

νά είσαι ἀσφαλισμένος ὅτι πάντα την ἔδωκες, δίδε εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς μας, ὅσαις περισσότεραις δεκάραις εἴμπορεῖς.»

Τί ἄλλο νά σου πῶ;

Τὰ πανωφόρια ποὺ ἦσαν κλειστά τὸ καλοκαίρι, ἤρχισαν νὰ ξεμυτίζουν εἰς τοὺς δρόμους· γιατί ἐπιασε ψυχρούλα· τὴν νύκτα μάλιστα ὅσοι πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον ἀνατριχιάζουν· νά σου πῶ, ἦλθε καὶ ἡ ὥρα τοῦ κρύου· συλλογίσου πῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος μετὰ τὸ Φθινόπωρον· μερικῶν δένδρων τὰ φύλλα ἄρχισαν νὰ πίπτουν μετὰ ξηρὸν κρότον, μα-
ραμένα...

Ἄλλ' ἂν ἤρχισαν νὰ κλείουν τὰ θερινὰ θεάτρα, ἤρχισαν ν' ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα.

Ἀποχαιρέτισε λοιπὸν, φίλε μου, τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν θάλασσαν, ἀποχαιρέτισε τὴν ἐλευθερίαν ποὺ εἶ-
χες νὰ τρέγῃς ἐπάνω κάτω, ἀποχαιρέτισέ τα ὅλα· ἄρχίζουν τὰ μαθήματα· ἀντὶ νὰ βρίσκεσαι εἰς τοὺς

βράχους τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, θὰ εἶσαι μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι σου, σκυφτός ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον σου· ἀντὶ νὰ κάθῃσαι εἰς τὴ βάρκα μετὰ τὸ λατίνι, τὸ τρίγωνον πανάκι, ἢ σὲ κα-
νένα γαϊδουράκι τῆς Κηφισιάς ποὺ κινουσε μετὰ τὴν χάριν τ' αὐτιά του, θὰ κάθῃσαι εἰς τὸ θρανίον τοῦ σχο-
λείου, ἐμπρὸς εἰς τὸν σοβαρὸν διδάσκαλον.

Δὲν πιστεύω νά σου κκοῖς ἀντὶ ξεύρεις βέβαια ὅτι ὅπως κατόπιν ἀπὸ τὴν κούρασιν, δίδει εὐχαρίστησιν ἡ ἀνάπαυσις, κατόπιν ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν, δίδει εὐ-
χαρίστησιν ἡ ἐργασία, ἡ ἐργασία μετὰ τὴν ὁποίαν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ κατὰ τι εἰς τὸν κόσμον, νὰ φανῇ ὡφέλιμος εἰς ὅσους ἀγαπᾷ, εἰς ὅσους σέβεται...

Λοιπὸν, ἐμπρός, ἐργασία!

Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ φίλος σου

Αὐγουστος.

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον.

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΚΑΙ ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Ἡ ἀχαριστία εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς εὐγνωμοσύνης· εἶνε κακίστον ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν ἄν-
θρωπον μισητόν.

Ἀχαριστία λέγεται τὸ νὰ λησμονῶμεν τὰς εὐερ-
γείας τὰς ὁποίας μᾶς ἔκαμαν.

Αἷτιος τῆς ἀχαριστίας εἶνε ὁ ἐγωϊσμός.

Ἐγωϊστής λέγεται ὅστις προτιμᾷ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅστις μόνον τὸν ἑαυτὸν τοῦ συλ-
λογίζεται μόνον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀγαπᾷ.

Ὁ ἐγωϊστής δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ζῇ ἐντὸς τῆς κοινω-
νίας, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐπλάσθησαν νὰ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ των, νὰ βοηθῶνται, νὰ προστατεύωνται.

Ὁ ἐγωϊστής παραβαίνει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς παραγγέλλει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἡ θρησκεία μᾶς ἀπαγορεύει νὰ μένωμεν ἀδιά-
φοροι εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ὁμοίων μας, καὶ μᾶς προτρέπει νὰ τοὺς βοηθῶμεν.

Ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην τῶν ἄλλων, ὅς φαινόμεθα χρήσιμοι εἰς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο.

Ἄς εἴμεθα περιποιητικοὶ πρὸς τοὺς γονεῖς μας, πρὸς τοὺς φίλους μας, πρὸς ὅλους.

Ὁ καλὸς τρόπος, ἡ γλυκύτης, ἡ εὐγένεια ἐλκύουν πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κάμνουν φίλους,

ἐν ᾧ ὁ κακὸς καὶ βόρβαρος τρόπος μᾶς καθιστᾷ μι-
σητοὺς καὶ ὅλοι μᾶς ἀποφεύγουν.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΑΙ ΣΙΩΠΗ

Ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόρας συνείχιζε τοὺς μαθητάς του νὰ τον ἀκούουν δύο ἔτη, χωρὶς νὰ του ἀποτείνουν καμμίαν ἐρώτησιν.

Μόνον ἀφ' οὗ ἀπέκτων τὴν συνήθειαν νὰ σιωποῦν τοῖς ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλοῦν. Ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐθεώρει ὡς ἀρετὴν τὴν σιωπὴν.

Πραγματικῶς εἶνε πολὺ δυσάρεστον νὰ ὁμιλῇ ἐν παιδίον χωρὶς νὰ το ἐρωτᾷ κανεὶς, ἢ ν' ἀπαντᾷ ἀντὶ ἄλλου· μετὰ τοῦτο προσβάλλει τὸν ἐρωτώμενον διότι τὸν ὑποθέτει ἀνάξιον ν' ἀπαντήσῃ.

Ὅποιος ἐρωτᾷ ὅσους ὁμιλοῦν, ἡ ἀναμιγνύεται εἰς τὴν συνδιάλεξιν τῶν γονέων του καὶ τῶν ἀνωτέρων του κάμνει σφάλμα.

Οἱ Πέρσαι ἐτιμῶρουν αὐστηρῶς τοὺς φλυάρους· ἐνόμιζον ἀνίκανον νὰ κάμῃ κατὰ τι καλὸν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν εἴξευρε νὰ σιωπᾷ.

Ἐχομεν μίαν γλῶσσαν καὶ δύο ὦτα, διὰ ν' ἀκούω-
μεν περισσότερο παρὰ νὰ ὁμιλῶμεν.

Πολλοὶ μετενόησαν διότι ὠμίλησαν πολὺ, ἀλλὰ κανεὶς διότι ἐσιώπησε.

Τοὺς φλυάρους κανεὶς δὲν τοὺς ἐμπιστεύεται, ὅπως καὶ τοὺς ψεύστας δὲν πιστεύομεν εἰς ὅσα μᾶς λέγουν

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Στρατῆς πάει νὰ ψαρεύσῃ. Καὶ ἔχει μιὰ χαρά, μιὰ χαρά!

Καὶ τί ψάρευμα, νομίζετε, θὰ κάμῃ; Ἐκτακτο, μοναδικό, ἀληθινὸ ψάρευμα τοῦ Στρατῆ.

Ὅλοι σας εἶδατε νὰ ψαρεύουν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ ποτάμι, εἰς τὴν λίμνην, ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶδε νὰ ψαρεύουν εἰς ἓνα μαστέλο;

Καὶ ὅμως εἰς τὸ μαστέλο ἀπεφάσισε νὰ ψαρεύσῃ ὁ Στρατῆς.

Ὁ νοννὸς τῆς ἀδελφῆς του Φιφῆς τῇ ἔ-
δωκεν ἓνα κουτὶ μετὰ κατὰ εὐμορφὰ ψαράκια τενεκεδένια ποὺ κολυμβοῦν μέσα εἰς τὸ νερό ὡς ἀληθινὰ ψάρια.

Ἡ Κατερίνα, ἡ δοῦλά τους, ἐγέμισε τὸ μαστέλο τῆς μπουγάδας, καὶ ὁ Στρατῆς βάζει μέσα τὰ ψεύτικα ψαράκια, καὶ αὐτὰ κι-

νοῦνται μετὰ τὴν χάριν ποὺ τα πέρνει κανεὶς διὰ ζωντανά. Ἡ Φιφῆ, ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Κωστάκης ξεφωνοῦν, χαλοῦν τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν χαρὰν τους.

Ὁ Στρατῆς ἔκαμε καὶ μίαν πετονιά.

Μὰ εἶνε ὑπερήφανος ὁ Στρατῆς· δὲν του φθάνει νὰ πατῇ εἰς τὰ πόδια του ὅπως οἱ ἀ-
δελφοὶ του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του.

Ἄν καὶ εἶνε πειδὸ ψηλὸς ἀπ' αὐτοὺς θέλει νὰ γίνῃ ἀκόμα ὑψηλότερος.

Ἀναβαίνει εἰς ἓνα σκαμνί· μὰ σὲ ὀλίγο μπράφ! τὸ σκαμνὶ ἀναποδογυρίζει καὶ ὁ Στρατῆς πίπτει κατωκέφαλα μέσα εἰς τὸ μα-
στέλο.

Τὸ νερό ξεχειλίζει ἀπὸ παντοῦ καὶ βρέχει τὴν Φιφῆ, τὴν Μαρίκα, τὸν Κωστάκη καὶ τὴν γατίτσα.

Δὲν ξεφωνοῦν πειὰ ἀπὸ χαρά, κάθε ἄλλο, ξεφωνοῦν γιατί ἐγείναν μουσχίδι.

Ἡ γατίτσα, ποὺ δὲν τῆς ἀρέσει διόλου τὸ νερό, νιαουρίζει λυπητερά. Ὁ Στρατῆς ἔκαμε ἓνα λουτρὸ παράξενο, ποὺ δὲν πιστεύω νὰ εὐ-
χαριστήθηκε διόλου.

Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι δὲν θέλουν νὰ φανοῦν ὅσοι εἶνε, μόνον θέλουν νὰ φανοῦν πειδὸ ὑψηλοί, πειδὸ μεγάλοι. Φαίνονται μιὰ σταλιά, μιὰ μπράφ καὶ κάτω!

Ἀντὶ ν' ἀναβοῦν πολὺ, ὑψηλὰ πίπτουν πολὺ χαμηλά. Καὶ τότε μετανοοῦν.

— Στρατῆ ὑπερήφανε, δὲν μᾶς λές, πῶς σου φάνηκε τὸ ψάρευμα μέσα εἰς τὸ μαστέλο;

Η ΑΚΤΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

«Ητο πρωί· ὁ ἥλιος ἔχει πολλήν ὥραν πού ἐδῆλκε καί ἡ μικρή Ἑλένη κοιμάται ἀκόμη. Κυττάξατε πῶς χαμογελά· χωρίς ἄλλο βλέπει ὥραιον ὄνειρον. Κανείς δὲν ἐμῆλκε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸ δωμάτιόν της· ἡ θύρα εἶνε κλειστή, καὶ ὁμως ἡ Ἑλένη ἐπῆρεν ἐν φίλημα.

Ποῖος τῆς τοῦ ἔδωκε; Κανένα πουλάκι πού ἐπέ-
ρασεν ἀπὸ τὸ παράθυρον; ὅχι· τὸ παράθυρον εἶνε κλειστόν· ἀλλὰ μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία ἐπέ-
ρασεν ἀπὸ μίαν χαραγμάδα καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἑλένης· ἀπορῶ πῶς εὗρηκε μίαν κόρην νὰ κοιμάται ἀκόμη. Ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἐξυπνᾷ, τρίβει τὰ μάτια της, παρατηρεῖ τριγύρω της, ἔπειτα βλέ-
πει τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου.

— Λαμπερὴ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, τῇ εἶπε, εἶσαι πολὺ καλὴ πού ἦλθες νὰ μου κάμης ἐπίσκεψιν· εἶμαι βεβαίως πῶς ἔχεις πολλήν ὥραν πού ἐσηκώθης· ἐδόλευσας πολὺ σήμερα;

— Ναί, εἶπεν ἡ ἀκτίς, ἐδόλευσα πολὺ. «Ὅταν μὲ στέλλει ὁ πατέρας μου, δὲν μου δίδει τὴν ἀδειαν νὰ παίζω, καὶ ἔχει δίκαιον· ποτὲ δὲν εἶμαι τόσον εὐχαριστημένη πρὸς ὅταν ἐργάζωμαι.

— Ὁ πατέρας σου! ἐπανελάβην ἡ Ἑλένη, καὶ ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Ὁ ἥλιος, εἶπεν ἡ ἀκτίς. Κατοικεῖ ἐκεῖ ἐπάνω, ὑψηλά, μακρὰ, πολὺ μακρὰ, εἰς τὸν οὐρανόν. Εἶνε τόσον μεγάλος, τόσον μεγάλος, πού δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ εὐκολὰ εἰς τὴν γῆν, δι' αὐτὸ στέλλει ἡμᾶς τὰ παιδιὰ του. Τὰ παιδιὰ του εἶνε αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, αἱ ἀδελφαί μου, αἱ ὁποῖαι φωτίζουν καὶ ζεσταίνουν ὅλον ἐν τὴν γῆν.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Ἑλένη, αἱ ἀδελφαί σου διατὶ δὲν ἐμῆλκαν μαζί σου εἰς τὸ δωμάτιόν μου;

— Δὲν ἦτο δυνατόν· ἡ χαραγμάδα τοῦ παραθύ-
ρου ἦτο στενὴ· ἐπέρασα μόνη μου, αἱ ἄλλαι ἀκτίνες ἔμειναν ἔξω· φωτίζουν τὴν ὄψιν τοῦ σπητιοῦ· ἀν ἀνοίξῃς τὸ παράθυρον θὰ ἔμβουν μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὅχι· ἀκόμη, εἶπεν ἡ Ἑλένη, θέλω νὰ μου εἰπῇς προτιέτερα τί ἔκαμες, τί εἶδες σήμερα τὸ πρωὶ εἰς τὸν περίπατόν σου.

— Ὡ! εἶπεν ἡ ἀκτίς, εἶδα τόσα πράγματα πού δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τα διηγηθῶ ὅλα· ἀλλ' ἀν θέλῃς καὶ καλὰ, θὰ σοῦ εἰπῶ μερικά.

«Ἀμα ἐδῆλκα ὅπισω ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐμῆλκα εἰς ἐν δάσος, ἐφώτισα μία οἰκογένειαν κουνελιῶν πού ἔμ-
βαιναν εἰς τὴν φωλιά τους· ἦσαν κατευχαριστημένοι· θὰ εἶχαν δίχως ἄλλο χορεύσει τὴν νύκτα εἰς ἓνα χωράφι τριφύλλια.

«Σ' αὐτὸ τὸ ἴδιον δάσος ἐφώτισα μίαν φωλεὰν κο-
ρυδαλῶν. Ἀμα με εἶδεν ἡ μητέρα, ἐξύπνησε τὸν ἄνδρα της, ἔπειτα τὰ παιδιὰ της καὶ ὅλοι μαζί ἤρχισαν νὰ κελαδοῦν.

«Ἡθέλησα νὰ φωτίσω μιά γρη῏α μηλολόβη (ζῆνα) ἀλλ' αὐτὴ ἐκρύβθηκε κάτω ἀπὸ ἓνα φύλλο σάν νὰ μὴν ἤθελε νὰ με ἰδῇ.

«Εἰς τὰς πέντε ἐπῆγα εἰς μίαν φραγὴν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον· ἐκεῖ ἔκαμν ν' ἀνοίξω ἓνα λουλουδάκι. Ἦτο κλειστὸ ὅταν ἐπῆγα, ἀλλὰ μῶλις το ἐξέστανα μερικὰς στιγμὰς ἤνοιξε καὶ ἐχάρηκα πολὺ πού το εἶ-
δα ἔτσι. Εἰς τὴν ἰδίαν φραγὴν ἐφώτισα μίαν ἀράχνην πού ὕφαινε· δὲν πιστεύω κανεὶς νὰ της χαλάσῃ τὸ ὕφαι τῆς, γιατί ἡ κηκομοῖρα ἔκαμε τόσον κόπον.

«Ἐκεῖ κοντὰ, ἐπῆγα εἰς μερικὰς σταλαγματίας δροσιᾶς πού ἐκρέμαντο ἐπάνω σὲ χόρτα· ἐβοήθησα ἓνα σταφύλι νὰ ὠριμάσῃ καὶ ἐξέστανα μίαν μυῖαν· ἔ-
καμα καὶ ἄλλα πράγματα, θὰ σοῦ τὰ 'πῶ αὐριον'· τὴν ὥρα εἶνε ἀργά, πρέπει νὰ σηκωθῇς πλέον.»

— Ὡ! 'πὲς μου ἀκόμη κάτι τι, ἠρώτησε τὸ κοράσιον. Εἶδες παιδιὰ σήμερα τὸ πρωί;

— Βεβαίως, εἶδα, εἶπεν ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶχαν σηκωθῇ πολὺ ἐνωρίς· Ἡ Φανὴ ἔδιδε 'ς τὰς κόταις των νὰ φάγουν πρὸ των ἔξ. Ὁ Γιαννάκης ἐπῆγαινε τὰ κατσίκια τους εἰς τὸ λιβάδι, ἐν ᾧ ὁ πατέρας του ἐθερίζε.

— Ἐλησημόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἐργάζομαι συ-
χνὰ μαζί μὲ τὰς ἀδελφάς μου· μονάχη δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω μεγάλη δουλειά. «Ὅλοι μαζί ὠριμάзо-
μεν τὸ σιτάρι καὶ ὅλα τὰ ὀπωρικά πού ἀγαπᾶς τό-
σον πολὺ· ἡμεῖς ἐξεστάναμεν τὴν βράχι τῆς γιαγιᾶς τῆς Ἀντίσας, ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὴν αὐλήν· ἐστε-
γνώσαμεν ἐν ὑποκάμισον καὶ ἓνα σκοῦρον. Τώρα πού εἶπα πλέον ἀρκετὰ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐτοιμασθῇς νὰ ἐργασθῇς· ἡμεῖς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εὐχαρι-
στούμεθα πολὺ νὰ φωτίζωμεν ὅσους ἐργάζονται, ὅχι ὁμως καὶ τοὺς ὀκνηροὺς.

— Ὡραία ἀκτίς, εἶπεν ἡ Ἑλένη, σ' εὐχαρι-
στῶ δι' ὅλα τὰ καλὰ πράγματα πού μ' ἔμαθες σή-
μερα. Ἀν ξανάλθῃς αὐριον τέτοια ὥρα, δὲν θὰ μ' εὕρης εἰς τὸ κρεβάτι· θὰ μ' εὕρης νὰ ἐργάζω-
μαι.

Ἡ Ἑλένη ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἤνοιξε τὸ παρά-
θυρον. «Ὅλοι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐμῆλκαν διὰ
μῶς εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὸ ἐφώτισαν. Ἡ Ἑλένη ἐνεδύθη, ἐπρογευμάτισε, καὶ ἤρχισε τὴν ἡμέραν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ καλὸν καὶ ἐργατικὸν κο-
ράσιον.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 38.]

Ὁ Λεωνίδας παρευθὺς ἐνόησε τί τρέχει, καθὼς καὶ σὲς βεβαίως το ἐνόησατε, μικροί μου καὶ μεγά-
λοι ἀναγνώστρια καὶ μικροί μου καὶ μεγάλοι ἀνα-
γνώσταί.

Δηλαδή ὁ Μάριος, καθὼς εἶδε τὸν κλέπτην ὅτι ἐσηκώθη ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὕρισκετο ἐξηπλωμένος ὅταν ἔπεσε, εὐθὺς χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον κάτω εἰς τὸν δρόμον, καὶ αὐτὸς εἶνε ἡ δευτέρα σκιὰ ἡ ὁποία καταδιώκει τὴν πρώτην, ἡ ὁποία εἶνε ὁ δραπετεύσας κλέπτης.

— Μὰ τὸ ναί! ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνίδας, ἀφ' οὗ ἐπῆδησεν ὁ Μάριος, διατὶ τάχα νὰ μὴ πηδῇσω καὶ ἐγώ;

Καὶ μία καὶ δύο ἀνέβαινε ἐπάνω εἰς τὸ παρά-
θυρον καὶ πηδᾷ κάτω εἰς τὸν δρόμον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγει καὶ ἡ πύλη τοῦ ξε-
νοδοχείου, καὶ ἐξέρχονται ὡς ἀστραπὴ ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Λεωνίδας εὐθὺς ὡς ἐπάτησε κατὰ γῆς χωρὶς νὰ κυτῇσῃ πουθενά, ἀνεφώνησεν:

— Ἀπ' ἐδῶ! ἀπ' ἐδῶ! Ὁ Μάριος τον κυνηγεῖ!

Καὶ πάντες ἠκολούθησαν τὸν Λεωνίδα, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος κατεδίωκε τὸν κλέ-
πτην!

Ὁ Μάριος εἶχε γίνῃ ἄφαντος. Παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀρμῆς του, δὲν ἐνόησεν ὅτι ἀπεμακρύνθη πολὺ ἔξω τῆς πόλεως χωρὶς σύμμαχον ἢ σύντροφον. Ἐξω εἰς τὴν ἐρημίαν· ἔτρεχον μόνοι αὐτοὶ οἱ δύο, ὁ κλέπτης καὶ ὁ Μάριος.

ΙΖ'.

ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΟΥ

Ἐν τούτοις ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἐνόμισε καλὸν νὰ δώσῃ εἰδοσιν πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῆς φυ-
λακῆς, ὅτι ἐδραπέτευσεν ὁ κλέπτης.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς ἐθαύμασε τὴν τόλμην τοῦ κλέπτου καὶ ἠπόρησε πῶς κατόρθωσε νὰ δρα-
πετεύσῃ.

Ἰδοὺ τι εἶχε συμβῇ.

Ὁ κλέπτης ὅτε συνελήφθη ἠρνεῖτο τὴν πράξιν του καὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε κλέπτης καὶ ὅτι ἀδίκως τον κατηγοροῦν. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τακτικὸν διαβα-
τήριον καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα του ἦσαν ἐν τάξει, ὁ ἐπι-
στάτης τῆς φυλακῆς παρήγγειλε νὰ τον μεταχειρι-
σθοῦν μὲ καλὸν τρόπον. Δέν του ἐπῆραν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ ἀντὶ νὰ τον κλείσουν εἰς τὴν κοινὴν φυλακὴν, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν δωμάτιον χωριστὸν μὲ κλίνην καθαρὰν καὶ ἀναπαυτικὴν.

Εἰς τὸ θυλάκιόν του εἶχεν ὁ κλέπτης μαχαίριον

μὲ πολλὰς λεπίδας, μὲ ρινίον καὶ μὲ ψαλίδιον.

«Ὅταν λοιπὸν ἐνύκτωσε καὶ δὲν ἤκούετο πλέον κρότος πουθενά, ὁ κύρ κλέπτης εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Τώρα δὲ ὅλοι το ἔστρωσαν 'ς τὸν ὕπνον!

Ἀς ἀρχίσωμεν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μας.

Καὶ ἐπλησίωσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κατῴρθωσε μετὰ πολλὰ νὰ κόψῃ μὲ τὸ ρινίον μίαν τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου.

Ἐπειτα μὲ ὄλην τὴν τὴν δύναμιν ἔλαβε τὴν κιγκλίδαν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου τὴν ἐλύγισε, καὶ ἔκαμε τόπον ὥστε νὰ χωρῇ τὸ σῶμα του νὰ περάσῃ, ὅχι βεβαίως μετὰ πολλῆς εὐκολίας, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ πολλῆς ὑπομονῆς.

Ἦλθεν ἔπειτα εἰς τὴν κλίνην, ἔσυρε τὰς σινδόνας καὶ τὰς ἔκοψε διὰ τοῦ ψαλιδίου εἰς μικρὰς λωρίδας, συνήνωσε καὶ ἔδεσε δυνατὰ τὰς ἄκρας τῶν λωρίδων καὶ ἔκαμε σχοινίον στερεώτατον. Τὴν μίαν ἄκρην τοῦ προχείρου τούτου σχοινίου ἔδεσε στερεὰ εἰς μίαν τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου, τὴν ἄλλην ἄκρην τὴν ἔφρυσεν ἔξω, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἐπέρασεν ἔξω τὸ σῶμα του διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων μετὰ πολλοῦ κόπου, ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὸ σχοινίον ἐκρέμασεν ἔξω τοὺς πόδας του καὶ ἤσυχα ἤσυχα κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς.

Ἡ αὐλὴ τῆς φυλακῆς ἦτο πολὺ μεγάλη.

Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος! Μήπως ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἐκείνης ἦτο ἐλεύθερος; Καὶ πάλιν ἦτο φυλακισμέ-
νος καὶ καλὰ φυλακισμένος· διότι τὰ τεῖχη τῆς αὐλῆς ἦσαν πολὺ ὑψηλά, καὶ παλαιὰ καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ὁ κλέπτης τα εἶχε παρατηρήσῃ τὴν ἡμέραν, διότι εἶχε τὸν σκοπὸν του.

Εὐθὺς λοιπὸν καθὼς ἐπάτησε κατὰ γῆς καὶ πα-
ρήτησε τὸ σχοινίον, ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ τεύχους, ἀλλ' αἴφνης ἤκουσε βαρὺ βάδισμα καὶ κλαγγὴν ὀπλων καὶ ἐφρίκασε.

Ἦρχετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁ σκοπὸς ὁ φυλά-
των ἐν τῇ αὐλῇ.

— Τώρα θὰ με ἀνακαλύψῃ ὁ σκοπός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κλέπτης.

Καὶ πού νὰ κρυφθῇ!

Μήπως ὑπῆρχε καμμίαν γωνία εἰς τὸ τεῖχος ὥστε νὰ ζαρῶσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ σκοποῦ!

Καὶ ὁ σκοπὸς ὅλον ἐπλησίαζε.

Τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ δραπετής; Νὰ σταθῇ νὰ τον συλλάβουν; Νὰ τρέξῃ; Καὶ αὐτὸς δὲν εἶ-
ξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τοῦ λοιπὸν ἐ-
ξαπλώνεται κατὰ γῆς ἐπίστομα.

Και ἂν μὲν ὁ σκοπὸς περάσῃ καὶ δὲν κυττάξῃ κατὰ γῆς, καλὰ τὴν ἔχει ὁ φίλος μας, θὰ σωθῇ. Ἄν ὅμως καὶ κυττάξῃ; τότε, ὦ τότε δυστυχία του! κακὰ τὴν ἔχει!

Ὁ σκοπὸς ἐπληρίσκει, ἐπέρασε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τίποτε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἤκούετο πλέον ὁ κρότος τῶν βημάτων του.

Ὁ φίλος μας, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά ἐκτύπα καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς, ἐσηκώθη σιγὰ σιγὰ, καὶ μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθη πλησίον τοῦ τοίχου, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναρριχᾶται δηλαδὴ νὰ σκαρβαλώνη.

Ὁ τοίχος ἦτο παλαιός, πολλὰ πέτρα εἶχον πέσει καὶ ἔμενον χάσματα, ἀλλὰ πέτρα δὲν ἦσαν εἰς τὸν τόπον των καλὰ στερεωμένοι καὶ ἐξεῖχον. Ὡστε ὁ δραπέτης κρατούμενος ἀπὸ τὰς πέτρας, καὶ πατῶν εἰς τὰ χάσματα, ἀνέβαινε μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ κινδύνου. Ἄλλ' ἐσυλλογίζετο κίνδυνον!

Αἶφνης μία πέτρα ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὸν τοίχον καὶ ἐκύλισε κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔγινε κομμάτια. Ὁ δραπέτης ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του καὶ ἔμεινε κρεμάμενος. Εὐκόλως φαντάζεσθε τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ σκοπὸς ἀκούσας τὸν κρότον, ἐπέστρεψε τεταραχμένος νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ὅταν εἶδε τὰ κομμάτια τῆς πέτρας, τὰ ἀπώθησε μὲ τὸν πόδα του καὶ ἐψιθύρισε:

— Σ' τὴν ὁργὴν γιὰ παληότοιχοι, σαράβαλα! καμμιά μέρα θὰ σωριασθῇτε, νὰ πλακώσετε καὶ κανένα ἄνθρωπον!

Ἐπειτα ἐπανελάβε πάλιν τὸν περίπατόν του καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τότε ὁ δραπέτης ἐπανελάβε καὶ αὐτὸς τὴν ἐργασίαν του, καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους κατῴρθωσε τέλος πάντων καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ τοίχου, καὶ τότε, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸν παρετήρησαν ὁ Μάριος καὶ ὁ Μοντανῆς.

Ἴδου λοιπὸν ἐμάθουμεν τί εἶχε συμβῆ ἐντὸς τῆς φυλακῆς, καὶ πῶς ὁ κλέπτης ἐδραπέτευσε. Τώρα ἄς ἴδωμεν τί ἀπέγινε.

ΙΖ'.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς καθὼς ἔλαβεν εἴδησιν τοῦ πράγματος, ἐμήνυσεν εἰς τὴν χωροφυλακὴν καὶ πάντες ἐξεκίνησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ δραπέτου.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἦτο ἄρά γε;

Βεβαίως θὰ ἦτο πολὺ μακράν, διότι ὁ Δουμπο-

δάνος, ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης ἀφ' οὗ ἔτρεξαν πολλὴν ὥραν, ἀπῆντησαν τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος ἐν κἀντὸ ἐπὶ σωροῦ πετρῶν κατάκοπος καὶ μανιώδης διότι του ἐξέφυγεν ὁ κλέπτης.

Ὁ Μάριος τὸν εἶχε καταδιώξῃ πολὺ μακράν, καὶ τότε μόνον ἐστάθη, ἀφ' οὗ ἀπέκαμε καὶ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τρέξῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ εἶχε πλέον γεινῇ ἡμέρα. Οἱ τέσσαρες φίλοι μας, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε πλέον νὰ ἀφήσωσι τὴν χωροφυλακὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξιν, καὶ αὐτοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁλη ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος ἐνεκα τοῦ συμβάντος τούτου, καὶ ἄλλην ὀμιλίαν δὲν εἶχον οἱ ἄνθρωποι, παρὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κλέπτου, καὶ ἕκαστος ἔλεγε τὴν γνώμην του καὶ τὸ σχέδιόν του πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ σύλληψιν τοῦ κλέπτου.

Ἐτηλεγράφησαν εὐθὺς εἰς πάντας τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ περίξ χωρία καὶ τὰς πόλεις, ὅτι κλέπτης ἐδραπέτευσε ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ ἂν τύχῃ καὶ παρουσιασθῇ νὰ τὸν συλλάβουν. Περιττὸν νὰ σας εἴπω ὅτι ἐτηλεγράφησαν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου, διότι πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸν γνωρίσουν;

Οἱ χωροφύλακες λοιπὸν κατεγίνοντο ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν κλέπτην, οἱ δὲ πολλοὶ μετὰ πολλῆς περιεργείας ἀνέμενον εἰδῆσαι, καὶ δὲν εἶχον τὸν νοῦν των εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἀλλὰ εἰς τὸν κλέπτην.

Ἐν τούτοις ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαϊζάνης ἐβίαζον τὸν Μάριον νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ταξιδίδον των.

— Τί μας μέλει διὰ τὸν κλέπτην; Ἐλα, Μάριε, νὰ πηγαίνωμεν, μὴ χάνωμεν τὴν ὥραν μας.

Ἀλλ' ὁ Μάριος, ἂν καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, «μίαν ὥραν ἀρχήτερα», ἀλλ' ὅμως ἠσθάνετο μίαν φωνὴν ἐντὸς του, ἡ ὁποία του ἔλεγε: «Μὴ φύγῃς ἀκόμη, μέινε».

Ἐπακούων λοιπὸν εἰς τὴν ἐνδόμυχον ταύτην φωνὴν ὁ Μάριος ἔλεγε πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του:

— Ἄς περιμένωμεν ἀκόμη λίγα, καὶ φεύγωμεν καθὼς τὸν εὐρουν.

Τέλος ἐσήμανεν ἡ μεσημβρία, καὶ οὐδεμία εἴδησις ἦλθε περὶ τοῦ κλέπτου.

— Ἐ! ἀκόμη θὰ περιμένωμεν; εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Ἄς εἶνε πλέον πρὸς χάριν σας, εἶπεν ὁ Μάριος, ἄς ξεκινήσωμεν καὶ γρήγορα, ἐμπρός!

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε κλητὴρ ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ ἀστυνόμου καὶ εἶπε:

— Ποῦ εἶνε ἐδῶ κάποιος κύριος Μάριος Καπάνης;

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ὁ Μάριος, τί ἀγαπᾷς;

— Κοπιᾶστε 'ς τὴν ἀστυνομία, σᾶς θέλει ὁ κύριος ἀστυνόμος.

— Σ' ἀρέσει τώρα; εἶπεν ὁ Μοντανῆς πρὸς τὸν Μάριον. Καλὰ ξεμπερδεύματα.

Ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' ἠκολούθησε τὸν κλητῆρα.

Καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἠκολούθησαν καὶ αὐτοὶ τὸν φίλον των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ ἀστυνόμος ἐκάθητο μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μάριον νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ κλέπτου.

Ἀφ' οὗ ὁ Μάριος διηγήθη καταλεπτῶς ὅσα εἶχεν ἴδῃ, τότε ὁ ἀστυνόμος παρεκάλεσε τοὺς τέσσαρας φίλους νὰ ἀναβάλωσι τὸ ταξιδίδιον των καὶ νὰ μείνωσιν ἕως νὰ εὐρεθῇ ὁ κλέπτης.

— Καλὸς εἶσαι τώρα; εἶπον πρὸς τὸν Μάριον οἱ συνοδοιπόροι του. Κάθου καὶ περιμένε. Καλὸ 'ξημέρωμα.

Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ μείνωσι θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες.

Περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν οἱ χωροφύλακες ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἄπρακτοι. Ὑπῆρχον ὅμως ἀποδείξεις πολλαὶ ὅτι ὁ κλέπτης δὲν ἀπεμακρύνθη πολὺ ἔξω τῆς πόλεως, ἀλλὰ θὰ ἐκρύπτετο εἰς τὰ περίξ. Ὅθεν ἔλαβον τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐκφύγῃ.

Πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἔξω τῆς πόλεως ὑπῆρχον λατομεῖα μαρμάρου, ὅπου εἰργάζοντο πολλοὶ ἐργάται κόπτοντες μάρμαρα. Λοιπὸν δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὴν νύκτα ἐκεῖ θὰ κατέφευγεν ὁ κλέπτης νὰ κρυφθῇ.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ γίνῃ γενικὴ περιπολία καὶ ἐρευνα ἐντὸς τῶν λατομείων.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν οἱ χωροφύλακες, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ πολιτῶν καὶ ὑπὸ τῶν τεσσάρων φίλων μας, ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναζητῶσι τὸν κλέπτην.

Καὶ κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἐκδρομὴν πρωταγωνιστὴς ἦτο ὁ Μάριος Καπάνης, διότι αὐτὸς καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες.

Ἐδεῖξε λοιπὸν εἰς τοὺς χωροφύλακας τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὴν τελευταίαν φοράν τὸν κλέπτην καὶ ἔπειτὰ τὸν ἔχασε.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐφαίνοντο διάφορα λατομεῖα. Ὁ Μάριος ἐστάθη ὀλίγην ὥραν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐσκέπτετο. Ἐπειτα ἐδεῖξε τὸ λατομεῖον τὸ ὁποῖον ἦτο ἀριστερὰ καὶ εἶπε.

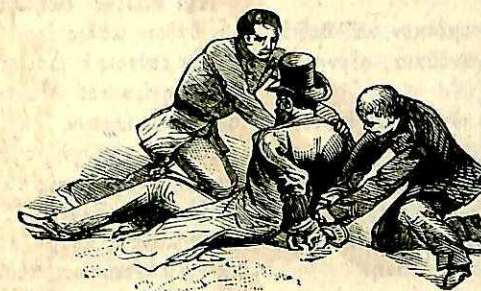
— Εἰς αὐτὸ ἐκεῖ θὰ εἶνε κρυμμένος.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς. Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ ψάξωμεν εἰς τὸ ἄλλο λατομεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε δεξιὰ. Διότι ἐκεῖνὸν που λέγεις σὺ εἶνε ἔρημον, καὶ δὲν κόπτουν πλέον μάρμαρα. Ὡστε αὐτοῦ θὰ ἐπροτίμησε νὰ κρυφθῇ, ὅπου δὲν εἶνε φόβος νὰ ἔλθουν ἐργάται νὰ τὸν ἴδωσιν καὶ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

— Τὸ ἐναντίον, κύριε μοίραρχε εἶπεν ὁ Μάριος. Αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ τετραπερασμένος καὶ θὰ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του, ἄς κρυφθῇ εἰς τὸ λατομεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζονται, διότι οἱ χωροφύλακες θὰ νομίσουν ὅτι εἶμαι

κρυμμένος εἰς τὸ ἔρημον λατομεῖον, καὶ ἐκεῖ θὰ τρέξουν νὰ με ζητοῦν. Λοιπὸν, κύριε μοίραρχε, ἀριστερὰ ἐμπρός!

Ἐπείσθη ὁ μοίραρχος εἰς τὴν ὁρὴν παρατήρησιν τοῦ Μαρρίου, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς χωροφύλακας νὰ στραφῶσι πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ νὰ ἀνάψωσι τὰς δάδες τὰς ὁποίας ἐκράτουν.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΛΕΓΕ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΟΥ (Σελ. 59)

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸ λατομεῖον οἱ φίλοι μας Μάριος, Μοντανῆς, Σαϊζάνης καὶ Δουμποδάνος, οἱ χωροφύλακες καὶ ὅσοι πολῖται ἠκολούθησαν κινούμενοι ὑπὸ περιεργείας.

Τὸ λατομεῖον τοῦτο ἦτο σκοτεινὸν καὶ εἶχεν ὄψιν πένθιμον αἱ δάδες ἐκάπνιζον φοβερά καὶ ἔκαμνον σκίας μεγάλας καὶ μαύρας, αἱ ὁποῖαι ἐκινούντο εἰς τοὺς ὑψηλοὺς θόλους καὶ τοὺς τραχεῖς δρόμους οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐσκαμμένοι ἐντὸς τοῦ βράχου.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν λατομείων ἐτέθησαν σκοποὶ νὰ φυλάττωσι τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ ὁ κλέπτης, ἐν ἧτ' ἐκεῖ κρυμμένος.

Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα εἰσεχώρησεν εἰς τὸν λατομικὸν ἐκεῖνον, καὶ ἐβάδιζε μετὰ προσοχῆς καὶ ἀργὰ ἀργά. Πρὶν πατήσῃ τὸν πόδα των ἐσχυρὸν καὶ ἐκύτταζον καλὰ καλὰ, διότι παντοῦ ἦσαν πέτραι μεγάλαι, λάνκοι βαθύτατοι, χανθάκια τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ τα πηδήσουν, καὶ μὴ ἐρωτᾶτε τί ὑπέφερον.

Ἐκράτουν πάντες τὴν ἀναπνοήν των, καὶ κανεὶς οὐκ ὠμίλει. Μόνον ὁ κρότος τῶν βημάτων των ἤκούετο καὶ ὁ κρότος αὐτὸς ἦτο ὑπόκωφος καὶ μυστηριώδης. Ἡ σιωπὴ ἐκείνη εἶχε τι τὸ τρομακτικόν.

Τινες μάλιστα ἐκ τῶν πολιτῶν, ἄνθρωποι ἀγράμματοι, ἡσθάνοντο φόβον πολύν, καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν ἔκαμνον τάχα ὅτι δὲν ἐφοδούντο, ἀλλὰ αὐτοὶ εἰζέυρον πῶς ἐκτόπα ἢ καρδία των.

Οἱ δὲ τέσσαρες φίλοι μας δὲν ἡσθάνοντο τὸν παρμικρὸν φόβον, διότι ἦσαν παιδιὰ τοῦ σχολείου. Ἰσαῖα αὐτὸ τὸ καλὸν ἔχουν ὅσοι μανθάνουν γράμματα, νὰ μὴ φοβούνται οὔτε εἰς τὸ σκότος οὔτε εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Καὶ ἔπειτα τί εἶχον νὰ φοβηθῶν; τὸν κλέπτην; Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ τόσοι ἄνθρωποι νὰ συλλάβουν ἓνα κλέπτην; Ἀ! ἂν ἦσαν μόνοι των, τότε μάλιστα θὰ εἶχον δίκαιον.

Τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν τὴν ἐθεώρουν ὡς διασκέδασιν καὶ ὡς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος. Διὰ τοῦτο παρηκολούθουν μετὰ χαρᾶς τὸν μοίραρχον, ὁ ὁποῖος ἐδάδιζε πρῶτος, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος.

Ἐν ᾧ εὐρίσκοντο εἰς στενὸν δρομίσκον, καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν δύο μεγάλα χανδάκια, αἰφνης ὁ Μάριος ἐστάθη.

— Τί ἔχεις; ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ ὠτίον τοῦ ὁ Μοντανῆς. Εἶδες τίποτε;

Ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ εἶχε τὸ βλέμμα τοῦ προσηλωμένου πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος.

— Ἐλα, ἀγαπητέ μου Μάριε, ἐπανέλαθεν ὁ Μοντανῆς, δὲν εἶνε τίποτε, ἔτσι σοῦ ἐφάνη.

Ὁ Μάριος διὰ νὰ μὴ φανῇ εἰς τὸν ἀγαπητόν του φίλον ὅτι ὀνειρεύεται ἔξυπνος, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν.

Ἐν τούτοις ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν ἐκύτταζε πλέον γύρω του μὲ τὴν προσοχὴν ὅπως πρωτῆτερα. Ἀλλὰ ἐδάδιζε μὲ ἀδιαφορίαν. Βέβαια κάπου ἄλλου εἶχε τὸν νοῦν τοῦ ὁ Μάριος, ἀλλ' ὁ Μοντανῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν χεῖρά του ὡς μικρὸν παιδίον.

Τέλος ἐπεσκέφθησαν καὶ ἐξήτασαν ἓν πρὸς ἓν πάντα τὰ μέρη τοῦ λατομείου, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε. Ἐδόθη λοιπὸν διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὁποίας εἶχον εἰσέλθῃ.

Ὅταν ἐξήρχοντο, ἐπέρασαν πάλιν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐκ τοῦ στενοῦ δρομίσκου ὅπου εἶχε σταθῇ ὁ Μάριος.

Ὁ Μοντανῆς ἀνάμεσα εἰς τὸ καπνισμένον φῶς τῶν δάδων ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μαρίου οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον ὑπερβολικά, ὡς νὰ ἤθελεν ὁ Μάριος νὰ δώσῃ εἰς τὸ βλέμμα του τὴν δυνάμιν, ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ διατρύψῃ τὸ πυκνὸν σκότος.

Τὴν στιγμήν λοιπὸν τὴν ἐποίαν ἔφθασαν εἰς τὸν στενὸν δρομίσκον, αἰφνης ὁ Μάριος ἀφίνει τὴν χεῖρα τοῦ Μοντανῆ με τὴν ὁρμήν, ὥστε ὁ Μοντανῆς δὲν ἐπρόφθασε καὶ νά-τον κρατήσῃ.

Με ἐν πῆδημα ὁ Μάριος εὐρέθη μακρὰν τοῦ Μοντανῆ καὶ ἐχάθη ἐντὸς τοῦ βχθυτάτου σκότους.

— Μάριε! Μάριε! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος Μοντανῆς.

Ὁλη ἡ συνοδεία καθὼς ἤκουσε τὴν κραυγὴν τοῦ Μοντανῆ εὐθὺς ἐστάθη.

Ὁ μοίραρχος εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν ἠρώτησε ζωηρῶς:

— Τί τρέχει;

— Ὁ Μάριος ἐπήδησεν ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ χανδάκι, καὶ ἐγένεν ἄφαντος, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Μήπως εἶδε κανένα;

— Δὲν εἰςεύρω, κύριε μοίραρχε. Ἰσως τοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδε τὸν κλέπτην του. Ἐφυγεν ἀπὸ κοντά μου χωρὶς καὶ νὰ μου εἰπῇ τίποτε.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὐδὲ μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ μοίραρχος. Ἀς ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη του!

Καὶ πάντες ἐπήδησαν εἰς τὸ χανδάκιον. Τὸ φῶς τῶν δάδων μόλις ἐφώτιζε τὸ στενὸν ἐκείνο μέρος.

Ἐν τούτοις ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἔτρεξαν πλησίον τοῦ Μοντανῆ, καὶ οἱ τρεῖς τῶν ἀνεζήτητων, παρετήρουν, ἠκροῶντο μετὰ πολλῆς ἀγωνίας.

Αἰφνης κραυγὴ μεγάλη ἔσεισε τὸν ἀέρα καὶ φωνὴ γνωστὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῶν τριῶν μαθητῶν.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐζήτει βοήθειαν.

Οἱ πάντες ἐστάθησαν καὶ ἔστησαν τὰ ὦτά των, διὸ νὰ μαντεύσῃσι πόθεν προήρχετο ἡ φωνὴ καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῇ.

Τέλος νέα κραυγὴ καὶ νέα πρόσκλησις ἠκούσθησαν καθαρώτερα. Ἐνόησαν τί ἔλεγε ἡ φωνή, ἡ ὁποία ἦτο τοῦ Μαρρίου καὶ ἔλεγε:

— Βοήθειαν, Δουμποδάνε, Μοντανῆ, Σαϊζάνη, τρέξατε!

Οἱ τρεῖς καλοὶ φίλοι ὑπακούοντες εἰς τὴν φωνὴν τῶν καὶ εἰς τὴν γενναιοτήτά των, ὤρμησαν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή.

Αἱ δᾶδές των δὲν ἐφεγγον καλά. Ὁ Σαϊζάνης παρεπάτησε καὶ ἔπεσε κάτω, συμπάρεσυρε δὲ καὶ τὸν Μοντανῆν. Ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησαν πολὺ καὶ ἐξηκολούθησαν πάλιν τὸν δρόμον των.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ βοηθούμενον μέρος, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου σκότους ἤκουσαν θόρυβον, ὡς νὰ ἐπάλειον δύο ἄνθρωποι.

Ἠπλώσαν τὰς χεῖράς των καὶ ψηλαφητὰ ἐπροχώρησαν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι κρατοῦντες τὰς δᾶδὰς των καὶ ἐγένεν ὀλίγον φῶς.

Καταντικρὺ των ἦτο μέγας βράχος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν ὁροφὴν τοῦ λατομείου. Ὅπισθεν δὲ τοῦ βράχου ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Δουμποδάνου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε μὲ ὄλην του τὴν ἡσυχίαν:

— Μὴ φοβάσαι καθόλου, Μάριέ μου, καὶ ἐγὼ σοῦ τον κρατῶ περίφημα.

Προχωροῦν ὀπίσω τοῦ βράχου καὶ τί βλέπουν; Βλέπουν τὴν ἐξῆς εἰκόνα. Ὁ Δουμποδάνος εἶχε τὸ δεξιὸν τοῦ γόνου ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ κκυόργου, καὶ τὸν ἐκράτει καλά, ὁ δὲ Μάριος ἔδενε τὰς χεῖράς του ὀπισθάγκωνα μὲ τὸ μαντήλιόν του.

— Νά τον! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος.

— Νά τον! ἀνεφώνησε καὶ ὄλη ἡ συνοδεία.
— Νά τον! νά τον! ἀνταπεκρίθη καὶ ἡ ἡχὴ τῶν θόλων τοῦ λατομείου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ
(κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ 42.]

Ἐπεδέχθη τὸν ἀδελφόν της μὲ προσήγορον μειδιάμα.

Ὁ Πιν-Χὸ δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν εὐώδη καὶ μεγαλοπρεπεῖ ὁ θάλαμον τῆς αὐτοκρατείας. Ἐμείνει μὲ σέβας σκυμμένος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐν ᾧ ὁ Κιέν-Λόγκ ἐπῆγε καὶ ἐφίλησε τὸ χεράκι τῆς ἀδελφῆς του.

— Ὁραία καὶ πολυαγάπητος Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ Μανδαρίνος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ δυνατὸς εἰς τοὺς λόγους του ποῦ ἦσαν γεμάτοι ἐπιθετα, ἂν αἰσθάνεσθε ὅτι εἰς τὰς φλέβας σας ῥέει αἷμα ζωηρὸν καὶ γενναῖον, σκεφθῆτε ὅτι τὸ ἴδιον αἷμα ῥέει καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μου· θέλετε λοιπὸν νὰ χυθῇ ἀνωφελῶς διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν τοῦ σεβαστοῦ σας συζύγου, μ' ἓνα λόγον, θέλετε ὁ ἀδελφός σας νὰ σχίσῃ τὴν κοιλίαν του;

— Κάθε ἄλλο θέλω παρὰ αὐτὸ, εἶπεν ὁ Μάο-Λίγκ μισοσηκωθεῖσα ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν της. Ἀλλὰ διατὶ θὰ το κάμῃς αὐτὸ τὸ πράγμα; μήπως ἔκαμες καμμίαν συνωμοσίαν ἐναντίον τοῦ Ταϊκούν;

— Διόλου! ἀπήντησεν ὁ Κιέν-Λόγκ. Ἀλλὰ θὰ ξεύρετε, βέβαια, αὐτοκράτειρα, τί μου εἶπεν ὁ σεβαστὸς αὐτοκράτωρ, ὅτι θὰ μ' ἀνακαλέσῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, θὰ με ρίψῃ ἀπὸ ὑπουργόν, ἂν ἀποθάνῃ ἡ πλουμιστὴ κότα.

— Τὸ ξεύρω, καὶ ἀπέθανε, καίμενε Κιέν-Λόγκ· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης κλαίει ἀπὸ τὸ πρῶτ' οὗ σε πιάνει λύπη νὰ τὸν βλέπῃς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμπορῶ νὰ τον μιμηθῶ κατέφυγα εἰς αὐτὸ τὸ περίπτερον, μὴ τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς του...

— Τὴν ἀνεστήσαμεν τὴν πλουμιστὴν κόταν, διότι δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλὰ εἶχε πέσει εἰς λήθαργον, εἶπεν ὁ Πιν-Χὸ προχωρήσας καὶ χαιρετίσας βεθέως τὴν αὐτοκράτειραν.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ξένος; ἠρώτησεν ἡ Μάο-Λίγκ σηκωθεῖσα καταθυμωμένη, ποῖος τῷ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ μέσα;

— Μὴ τρομάζετε, εὐγενὴς μου ἀδελφῇ, εἶπεν ὁ Μανδαρίνος· ὁ λαμπρὸς αὐτὸς νέος εἶνε ὁ Πιν-Χὸ, ὁ σωτὴρ μου· αὐτὸς γνωρίζει τὸ ἱατρικὸν ποῦ ἱατρεῖται τὰς κότας καὶ τὰς κάμνει νὰ γεννῶνται χωρὶς αὐγά.

— Τί λέγετε; εἶπεν ὁ Πιν-Χὸ μὲ ἐκπλήξιν.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν! Ἀπόψε χωρὶς αὐτὰ χωρὶς τίποτα δὲν ἐγεννήθησαν μὲ ἓνα τρόπον, ποῦ τον ξεύρετε μόνον σύ, πενήντα κόται μοναδικὰ μέσα εἰς τὸ ὑπουργεῖον;

Ὁ Πιν-Χὸ μὴ θέλων νὰ χάσῃ τὸν καίρὸν του εἰς ἀνωφελεῖς ἐξηγήσεις, ἐμεδίασε μόνον.

Ἡ Μάο-Λίγκ ἐνόησεν ἀμυδρῶς πως ὅτι ὁ Πιν-Χὸ ἐμελλε νὰ κόψῃ πλέον τὰ δάκρυα τοῦ συζύγου της, ἔπαυσε λοιπὸν τὸν θυμὸν της, καὶ εἶπε μὲ χάριν ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ τον παρουσιάσῃ εἰς τὸν Ταϊκούν.

Ὁ Κιέν-Λόγκ παρηκολούθει τὴν ἀδελφὴν του τρίβων ἡσυχὰ τὴν κοιλίαν του καὶ κατευχαριστημένος βέβαια διότι τὴν ἄφηνεν ἀπείρακτον.

Ι'.

Τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα ἀπ' οὗ ἐπέρασαν ἀπὸ ἓνα κήπον, δύο τρεῖς κλίμακας καὶ διαδρόμους, ὅλα ὠραία, πολύτιμα, αὐτοκρατορικὰ, ἔφθασαν εἰς τὴν αἴθυσαν ὅπου ὁ Ταϊκούν βυθισμένος εἰς τὴν λύπην ἔβλεπε τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς ἀγαπητῆς του κότας ἐξηπλωμένης εἰς τοὺς πόδας του.

Τόση ἦτο ἡ ἀπελπισίς τοῦ αὐτοκράτορος ὥστε δὲν ἐνόησε τὸν ἐρχομὸν τῆς συζύγου του· ἡ Μάο-Λίγκ ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν χαριτωμένην χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὅπως τὸν ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὴν νάρκην του.

— Ἀγαπητέ αὐθέντα μου Μάο-Λίγκ, μὴ λυπεῖσθε περισσώτερον· σᾶς φέρω ἓνα περίφημον ὀρνιθοϊατρὸν, ἓνα Κινέζον, ἐνομαζόμενον Πιν-Χὸ, ὁ ὁποῖος βεβαίως ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν πλουμιστὴν κόταν ποῦ θρηνοῦμεν.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἔκαμε ὅτι ἐσκούπιζε ἓν δάκρυ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὁ Ταϊκούν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του παρατηρῶν τὴν σύζυγόν του ἐκπεπληγμένης.

— Τί μου λέγεις; Νὰ πιστεύσω τ' αὐτιά μου; Νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν προσφιλεῖ μου κόταν. ποῦ πέθανε; ἐψέλλισε δεικνύων μὲ τὸν δάκτυλον τὸ τανυσμένον σῶμα τῆς πλουμιστῆς.

— Ποῦ δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ εἶνε εἰς λήθαργον.

ναί, εἰς λήθαργον, προσέθηκεν ὁ Πιν-Χὸ μὲ ἀταξίαν, σηκώντας ἕνα πόδα τῆς κότας.

Ὁ Κιέν-Λόγκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόει πῶς ἡ κότα εὐρίσκειτο νεκρά εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ταϊκούν καὶ ἀναστημένη εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐσκόπευε νὰ ἀποτείνῃ εἰς τὸν Πιν-Χὸ ἐρώτησιν, ἡ ὁποία θὰ κατέστρεφεν ὅλα τὰ σχέδιά των· ἀλλ' ὁ νέος ἐμάντευσε τὸν σκοπὸν τοῦ Μανδαρίνου καὶ τῷ ἐξεσφενδόνισε φλογερὸν βλέμμα, θέσας τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ στόμα του.

Ὁ Κιέν-Λόγκ συνειθισμένος νὰ ἐνεργῇ χωρὶς νὰ ἐννοῇ, δὲν εἶπε λέξιν.

Ὁ Ταϊκούν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχεν ἐξετάσει τὸν Πιν-Χό. Ἡ εὐμορφὴ καὶ ἔξυπνος φυσιογνωμία τοῦ Κινέζου ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸν νοῦν του κάθε ἰδέαν ἀγυρτείας.

— Ἄν μου σώσης τὴν ἀγαπητὴν μου κόταν, τῷ εἶπε παρατηρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν Πιν-Χό, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου, θὰ κάμω ὅ,τι μὲ προστάξης. Σοῦ δίδω τὸν αὐτοκρατορικὸν μου λόγον.

Ὁ Πιν-Χὸ ἔκυψεν ὅπως κρύψῃ τὴν χαρὰν του. (Πῶς νὰ μὴ χαρῇ ὁ κακομοῖρης! τέτοιο κελεπούρι δὲν βρίσκεται κάθε ἡμέρα!)

— Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος μὲ τὴν ἀσθενῆ ἔν τέταρτον

τῆς ὥρας εἶπεν ὁ Κινέζος· ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Διόλου, εἰμποῦ μάλιστα νὰ θέσω καὶ φρουροὺς εἰς τὰς θύρας διὰ νὰ μὴ ταράξῃ κανεὶς τὴν μοναξίαν σου.

— Κάμετε ὅπως θελήσητε, Μεγαλειότατε.

— Ἄν ὁ ξένος τὸν ὁποῖόν μου ἔφερες ἰατρεὺς τὴν ἀγαπημένην μου κόταν, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας εἰς τὴν σύζυγόν του λαβὼν τὴν χεῖρά της, θὰ σου δώσω, ὥραϊα Μάο-Λίγκ, καὶ ἀδάμνιντας οἱ ὁποῖοι φθάνουν εἰς τὴν λάμπιν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

— Τὸ δῶρον αὐτὸ θὰ μου προξενήσῃ μεγάλην χαρὰν, Μεγαλειότατε, ὅχι ὅμως τόσῃ ὅσην ἡ ἰδέα ὅτι εἰμπόρεσα νὰ παρηγορήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπε τρυφερῶς ἡ Μάο-Λίγκ.

Ὁ Κιέν-Λόγκ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ σεβαστὸς του κύριος δὲν κατεδέχθη ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον παρηκολούθησεν ἀπὸ μακρὰν τοὺς δύο συζύγους, οἵτινες ἐξήρχοντο τῆς αἰθούσης καὶ ἐψιθύρισε:

— Αὐτὸς ὁ Πιν-Χὸ εἶνε πολὺ ἀλλοιότικος ἄνθρωπος, μήπως εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ διαβόλου;

ΙΑ'.

Μείνας μόνος μὲ τὴν νεκρὰν κόταν ὁ Πιν-Χὸ ἐβεβαιώθη ὅτι κανεὶς δὲν περιφέρετο εἰς τὴν αὐλήν τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία ἦτο ἀντικρὺ κρύψας τότε κάτω ἀπὸ τὸν μανδύκν του τὸ πτώμα τῆς πλουμιστῆς μετέβη εἰς τὸ μουλάρι ὅπου μέσῃ ἀπὸ τὰ καλάθια ἦσαν αἱ συμπατριώτισαί του, ἔδγαλε τὴν πλουμιστὴν ἀπὸ τὸ καλάθι, τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν τῆς τὸ σῶμα τῆς εὐνοουμένης τοῦ Ταϊκούν.

Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη εἶχε γίνῃ μὲ τόσῃ ἐπιδεξιότητά καὶ ταχύτητά ὥστε οἱ φρουροὶ τοὺς ὁποῖους ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε στείλῃ ἐτοποθετήσασιν εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ δωματίου ἀρ' οὐ ἐπρόφθασε καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Πιν-Χό.

Ὁ Κινέζος ἐδιπλοκλείδωσε τὴν θύραν, ἔπειτα ἄφησε ἐλευθέραν τὴν πλουμιστὴν, μέσα εἰς τὸ δωματίον καὶ τὴν εἶδε νὰ πετᾷ, νὰ τρέχῃ, δὲν ἦτο νεκρά πλέον ἢ πλουμιστὴ· ἐπέτυχε τὸ πείραμα· καὶ τὸν ἔπιασε μιὰ χαρά, ποὺ δὲν περιγράφεται.

Ὁ Πιν-Χὸ ἐξαπλώθει εἰς τὸν καναπέν, βρεγμένον ἀκόμῃ ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Ταϊκούν ἐγέλα μὲ τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, καὶ ἠὺχάριστεί τὸν Θεὸν ὅτι τὸν ἔκαμε ἄξιον νὰ σώσῃ τὸν εὐεργέτην του Κιέν-Λόγκ.

Καὶ ἐσυλλογίσθη τί πράγματα πολλὰς φορές, τί μνηδαινὰ πράγματα, ὡς ἂν τὴν πλουμιστὴν ἐκείνην κόταν, προξενούν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν κόσμον τοῦτον!...

Ἡ πλουμιστὴ κότα ὅμως δὲν ἐσκοτίζετο ἀπὸ τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις τοῦ Πιν-Χό, ἀλλ' ἤθελε νὰ φάγῃ καὶ ὀλοτρογύριζε μέσα εἰς τὸ δωματίον μὲ κανίσματα· ἡ κακομοῖρα, εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κίαν!...

Ὁ Αὐτοκράτωρ, παρεμόνευσεν ἀπ' ἐξω μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν, ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς ἀγαπητῆς του· ἐξέβαλε δυνατὴν φωνὴν ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λιποθυμήσῃ, ὅτε ὁ Πιν-Χὸ ἀνοίξας τὴν θύραν, εἶπε μὲ σοδαρότητα εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅτι ἡ πλουμιστὴ ἐπεινούσε.

«Εἰμποῦ μάλιστα νὰ θέσω καὶ φρουροὺς εἰς τὰς θύρας»

Ὁ Κιέν-Λόγκ ὤρμησεν εἰς τοὺς σταύλους διὰ νὰ φέρῃ βρώμην· ἡ δὲ Μάο-Λίγκ, εἰς τὸ μεταξύ, ἔτριψε ἓν μικρὸν σικαλένιο ψωμάκι ἐπάνω εἰς τὸ πολυτίμον μεταξωτὸν φόρεμά της. Ἡ πεινασμένη κότα ἤλθε καὶ ἐτίσμπησε τὰ ψίχουλα.

Ὁ Ταϊκούν ἦτο πλέον καταμαγευμένος ἔτριβε τὰς χεῖράς του, ἐπῆδα ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἐνηγκαλίζετο διαδοχικῶς τὸν Πιν-Χὸ καὶ τὴν σύζυγόν του, ὤρμησε καὶ ἐσφιγξέ καὶ αὐτὸν τὸν Κιέν-Λόγκ ὅστις ἔφερε τὴν βρώμην, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνησιν του διὰ τὴν τιμὴν ἐκείνην ἔρριψεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὸ πινακίον μὲ ὅλην τὴν βρώμην, τὴν ὁποίαν ἐφρόντισε νὰ μαζεύσῃ ἡ πλουμιστὴ.

— Τί ὄρεξις! ἔλεγεν ὁ Ταϊκούν μὲ ἐνδιαφέρον, βλέπων τὴν πλουμιστὴν καταδροχθίζουσαν τὸ πρόγευμά της.

— Τί νὰ κάμῃ ἡ δυστυχὴς! ὅσον εὐρίσκειτο εἰς τὸν λήθαργόν της δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε.

— Πιν-Χό, εἶπεν ὁ Ταϊκούν, τί θέλεις ἀπὸ μένα; λέγε το. Ὁ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσιν πού σου ἔδωκα. Εἰπέ, καὶ θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου.

— Θεῶ, εἶπεν ὁ Πιν-Χό, ὁ φίλος καὶ εὐεργέτης μου Κιέν-Λόγκ νὰ διορισθῇ ἰσόβιος πρωθυπουργὸς τοῦ Κράτους καὶ νὰ διπλασιασθῇ ὁ μισθὸς του.

— Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ γίνῃ, παλικάρι μου. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν καρδίαν των!

— Ὡ! εἶσαι καλὸς, καλὸς σὰν ζωμὸς ἀπὸ τὴν χελιδονοφωλιά, ἐφώνησεν ὁ Κιέν-Λόγκ, μὴ εὐρὼν ἄλλην παρομοίωσιν πλέον κολακευτικὴν διὰ τὸν φίλον του.

Καὶ κλαίων ἀπὸ συγκίνησιν, ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πιν-Χό.

Ἀφ' οὗ ὁ νέος ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν βαρὺν ἐναγκαλισμὸν τοῦ χενδρὸς Μανδαρίνου:

— Καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμῃ θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας, εἶπε.

— Λέγε, λέγε, καλέ μου Πιν-Χό.

— Ὁ μέλλων πενθερός μου Σά-Οὐάν μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Πεκίνον πενήντα κόταις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄξιαι, νομίζω, ν' ἀναπληρώσουν ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀφῆρσεν ἡ ἐπιδημία ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνά σας· νὰ ἐλπίζω ἄραγε, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ θελήσῃ νὰ

δώσῃ εἰς αὐτὸν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Λευκοῦ Ἐλέφαντος καὶ τὸν σταυρὸν τῶν ἱπποτῶν εἰς τὸν εὐφύεστατον διευθυντὴν τοῦ πνευματικοῦ ταχυδρομείου;

— Μὲ τὸ πνευματικὸν ταχυδρομεῖον ἤλθαν λοιπὸν αἱ κόται αὗται;

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Ἀ! τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Κιέν-Λόγκ.

— Μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν σοῦ δίδω ὅ,τι μου ζητεῖς καὶ ἐπεθυμοῦσα νὰ ἰδῶ τὸ γρηγορώτερον τὰς ὥραϊας κότας.

Ὁ Πιν-Χὸ εἶπε νὰ πλησιάσουν τὰς ἡμίονους αἱ ὁποῖαι ἔμενον εἰς τὴν αὐλήν, ἤνοιξε τὰ καλάθια (ἐκτὸς ἐκείνου ὅπου ἦτο ἡ πλουμιστὴ) καὶ ἔδγαλε μίαν πρὸς μίαν τὰς πενήντα ὀρνίθιας, αἵτινες ἐτίναζον τὰς πτέρυγας των.

«Τὸν ἐπίασε μιὰ καρὰ ποὺ δὲν περιγράφεται» (σελ. 60)

— Τί ὥραϊα ποὺ εἶνε! τί ὥραϊα! ἔλεγεν ὁ Ταϊκούν ἐν ἐκστάσει· ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν μεγάλην ταινίαν ὁ πενθερός σου, παλικάρι μου, θὰ λάβῃ ἐν παράσημον ἀδάμαντοστόλιστον.

Ὁ Πιν-Χὸ ἐχαίρετῃ.

— Ἄλλο δέν μου μένη πλέον παρὰ νὰ

μου δώσῃ τὴν ἄδειαν ἡ Μεγαλειότης Σας

νὰ τὴν ἀπαχαιρετήσω· αὐρίον ἀναχωρῶ εἰς τὸ Πεκίνον, ὅπου θὰ νυμφευθῶ τὴν σεμνὴν Τάο-Νίγκ.

— Δέν ἦτο νὰ πάρῃς τὴν Νι-Ζῆ; ἠρώτησεν ὁ Κιέν Λόγκ.

— Ὁχι, ἀλλὰ τὴν ἀδελφὴν της.

— Δῶσε αὐτὸ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικὴν σου, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα, καὶ ἐκβαλοῦσα τὸ ἐν ἀπὸ τὰ βραχιόλιά της τὸ προσέφερεν εἰς τὸν νέον.

Ὁ Πιν-Χὸ ἔκλινε μὲ σέβας εὐχαριστῶν τὴν Μάο-Λίγκ, καὶ ἀφ' οὗ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ταϊκούν ὅστις ἐπαρετήρει μὲ θαυμασμὸν τὰς ὀρνίθιας του, ἀνέβη μὲ τὸν Κιέν-Λόγκ εἰς τὸ χρυσοῦν φορεῖον τὸ ὁποῖον τοὺς ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

— Πῶς; θὰ φύγῃς χωρὶς νὰ ζητήσης ἀπὸ τὸν Ταϊκούν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν σου; ἠρώτησεν ὁ Μανδαρίνος ἅμα ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, ἡ περίστασις εἶνε κατάλληλος ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶνε προθυμὸς νὰ σου δώσῃ ὅ,τι θέλῃς, καὶ ἂν θελήσῃς ἕνα τίτλον εὐγενείας μὲ μισθὸν δέκα χιλιάδων φράγκων τὸν χρόνον θὰ σοῦ τὸν δώσῃ.

— 'Αρκετή ανταμοιβή μου εἶνε ἡ ἐπιτυχία τῶν σχεδίων μου, ἀπεκρίθη ὁ Πιν-Χὸ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ πρωθυπουργοῦ. Δὲν θέλω νὰ χρεωστῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς δόλιον μέσον, τὴν εὐγενειάν μου εἰς ψεῦδος. Πρέπει ν' ἀποκτήσω τὴν μὲν διὰ τῆς ἐργασίας μου, τὴν ἄλλην διὰ τῆς μελέτης. Ἴσως εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ τὰς ἀποκτήσω καὶ τὰς δύο. Ὡς ἐργασθῶ εἰς τὸ κεραμουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Σά-Οὐάν μου προσφέρει μίαν θέσιν καὶ θὰ ἐξακολουθήσω καὶ τὰς σπουδὰς μου. ἔμαθα ὅτι ἕνας ἄνθρωπος διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς πρέπει νὰ ἐργασθῇ μὲ ζῆλον καὶ ἱκανότητα.

— 'Εχεις δίκαιον, Πιν-Χὸ, εἶπεν ὁ Κιέν-Λόγκ στενάζων ἄλλοιμονον! αἱ εὐνοίαι τῶν μεγάλων δὲν διαρκοῦν πολὺν καιρὸν, τὸ εἶδες μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου. 'Αχ, διατὶ νὰ μὴ εἶμαι κ' ἐγὼ νέος, νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κερδίσω μὲ τὴν ἱκανότητά μου τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χνεξαρτησίαν μου!

— 'Ακουσε, φίλε μου Μανδάρινε, ἂν ποτε ἡ τύχη σου φανῇ ἐναντία, ἂν ὁ Ταϊκούν παραβῇ τὴν ὑπόσχασίν σου, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω, ἀντὶ νὰ σκοτωθῇς, νὰ κάμῃς δηλαδὴ πράξιν ἀνάνδρον καὶ ἀπηγορευμένην ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔλα εἰς τὴν Κίναν, ὅπου θὰ μ' εὕρῃς πρόθυμον νὰ σου φανῶ ὡφέλιμος. Σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ἔδωκες τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης ὅτε πρὸ ἐνὸς ἔτους μὲ ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου πτωχὸν καὶ δυστυχῆ.

'Αντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ ὑπουργὸς ἐνηγκλίσθη τὸν Πιν-Χὸ κλαίον.

— Σοῦ το ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη.

Τὴν ἐσπέραν, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἦσαν καὶ πάλιν προσκεκλημένοι εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅχι διὰ νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Μανδάρινου,

ἀλλὰ διὰ νὰ καθήσουν εἰς δεῖπνον λαμπρὸν τοῦ ὁποίου τὰ φηγητὰ εἶχε μαγειρεύσει ὁ περίφημος ἀρχι-μάγειρος. Τὸ δεῖπνον ἦτον τόσον ὠραῖον, τόσον ὠραῖον... ὥστε ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν κακοστομαχίαν.

ΙΒ'.

Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα ὁ Πιν-Χὸ ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιάδα τὴν σκεπασμένην μὲ ἀγνίσκημα τοῦ κήπου τοῦ Σά-Οὐάν· ὁ πλούσιος κτηματίας ἦτο πρὸς τὰ δεξιὰ του, ἡ Τάο-Νιγκ πρὸς τ' ἀριστερά του, καὶ τὰλλα μέλη τῆς οἰκογενείας τριγύρω εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ τείους, ὅλοι δὲ ἤκουον μὲ ἐκπληξιν τὰς περιπετείας τοῦ Κινέζου.

— 'Εφάρθης ὡς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ἀγαπητέ μου Πιν-Χὸ, εἶπεν ὁ Σά-Οὐάν ὅταν ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἔκαμες καλὰ ν' ἀρνηθῇς τὰς τιμὰς καὶ τὴν περιουσίαν, τὰς ὁποίας δὲν εἶχες ἀποκτήσῃ μὲ τὴν ἐργασίαν σου. Ἡπάτησες μὲν τὸν Ταϊκούν καὶ ἔβαλες μίαν ζωντανὴν ὄρνιθα ἐκεῖ ὅπου ἦτο μία ψόφια, ἀλλὰ τοῦτο το ἔκαμες διὰ νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν τοῦ εὐεργέτου σου, καὶ ἔκαμες ἀθῶον δόλον ἀπὸ εὐγενὲς αἰσθημα εὐγνωμοσύνης. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ τὸ μᾶθημα περὶ τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων θὰ σε κάμῃ νὰ σκεφθῇς ὅπως πρέπει. Ἐνθυμοῦ καλὰ αὐτὸ τὸ ἀπόφθεγμα, τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐπανελάβην ὁ Κομφούκιος, ὁ πλέον σοφώτερος Κινέζος: «Ἡ μόνη εὐτυχία, ἡ μόνη τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ μὲ ὑπερφάνειαν, εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ χρεωστῇ τὸν ἄρτον του εἰς τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του».

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

Τὸ Γραφεῖον τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

μετενέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ Καστόρχη, ὁδὸς Σταδίου καὶ Ὀφθαλμιατρείου, ἀριθμὸς 12, πλησίον τῆς Βουλῆς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ*

Γλυκὸ τοῦ κόσμου στήριγμα,

'Αθάνατη Μαρία,

'Εσὺ π' ἀκοῦς τὴν δέησιν

Ποῦ ὑψώνουν τὰ πικρία,

'Ακού κ' ἐμὰς ποῦ ὑψώνουμε

Σ' ἐσὲ τὴν προσευχή μας

Ποῦ ἀπ' τὴν πιστὴ ψυχὴ μας

Βγαίνει γιὰ σὲ θερμά.

'Εχε, Κυρά, 'ς τὴ σκέπη σου

Τὴν πικραμένη χήρα,

Σ' τὸν πεινασμένο ἄνοιγε

Εὐσπλαχνικά τὴν θύρα,

Δόσε τοῦ σκλάβου, Δέσποινα,

'Ελεῦθερην πατρίδα,

Τοῦ αὐτῆ τὴν ἐλπίδα,

Ποῦ πλέει 'ς τὴν ξενιτειά.

Εὐλόγησε τὰ ὀνείρατα

Τοῦ βρέφους ποῦ κοιμᾶται,

'Οδήγησε τὰ βήματα

Τῆς κόρης ποῦ φοβάται

Στείλε δροσίαν κ' ἀνάπαυσιν

Σ' τοῦ ἀρρώστου τὸ κλινάρι,

'Εχε 'ς τὴ θεία σου χάρι

Τὰ μαῦρα τὰ φτωχά.

Τὴ μάνα παρηγόρησε,

Πῶχει παιδί 'ς τὰ ξένα,

Καὶ χύσε μίαν ἀκτῖνά σου

Εἰς τὸν τυφλό, Παρθένε.

Κράτει τὸ γάλα ἀμάντο

Τοῦ βρέφους ποῦ βυzaίνει.

Στρέψε 'ς τὴν οἰκουμένη

Τὸ βλέμμα εὐσπλαχνικό.

Λυπήσου τὴν Ἑλλάδα μας,

Τὴν ἄτυχην Πατρίδα,

Πάλι 'ς τὸν κόσμον δεῖξέ την

Μὲ σκήπτρο καὶ χλαμύδα!

Κάμε νὰ σφίξῃ ἐλεύθερα

Εἰς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά της

Τὰ μαῦρα τὰ παιδιὰ της,

Ποῦ κλαῖνε 'ς τὴ σκλαδιά!...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Στείλε, σεμνὴ βασίλισσα,

'Σ τὸ πλάσμα σου γαλήνη,

Χύσε 'ς τὰ στήθη τ' ἀκαρδα

'Αγάπη, ἐλεημοσύνη

Χάρισε τὸ χαμόγελο

'Σ τὰ μαραμμένα χεῖλη,

Κάμε νὰ γίνουν φίλοι

Ὁ ἐχθρὸς μὲ τὸν ἐχθρό.

Τ' ἀνδρόγυνο ποῦ ἐχώρισε,

'Εσύ, Κυρά, ἔνωσέ το,

Διῶξε μακριὰ τὴν ἐχθρα του,

Καὶ πάλι εὐλόγησέ το.

'Ανάπαυσε τὰ κόκκαλα,

Ποῦ κλεῖ βαθεῖα τὸ χῶμα,

Καὶ ζέστανε τὸ στρώμα,

Τῆς μάνας, τοῦ παιδιοῦ.

Δέξου 'ς τὰ οὐράνια στήθη σου

Τ' ἀνήλικα, Παρθένε,

Ποῦ παραιτοῦν τὴ μάνα τους

Γιὰ ν' ἀλθουνε σὲ Σένα.

Τὸ χεῖρ ἐκεῖνο ἀντάμειψε

Ποῦ τ' ὄρφανὸ χορταίνει,

Ποῦ τὸ κορμὶ θερμαίνει

Τοῦ μαύρου τοῦ γυμνοῦ.

Εὐλόγησε τὰ δάκρυα,

Καλὴ μας Παναγία,

Ὅπου μὲ πάθος χύνονται

'Εμπρὸς 'ς τὴ δυστυχία.

Συγχώρησε καὶ φώτισε

Εκεῖνον ποῦ πλανήθη,

Καὶ χύσε του 'ς τὰ στήθη

Τὴν Πίστι τὴ γλυκεῖα

(*) Ἐσταχυολογήθη ἐκ τῆς καλλίστης «Παιδικῆς Ἀνθολογίας» τοῦ κ. Α. Π. Κουρτίδου, ἐκδοθείσης ἄρτι ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» παρ' ᾧ καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 1.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

47. Ἑλλιπασύμφωνον.

"Ο·ι·—·ι·ει·—·α·ι·ι·—·α·—·δ·—·α·δ·—·α·ι·—·α·ο·
 "Ε·ει·—·δ·ω·—·α·ι·α·—·ι·δ·ου·—·α·ι·—·ει·ο·
 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνης τῆς Ἑρήμου.

48. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, γράμμα τὸ δευτέρον μου,
 Οἱ μαθηταὶ δὲ πάντοτε ἔχουν τὸ σύνολόν μου.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.

49. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ὅλον μου τὸ ἀποκτᾷ, πολὺ ἂν μελετήσης·
 Τὸ ἡμισὺ μου ἀποκτᾷ, ἂν τὸ καλλιεργήσης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριω.

50. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου ἀντωνυμία,
 Τὸ δευτέρον μου εἶν' ἰδίᾳ·
 Τὸ ὅλον μου ἀποτελεῖ
 Ἐν κράτος βόρειον πολὺ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

51. Λεξιγριφος.

Τῶν καλῶν τεχνῶν μιὰ εἶμαι
 Καὶ ἐδῶ ἀκόμα κεῖμαι·
 Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς
 Τότε περὶ μὴ με ποθήσης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁθέλλου.

52. Λεξιγριφος.

Εἶμαι κτῆνος, ἀλλὰ ποῖον;
 Περιττὸν νὰ το εἰξεύρης.
 Ἄν μου κόψῃς τὸ κρᾶνιον
 Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ μ' εὕρης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

53. Αἰνεγίμα.

Τ' ἀρσενικόν μου σὲ πλησιάζει,
 Τὸ θηλυκόν μου σὲ ξενοσταζει.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγέρφου.

54. Λογοπαίγνιον.

Εἶμαι πόλις, μ' ἂν σε πιάσω
 Γιατρικὰ θὰ σε χορτάσω.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Περικλίου.

55. Λογοπαίγνιον. Ποῖα λέξις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν γράφεται μὲ μελάνην, ἀλλὰ μὲ γάλα;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φαλακροκόρακος τοῦ Ἀλίου.

56. Ἀκροστοιχίς Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων ἐννέα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος τῆς Τρωάδος.

1. Θηρίον. 2. Μέταλλον. 3. Ἄνθος. 4. Πτηνόν. 5. Μέτρον ἐκτάσεως. 6. Ὅργανον τοῦ σώματος τῶν ζώων. 7. Ἀρχαῖος νομοθέτης. 8. Πόλις τῆς Ῥωσσίας. 9. Ποιήτρια.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὁδυσσεύς.

57. Ἀκροστοιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων ἐννέα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Κρήτης.

1. Ἄνθος. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Ἀρχαῖος ποιητής. 4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 6. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης. 7. Ἥρωος τῆς Τρωάδος. 8. Ζῶον. 9. Νῆσος.

'Εστάλη ὑπὸ Λουκᾶ Σ. Θεοχάρη.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

38. Anagramme.

J' ai cinq pieds, c' est bien peu, et pourtant je blesse;
 Mais si vous rapprochez ma tête de mon coeur
 Partout où j' ai passé, j' ai semé la tristesse;
 Je fais couler le sang, ou verser plus d' un pleur.

ΛΥΣΕΙΣ

31. Μὴ ἀμελῇς τὰ μαθήματά σου, λέγων ὅτι προὔβιθας, ἀλλὰ μελέτα, διότι ὅ,τι γνωρίζεις θὰ το χάσῃς. — 32. Μηδὲνα φίλον κάμνε πρὶν πρῶτον ἐξετάσῃς πῶς μετεχειρίσῃς τοὺς πρότερον φίλους σου, διότι ἔλπιζε ὅτι αὐτὸς θὰ γίνῃ καὶ εἰς σὲ τοιοῦτος ὁποῖος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἔγεινε. —

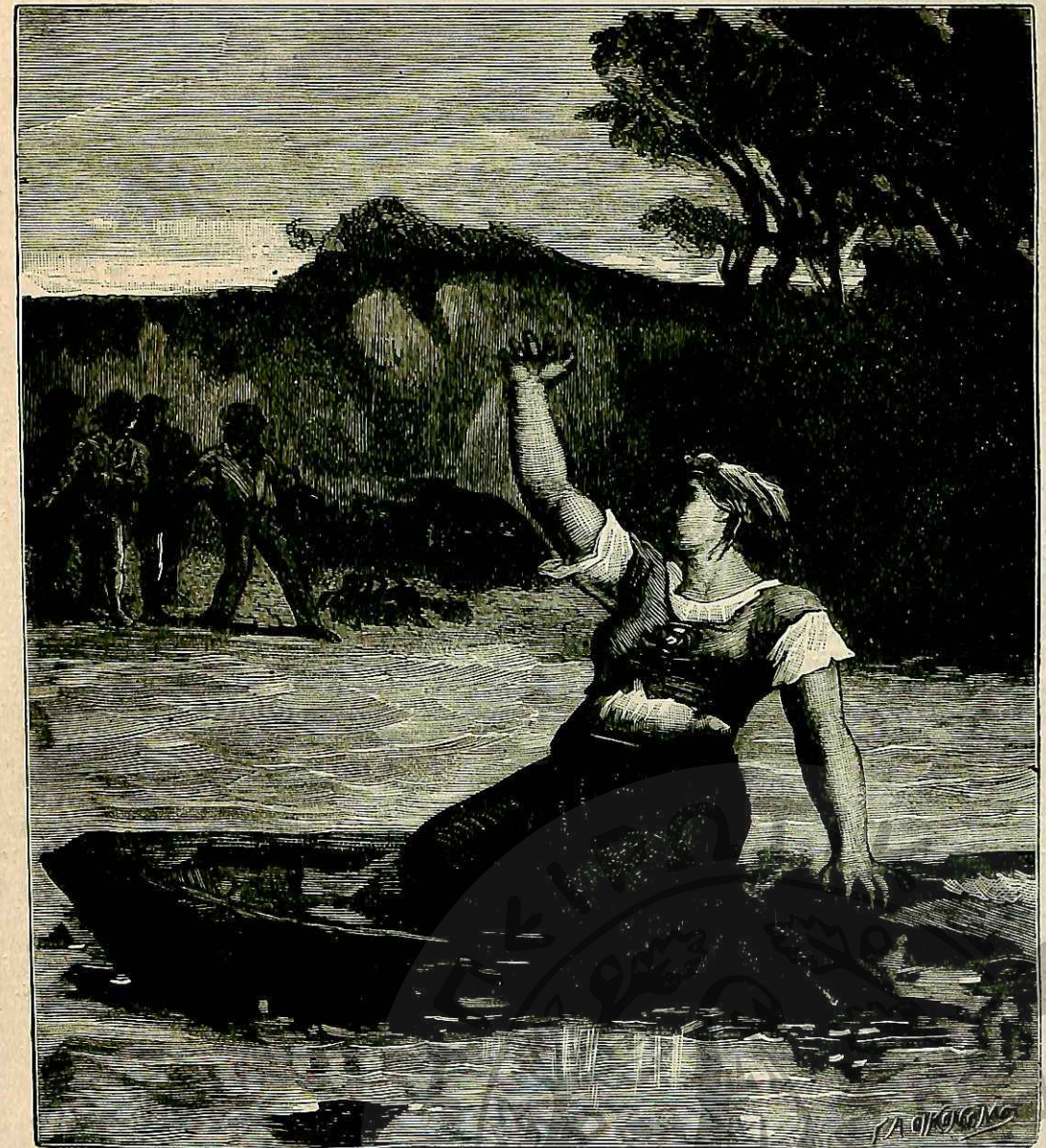
33. Τίττα (Τι, ἄρα). — 34. Γραμματοκιβώτιον (Γράμμα, τό, κιβώτιον). — 35. (Εἶφος Ε, φῶς). — 36. Ματθαῖος, Μάταιος. — 37. Ζωμός, Ὡμός. — 38. (Τοῦ λεξιγρίφου τοῦτου ὁ τρίτος στίχος διορθωτέος οὕτω: Χωρὶς τὸν τόγον τῶν ποδῶν ἄλλοθ' ἂν μεταθέσῃς). Γερμανός, Γερμανός. — 39. Λαύριον, αὐριον. — 40. Πάργα, Πράγα. —

41. Τόνος, Νότος. — 42. Ἡ ζωή. — 43. Τὸ φύλλον. — 44. Λεοπαρδαλὶς. (1. Λόχος. 2. Ἐγώ. 3. Οἱμοί. 4. Πάρις. 5. Ἀβριστός. 6. Ρῆνος. 7. Δημοκρατία. 8. Ἀθηνᾶ. 9. Λύκος. 10. Ἰέραξ. 11. Σῦκον). — 45. Διογένης. (1. Διόνυσος. 2. Ἴρις. 3. Ὀρθρος. 4. Γύψ. 5. Ἑλλάς. 6. Νάξος. 7. Ἡλῖος. 8. Σχοῖνος). — 46. Agammemnon (A - gamme - m - non).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγαμέμνων 10. Ἀδαμάντιος Κοραῆς 9. Ἀθανάσιος Διάκος 4. Αἰγυπτία Βασιλόπου 9. Αἰθῆριος Οὐρανός 4. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 10 καὶ 9. Ἄνθος τῶν Λειμώνων 13 καὶ 13. Ἀριάνη τῆς Κρήτης 10. Ἀρτεμὶς ἡ Τοξοῦτρια 9. Βασιλεὺς τῆς Ἑρήμου 9. Βίκτωρ Ἑμμανουὴλ 5 καὶ 9. Μάρικα καὶ Δομένικος Α. Βρατσαφύλλη 7. Γέρος τοῦ Μωριᾶ 7. Διάβολος τῆς Μυκῶνου 4. Ἑαρινὴ Νύξ 6. Ἐνδοξος Περικλῆς 2. Ἐννέα Μοῦσαι 7. Εὐέλπις Ἑλλήν 12. Ἡρωϊκὴ Πάργα 8. Ἐλευθέριος, Σταύρος καὶ Ἀνδρέας Π. Θεοχάρη 10. Λουκᾶς Σ. Θεοχάρης 9. Βασίλειος Μ. Κασουράκης 7. Κιέν-Λόγκ 8. Κωδονακροῦατης 9. Ἀναστάσιος Δ. Διεβιέρτος 2. Δ. Ε. Μάξιμος 7. Ἀλέξανδρος Μαυρουδίνης 11 καὶ 9. Μάχη τοῦ Μαθαῶνος 5. Μικρὸς Δημοκράτης 8. Μικροῦλα Τραλαλᾶ 13. Ὁθέλλος 10. Γεώργιος Γ. Πανᾶς 4. Πανούργος Ὁδυσσεύς 5. Πειραϊκὴ Αὔρα 4. Ποντιὰς Αὔρα 9. Πυγμαλίων 11. Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου 8. Σαλπικιγκτῆς 8. Ζωὴ Μ. Σάουρωτ 5. Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου 5. Κ. Β. Σουρλῆς 4. Σχοινοβάτης 6. Τάσας Γελατσὴ 12. Φιλέλλην Βύρων 5. Φιλόλογος 11. Χαριτόβρυτος Χρυσάλλης 9. Χιονοστοιβάς 10.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 26 Αὐγούστου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

Η ΓΡΑΤΑ ΕΚΛΑΙΕ ΚΑΙ ΕΚΡΑΥΓΑΖΕΝ ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗ (Σελ 69.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 55.]

— Εὖγε! εὖγε! νέε μου, σὲ συγχαίρω, ἀνερῶν-
 ησεν ὁ μοίραρχος πρὸς τὸν Μάριον. Ἐδειξες με-
 γάλην εὐφυΐαν καὶ γενναϊότητα. Χωροφύλακες, συλ-
 λάβετε τὸν κλέπτην. Καὶ πάλιν σὲ συγχαίρω,
 φίλε μου!

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε μοίραρχε, ἀπεκρίθη ὁ
 Εἶτος Ζ'. — ΤΕΥΧΟΣ 17^{ον}.

Μάριος· ἀλλ' ὅμως ἂν δὲν μ' ἐβοήθει ὁ καλὸς μου
 φίλος Δουμποδάνος θὰ τὴν εἶχα πολὺ κακὰ.

— Ἀλλ' ὅμως, εἶπεν ὁ γενναῖος Λεωνίδας, μή-
 πως δὲν ἔτρεξε μαζί μου καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ
 Σκιζάνης. Τί πηλοῦν ἂν ἔπασαν ἐν ᾧ ἔτρεχαν.

Καὶ ὁ Μάριος καὶ ὁ Δουμποδάνος ἐβόησαν μετὰ

ΤΟΜΟΣ Η'. — 5

συγκινήσεως τῆς χειρὸς τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Σαϊζάνη.
 "Οτε ἐξήρχοντο ἐν τοῦ λατομείου, ἔλαμψαν αἱ
 πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ μετ' ὀλίγον ἦτο ἐντε-
 λὴς ἡμέρα.

Τότε ὁ Μάριος, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς ἦτο προσηλω-
 μένος εἰς ἐν καὶ μόνον πρᾶγμα, ἐπλησίασε πρὸς τὸν
 κλέπτην καὶ τον παρετήρησε καλὰ καλὰ.

— Μήπως εἶνε ὁ κλέπτης σου; ἠρώτησεν ἡσύχως
 ὁ δύσπιστος Σαϊζάνης. Ποῦ 'ξεύρεις, μπορεῖ νὰ
 ἐξέπεσεν ἐδῶ!..

Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἠσθάνθη τὰ βλεμ-
 ματα τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Δουμποδάνου, οἱ ὁποῖοι
 τον παρετήρουν μετὰ πολλῆς δυσπιστίας.

Τότε εἶπε ξηρὰ ξηρά:

— Πιστεύω ὅτι αὐτὸς εἶνε!

Ὁ Σαϊζάνης ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Μαρίου
 ἦτο ἔτοιμος νὰ καγγάσῃ, ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς προ-
 φθάνει καὶ του κλείει τὸ στόμα με τὴν χειρὰ του.
 Διατί τάχα νὰ γελάσῃ καὶ νὰ πικράνῃ τὸν Μάριον;
 Καὶ ἔπειτα εἰμπορεῖ καὶ νὰ εἶχε
 δίκαιον.

— Καὶ δὲν μου λέγεις, Μά-
 ριε, ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς, πῶς
 τον ἀνεκάλυψες τὸν κλέπτην;
 Τὴν ὥρην πού μ' ἄφησες με βίαν
 καὶ ἔτρεξες, τὸν εἶχες ἰδῆ;

— Δὲν τον εἶδα τὸν κλέπτην,
 ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, μόνον εἶχα
 ἰδῆ τὰ μάτια του.

— Τὰ μάτια του; τί θέλεις
 νὰ εἰπῇς; ἠρώτησεν ὁ Λεωνίδας
 Δουμποδάνος.

— Naί, τὰ μάτια του, τὰ μά-
 τια του, τὰ ὁποῖα ἐγυάλιζαν μέσα
 εἰς τὸ σκότος. Καὶ τὴν πρώτην
 φορὰν ὅπου ἐπεράσαμεν τὰ εἶδα, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίπο-
 τε, διότι ἐφοβήθην μήπως ἦτο ἀπάτη τῆς φαντα-
 σίας μου. Ἀλλὰ τὴν δευτέραν φορὰν ἐθεβαιώθην
 ὅτι δὲν ἀπατώμαι καὶ διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλουν πάλιν,
 ἀπεφάσισα νὰ τρέξω μόνος μου νὰ εὕρω ἐκεῖνα τὰ
 μάτια, τὰ ὁποῖα μου ἐπρόδωκν τὸν κλέπτην. Ὡστε
 κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὔτε ἄλλον κανένα ἠνάγκαζα
 νὰ με ἀκολουθήσῃ, καὶ πάλιν, ἂν εἶχα λάθος, ἐγὼ
 μόνος θὰ ἔπαιρνα τὴν ἐντροπήν. Καθὼς βλέπετε
 λοιπόν, δὲν ἠπατήθην αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀγαπητοί
 μου φίλοι.

Καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τὰς εἶπε με πολλὴν
 εὐχαρίστησιν καὶ υπερηφάνειαν. Καὶ του ἤξιζε, διότι
 δὲν ἦτο μικρὸν τὸ κατόρθωμά του.

— Εὐγε, Μάριε, εὐγε! ἐπανέλαβεν ὁ Μοντα-
 νῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, εἶπεν ὁ Μάριος, ὅτι
 ὁ Λεωνίδας ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὴν ὥρην. Διότι ὁ

κακοῦργός με εἶχε βάλῃ κάτω, καὶ ἐπολεμοῦσε νὰ
 μου φράξῃ τὸ στόμα νὰ μὴ φωνάζω. Ἀλλὰ ἔξαφνα
 ὅμως τὸ ἀθάνατο χέρι τοῦ ἥρωος Λεωνίδα σοῦ τον
 ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμόν, καὶ μιὰ καὶ κάτω, τὸν ξα-
 πλώνει μακρὺν πλατὺν τὸν κύρ κλέπτην.

— Τὸν κλέπτην σου! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, ὁ ὁποῖος
 δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ νὰ μὴ πειράξῃ τὸν Μάριον.

— Τὸν κλέπτην μου, ἴσως! εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἀφ' οὗ ὁ Μάριος ἐπιμένει εἰς τὴν ιδέαν του.
 ἂς μὴ του ἀντιτείνωμεν! Καὶ ἔπειτα θὰ το μάθωμεν
 ἂν εἶνε ἀλήθεια. Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Πληθὺς πολὺ λαοῦ, ὅλη ἡ πόλις ἦτο συνηγμένη
 ἔξω τῆς ἀστυνομίας, νὰ ἴδῃ τὸν κλέπτην, ὁ ὁποῖος
 ἐδάδιζεν ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων. Πάντων τῶν
 ἀνθρώπων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τοὺς
 τέσσαρας μαθητάς, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἐμπρὸς ἐμ-
 πρὸς διότι ἡ φήμη εἶχε εὐδοκίαν εἰς τὴν πόλιν, ὅτι τὰ
 ἡρωϊκὰ ἐκεῖνα παιδία συνέλαβον τὸν κλέπτην, καὶ
 μάλιστα ὁ Μάριος.

Ἀφ' οὗ ἔφερον τὸν κλέπτην
 εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὁ ἀστυνόμος
 ἐξήτασε τοὺς μάρτυρας.

Ὅταν ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ
 Μαρίου, διηγήθη συντόμως πῶς
 συνέλαβε τὸν κλέπτην, καὶ εἶπε
 καὶ περὶ τοῦ κλέπτου ὁ ὁποῖος
 του ἔκλειπε τὴν ἐπιστολήν με τὰ
 χρήματα, ὡς ἐνθυμεῖσθε.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ὁ ἄνθρω-
 πος εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκεῖνος;
 ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε.

ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

— Τοῦ ὁμοιάζει λοιπόν;

— Ὁ κλέπτης μου ἦτο με-

λαχρινὸς καὶ εἶχε καὶ μουστάκια.

— Ἀλλ' ὅμως αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ξανθὸς καὶ ἔχει

καὶ γένεια. Πόθεν λοιπόν τον ἐγνώρισες;

— Ἀπὸ τὰ μάτια!

— Ἐξηγήσου σαφέστερον.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν ὁ Μάριος Καπάνης,
 δὲν εἶνε δύσκολον νὰ κῆψῃ τις τὰ μουστάκια του καὶ νὰ
 ἀφήσῃ γένεια, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ βάψῃ τὰ μαλ-
 λιά του, ἀλλ' ὅμως, σὰς παρακαλῶ, εἶνε εὐκολον νὰ
 ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὴν λάμψιν
 τοῦ βλέμματός του;

Ὁ ἀστυνόμος ἐστάμικεν ἀκούσας τὴν ἐρώτησιν
 ταύτην τοῦ Μαρίου. Ἐσκέφθη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα
 συνωμίλησε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς.
 Εὐθὺς δὲ ἀπέστειλεν ἕνα κλητῆρα με ὁδηγίας ἰδιαι-
 τέρως.

Ἡ ἀνάκρισις διεκόπη ἔως ὅτου ἐπανῆλθεν ὁ
 κλητῆρ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἤργησε καθόλου, διότι

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ἡ φυλακὴ ἦτο πλησίον τοῦ καταστήματος τῆς ἀсту-
 νομίας.

Ὁ κλητῆρ ἐπανῆλθε καὶ ἔφερε κιβώτιον ἐντὸς
 τοῦ ὁποίου ἦσαν διάφορα φαλιδία, καὶ το ἀπέθηκεν
 ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀστυνόμε.

Ὁ ἀστυνόμος παρετήρησε τὰς ἐπιγραφὰς τῶν
 φαλιδίων καὶ εἶπε:

— Τὸ ἐντὶ ὁ κατηγορούμενος βάφεται, καὶ ἀπό-
 δειξεις εἶνε αὐτὰ ἐδῶ τὰ φαλιδία. Τὰ ξανθὰ μαλ-
 λιά του δὲν εἶνε τὰ ἀληθινὰ του μαλλιά, ὅπως καὶ
 τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖόν μου εἶπε δὲν εἶνε τὸ ἀληθινὸν
 ὄνομα του. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰξεύρομεν πῶς νὰ ἀνκα-
 λύσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Τώρα εὐθὺς θὰ ζητήσω
 πληροφορίας ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν Μάριον καὶ τοὺς τρεῖς
 φίλους του:

— Κύριοι, θὰ σας παρακλέσω νὰ μὴ φύγετε
 σήμερον, διότι ἴσως σας χρειασθῶ.

— Μετὰ χαρὰς, κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν ὁ Μά-
 ριος.

— Ἄλλο πά-
 λιν ἐμπόδιον! ἐψι-
 θύρισεν ὁ Σαϊζάνης.
 Ποῖος εἰξεύρει πό-
 σας ἡμέρας θὰ χά-
 σωμεν ἀδίκως.

Οἱ κλητῆρες διέ-
 λυσαν τὸ πυκνὸν
 πλήθος, τὸ ὁποῖον
 ἦτο ἔξω τοῦ κατα-
 στήματος τῆς ἀ-
 στυνομίας, καὶ οἱ
 τέσσαρες φίλοι μας
 ἐπορεύθησαν εἰς τὸ
 ξενοδοχεῖόν των.

Ἀφ' οὗ ἔφαγον ὀλίγον, ἐκοιμήθησαν, διότι ἦσαν
 κατὰκοποι καὶ ἐνύσταζον, ἀφ' οὗ ὅλην νύκτα «δὲν
 ἔκλεισαν μάτι».

ΙΗ'

ΝΑ ΤΗΝ! ΝΑ ΤΗΝ!

Περὶ τὰς πέντε μετὰ μεσημβρίαν ἦλθεν εἰς τὸ ξε-
 νοδοχεῖον κλητῆρ καὶ ἐξύπνισε τοὺς φίλους μας, καὶ
 εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι τοὺς περιμένει ὁ ἀστυνόμος.

Τί τοὺς ἤθελεν ὁ ἀστυνόμος; τί ἤθελε νὰ τοὺς ἐ-
 ρωτήσῃ; μήπως καὶ ἀνεκαλύφθη ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ
 κλέπτης τοῦ Μαρίου;

Ἦλθε λοιπόν ὁ Μάριος μετὰ τῶν τριῶν συντρό-
 φων του εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνό-
 μου, οὗτος εἶπε πρὸς τὸν Μάριον.

— Ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν θύραν θὰ ἔλθῃ ἕνας ἄν-
 θρωπος. Νὰ τον παρατηρήσῃς καλὰ καλὰ καὶ νὰ
 μου εἰπῇς ἂν τον γνωρίζῃς.

Ὁ Μάριος ἠπόρησεν ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ ἀ-
 στυνόμε, καὶ ἐστράφη πρὸς τοὺς συμμαθητάς του
 οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ τον ἐβλεπον με ἀπορίαν.

Ὁ ἀστυνόμος εἶπε λέξεις τινὰς πρὸς τινὰ κλη-
 τῆρα, ὁ ὁποῖος παρευθὺς ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη κρότος σιδηρῶν μοχλῶν, καὶ
 ὁ ἀστυνόμος εἶπε πρὸς τὸν Μάριον:

— Προσοχή!

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἀνοίγονται καὶ τὰ δύο φύλλα
 τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν εἶχε δεῖξῃ ὁ ἀστυνόμος, καὶ εὐ-
 θὺς ἐφάνη ἄνθρωπός τις.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο μελαχρινὸς καὶ εἶχεν
 ἐξυρισμένους τοὺς μύστακας καὶ τὰ γένειά.

Ὁ ἀστυνόμος, ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ
 Δουμποδάνος παρετήρουν περιέργοι τὸν Μάριον, ὁ ὁ-
 ποῖος εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἔκαμεν ἐν βῆμα
 πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐδείκνυε μέγαν
 θαυμασμόν.

— Αὐτὸς εἶνε! ἀνεφώνησε τέλος ὁ Καπάνης.

— Αὐτός; αὐ-
 τός; ἠρώτησεν ὁ ἀ-
 στυνόμος τὸν Μά-
 ριον, παρατηρῶν αὐ-
 τὸν μετὰ προσοχῆς.

— Αὐτός! αὐτό-
 τατος! ὁ κλέπτης
 μου! εἶπεν ὁ Μά-
 ριος.

— Ὁ κλέπτης
 του! ἀνεφώνησαν
 καὶ οἱ τρεῖς μα-
 θηταί.

— Μάλιστα, ὁ
 κλέπτης μου! ἐξη-
 γολούησεν ὁ Μάριος αὐτὸς ὅπου μ' ἔκλειπε τὴν ἐπι-
 στολήν καὶ τὰ χρήματα.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσελθῇ, καὶ ἔως ἐκεῖ-
 νην τὴν στιγμήν ἐφαίνετο ἀπαθής, ὡς νὰ μὴ εἴξευρε
 τί τρέχει, εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις
 τοῦ Μαρίου, συνωφρυνώθη ἄλλὰ κανεὶς δὲν εἶδε τὸ
 κίνημά του τοῦτο, παρὰ μόνον ὁ γυμνασμένος ὀφθαλ-
 μὸς τοῦ ἀστυνόμε.

— Ἐξηγήσου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν
 Μάριον.

Καὶ τότε ὁ Μάριος διηγήθη τὸ πάθημά του κατα-
 λεπτῶς.

Τότε ὁ ἀστυνόμος ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ
 εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Σὺ, τί ἔχεις νὰ ἀποκριθῇς εἰς ἔσα σοῦ κατηγο-
 ρεῖ ὁ νέος.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ μόνον ὕψωσε
 τοὺς ὤμους του ὡς νὰ ἔλεγε: Μὴ τα πιστεύῃς
 αὐτὰ τὰ παιδιακίστικα λόγια!

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΟΥ

— "Οχι δά ! είπεν ὁ ἀστυνόμος. Μὴ κάμνης ὅτι τάχα περιτρονέεις τὰ λόγια τοῦ νέου τούτου. Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ νέος οὗτος εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ὅτι δὲν ἔχει λάθος.

Ὁ Μάριος δὲν ἐξεκόλλη τὸ βλέμμα τοῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Τὸν ἐκύτταζε, τὸν ἐκύτταζε καὶ ἔκκρινε σχήματα διάφορα μὲ τὰς χεῖράς του καὶ μὲ τὸ πρόσωπόν του.

— Καλέ, τί ἔχεις, νέε μου ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος τὸν Μάριον.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν γνωρίζω τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅμως βλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν του μίαν μεταβολήν, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω.

Ὁ ἀστυνόμος ἐμειδίασε καὶ ἠρώτησε τὸν Μάριον :

— Ὁ κλέπτης σου δὲν εἶχε μουστάκια ;

— Ἀ! ναί ναί ! αὐτὸ εἶνε ! Μόνον τὰ μουστάκια τοῦ λείπουν ! Αὐτὸς αὐτότατος !

— Βλέπεις λοιπόν ; είπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, βλέπεις ὅτι σε ἐγνώρισε ; ὅτι καὶ ἂν κάμνης δὲν εἰμπορεῖς νὰ κρυφθῇς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐγὼ ἤμην βέβαιος ὅτι τὸ ξανθὸν χρῶμα τῶν μαλλιῶν σου καὶ τῶν γενειῶν σου ἦτο πλαστόν. Δὲν εὗρήκα εἰς τὸ κιβώτιόν σου τὰ φιαλίδια μὲ βαφὴν διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὴν ὁποίαν ἔθαφες τὰς τρίχας σου καὶ μετεμορφώνεσο ; Τώρα αἱ τρίχες σου ἔχουν τὸ φυσικὸν τῶν χρῶμα. Εἶσαι μελαγχρινὸς καὶ θὰ μείνης μελαγχρινός. Δυστυχῶς δὲν ἤμπορῶ τώρα εὐθὺς νὰ σου βάλω καὶ τὰ μουστάκια σου. αὐτὰ θὰ φυτρώσουν μόνον τῶν μετὸν καιρὸν. Ἄς ἔχωμεν ὑπομονήν.

Ὁ Μάριος καὶ οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ ἤκουον θαυμάζοντες τοὺς λόγους τοῦ ἀστυνόμε.

— Μάριε, είπεν ὁ Μοντανῆς, ὁ ξανθὸς κλέπτης ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἶνε λοιπὸν ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ μελαγχρινὸς κύριος τὸν ὁποῖον τώρα ἔχομεν ἐμπρὸς μας ;

— Βεβαίωτατα !

— Οἱ λόγοι τοῦ συντρόφου σας, είπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τοὺς νέους, μοῦ ἐγέννησαν τὴν ὑπόψιν καὶ ἐξήτασα καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι εἶχε φιαλίδια μὲ διαφόρους βαφάς, μὲ τὰς ὁποίας ἡδύνατο ἀτιμωρητῇ νὰ πηγαίνει παντοῦ ἀγνώριστος. Προσεκάλεσα λοιπὸν ἕνα κουρέα ὁ ὁποῖος ἐπανάφερε τὰς τρίχας τοῦ κυρίου τούτου εἰς τὸ φυσικὸν τῶν χρῶμα. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον κατώρθωσα νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἐπέσιθην ὅτι ὁ φίλος σας εἶχε δίκαιον πληρέστατα. Τώρα τὸν κύριον τοῦτον θὰ τὸν στείλω εἰς τὴν φυλακὴν καὶ βέβαια δὲν θὰ δυνήθῃ πλέον νὰ δραπετεύσῃ. Σὰς ἐγγυῶμαι περὶ τούτου ! Ὁ Μάριος Καπάνης θὰ ὑπογράψῃ τὸ πρακτικὸν τοῦτο καὶ ἐπειτα εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον

του, νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ὅπου τὸν περιμένουν οἱ γονεῖς του.

— Μά !... ποῦ το εἰξεύρετε, κύριε ἀστυνόμε ; ἐψιθύρουν ὁ Μάριος.

— Ὡ ! ὄχι, δὲν εἰξεύρω τίποτε, ὑποθέτω ὅμως ! ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνόμος παρατηρῶν τὸν Μοντανῆν μὲ τρόπον τέσον ἐκπραστικόν, ὥστε εὐθὺς ἐνόησεν ὁ Μοντανῆς ὅτι ὁ γέρον Ματθαῖος εἶχε φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ εἶχε δώσει εἰς τὸν ἀστυνόμον τὰς ἀναγκαῖας πληροφορίες περὶ τῶν τεσσάρων μικρῶν περιηγητῶν.

Ὡστε ὁ ἀστυνόμος δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ τίνας εἶνε, πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ πορεύονται. Πάντα ταῦτα τα εἶχεν εἶπῃ ὁ Ματθαῖος.

Οἱ τέσσαρες περιηγηταὶ μας ἀπεχαιρέτισαν μετὰ χαρᾶς τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος ἠυχήθη εἰς αὐτοὺς καλὸν κατευθύν.

Ἀλλὰ ὁ Μάριος ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἐστάθη καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ ἀκόμη κάτι τι.

— Θέλεις νὰ μ' ὁμιλήσῃς, μικρέ μου ; είπεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε, ἤθελα νὰ μάθω ἂν θὰ εὕρω τὰ κλεμμένα χρήματά μου.

— Δυστυχῶς, παιδί μου, δὲν εἶνε πιθανὸν νὰ τα εὕρῃς. Αὐτὰ πλέον μὴ τα λογαριάζῃς.

— Ὡ ! κρῖμα ! κρῖμα ! ἐψιθύρουν ὁ Μάριος παρατηρῶν τὸν Μοντανῆν, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγεν ὅτι ἂν προσπαθῶ νὰ εὕρω τὰ χρήματά μου, τὸ κάμνω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σου ἀποδώσω ὅσα σου ὀφείλω.

Ἐπειτα ἀνεφώνησε μὲ φωνὴν ἐνθουσιώδη :

— Ἐγὼ ὅμως σὰς τὸ εἶχα εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν εὕρω τὸν κλεπτάχο μου !...

ΙΘ'

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΩΤΗΡ

Τὴν ἐπιούσαν τὰ ἐξημερώματα οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπανέλαβον τὴν ὁδοιπορίαν των.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὑγρὰ, διότι τὴν νύκτα εἶχε γίνη βροχὴ ῥαγδαία καὶ χαλασμός κόσμου.

Ἡ γῆ ἡ ὁποία ἦτο ἀπεξηραμμένη ἔνεκα τοῦ πολλοῦ καύσωνος καὶ ἐδίψα, ἀπερρόφησε τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, ἀλλὰ οἱ ποταμοὶ εἶχον πλημμυρῆσῃ καὶ ἔρρεον μὲ μεγάλην ὁρμήν.

Καὶ ἴσα ἴσα οἱ φίλοι μας ἦσαν ἡναγκασμένοι νὰ διαβῶσιν ἕνα ποταμόν. Ὁ ποταμὸς οὗτος εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς χείμαρρον ὁρμητικόν, καὶ εἰς τὰ πελώρια κύματά του ἐχώρευον καὶ παρεσύροντο ὀλόκληρα δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκρίζωσῃ ὁ ἀνεμοστρόβιλος καὶ διάφορα ξύλα καὶ σανίδες. Τὰ νερὰ ἦσαν θολὰ, λάσπη, ὡς νὰ εἶχεν ἀναταράξῃ τις τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἦσαν καταραγωμμένα ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ ἔρημοι.

Οἱ ὁδοιπόροι μας ἀπέμειναν ἐκπληκτοὶ βλέποντες τὸ φοβερὸν τοῦτο θέαμα.

Ἀφ' ἧς ὁ Μάριος ἐνόμισεν ὅτι ἤκούοντο μακρόθεν κραυγαὶ ἀνθρώπου ἀπηλπισμένου.

— Ἀκούετε ; είπε πρὸς τοὺς φίλους του.

Καὶ οἱ τέσσαρες σιωπηλοὶ ἔστησαν τὰ ὠτά των πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυν ὁ Μάριος διὰ τοῦ δακτύλου του.

Ὁ Μάριος ἐδείκνυε μικρὸν ὕψωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν φυτευμένοι ὀλίγαι ἰτέαι. Ὅπισθεν τοῦ ὕψωματος τούτου ἐκρύπτετο ὁ ποταμός, καὶ αἱ κραυγαὶ ἤρχοντο ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Αἱ κραυγαὶ ἤκούσθησαν δυνατώτεροι, καὶ ἀφ' ἧς ἰδοῦ προβάλλει ἔμπροσθεν τῶν δένδρων μικρὰ λέμβος, παρασυρμένη βιαίως ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Ἐντὸς τῆς λέμβου ἐκάθητο γραῖα τις, εἶχε τὴν δεξιάν της χεῖρα ὕψωμένην πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκλαίει καὶ ἐκραύγαζεν ἀπηλπισμένη.

Ἡ λέμβος ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλὰ κατωτέρω ὑπῆρχε γέφυρα λιθίνη, καὶ ἡ λέμβος ἐρέρετο ἴσα ἴσα κατ' ἐπάνω τῆς γεφύρας, ὥστε ἐὰν ἤθελε κυτῆσῃ εἰς τὰ στρίγματα αὐτῆς, ἤθελεν ἀνατραπῇ καὶ ὁ θάνατος τῆς γραίης ἦτο ἀφεύκτος.

Ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαϊζάνης παρέτῃρον συγκεκινημένοι καὶ δὲν εἴξευρον τί νὰ κάμουν. Ἐπρεπε νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σώσουν τὴν δυστυχῇ γυναῖκα ; ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν σώσουν ; Αἱ δυνάμεις των ἦσαν ὀρεκταί ;

Ἐστρεψαν τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸς ἀλλήλους ὡς διὰ νὰ ἐρωτηθῶσι τί πρέπει νὰ γίνη. Ἀλλὰ παρετήρησαν ὅτι ὁ Μάριος ἔλειπε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσαν κρότον ἀπαράλλακτον ὅπως ὅταν πίπῃ πρᾶγμα τι εἰς τὸ ὕδωρ.

Στρέφουν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤκούσθη ὁ κρότος καὶ βλέπουν τὸν Μάριον γυμνὸν εἰς τὸν ποταμόν καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν λέμβον.

— Μάριε !... ἀνεφώνησαν μιᾶ φωνῇ ὁ Δουμποδάνος, ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης.

Ὁ Μάριος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκριθῇ, διότι τὸν παρέσυρε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸν ἐσκέπαζον τὰ κύματα, ὕψωσεν ὅμως τὴν χεῖρά του μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ ἐδείξε τὴν λέμβον.

« Ὡς νὰ εἰπῇς κύμινον » ἐπέταξαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ ἐνδύματά των, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τρέξουν εἰς βοήθειαν τοῦ συντρόφου των, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευσε τὴν ζωὴν του μετὰ τὴς γενναιότητος.

Ὁ Μάριος Καπάνης ἀπεῖχεν ἀπὸ τὴν λέμβον ὀλίγας μόνον ὀργυίας. Ἀλλὰ πρᾶγμα παράξενον ! ἡ γραῖα δὲν ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἴδῃ τὸν σωτήρα, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ τὴν σώσῃ. Ἐξηκολούθει λοιπὸν νὰ σωνάζῃ, νὰ θορνή καὶ νὰ ὀδύρεται, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν

τῆς ἔστελλεν ἡ θεία Πρόνοια.

Ὁ Γεώργιος, ὁ Δεωνίδας καὶ ὁ Παῦλος ἐβλεπον τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα μετὰ πολλῆς συγκινήσεως. Ἐτρεξαν πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ εἶνε ἔτοιμοι νὰ βοηθήσωσιν εὐκολώτερον τὸν Μάριον.

Ὁ Μάριος δὲν εἶχε πλέον νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ δώσῃ ἐν λάκτισμα, καὶ νὰ προφθάσῃ νὰ ἀρπάσῃ τὸ χεῖλος τῆς λέμβου· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔρχεται ἐν κύμα καὶ τὸν σκεπάζει.

Ὁ Μάριος δὲν ἐφαίνετο. Τί νὰ ἀπέγινε ; Μήπως ἐπνίγη ;

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΛΥΟ ΚΥΡΟΥΛΑΚΩΝ

Ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ ὁ Δουμποδάνος, ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς γενναίας καρδίας του, ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα. Ὁ δὲ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης, ὡς ὀλιγώτερον ζωηροί, δὲν τον ἐμμηθήσαν, διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἔπαθε τίποτε ὁ Μάριος.

Καὶ εἶχον δίκαιον· διότι μετ' ὀλίγον διέκριναν μίαν χεῖρα ἢ ὁποία ἤρπασε τὸ ἄλλο χεῖλος τῆς λέμβου, καὶ ἔν πρόσωπον προσφιλέστατον καὶ γνωστόν, τὸ ὁποῖον ἐπρόβαλεν ἐκ τοῦ ὕδατος.

Ὁ Μάριος εἶχε κάμη μίαν βουτιάν καὶ ἐπέρασε κολυμβῶν ὑποκάτω τῆς λέμβου εἰς τὴν ἄλλην πλευράν, διότι ἀπ' ἐκεῖ του ἐφαίνετο εὐκολώτερον νὰ ἀναβῇ εἰς αὐτήν. Καὶ το κατώρθωσεν.

Ἦρπασε τὸ κωπῖον τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν πρύμνην τῆς λέμβου καὶ ὠμίλησε δυνατὰ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε νὰ ἡσυχάσῃ· ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲ ἐγύρισε καὶ νὰ τον ἴδῃ, ἐφαίνετο ὅτι δὲν τον ἤκουσε.

Ὁ Μάριος ἐκωπηλάτει μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ προσεπάθει νὰ ὀδηγήσῃ τὴν λέμβον πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ δὲ Δουμποδάνος ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὄχτης καὶ τῆς λέμβου, ἐστάθη καὶ παρατήρει μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ Μαρρίου, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τον συνδράμῃ ἐν ἀνάγκῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶδεν ὅτι ἡ λέμβος κινεῖται πρὸς τὴν ὄχθην, ἔσπευσε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὴν ἐπερίμενε νὰ πλησιάσῃ.

Καθὼς ἤλθεν ἡ λέμβος πλησίον, ὥρμησεν ὁ Λεωνίδας καὶ ἤρπασε τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου, ἡ ὁποία ἐκρέματο ἔξω τῆς λέμβου.

— Κράτα το καλά! εἶπεν ὁ Μάριος δυνατὰ.

— Μὴ φοβάσθαι, ἀπεκρίθη ὁ Λεωνίδας.

Ἀλλὰ ὅσον δύναμιν καὶ ἂν κατέβαλεν ὁ Λεωνίδας, τόσο μεγάλη ἦτο ἡ ὀρμὴ τοῦ ρεύματος, ὥστε παρεσύρετο ἡ λέμβος, καὶ Κύριος οἶδε πῶς ἤθελε καταντήσῃ. Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας. Ἀλλ' εὐτυχῶς καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης παρετήρησαν τὸν κίνδυνον καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸν ποταμόν. Τὸ νερὸν

ἐφθανε μέχρι τοῦ λαιμοῦ των. Ἐβόηθησαν τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Μάριον, καὶ ἔδесαν τὴν λέμβον στερεὰ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ γρῶα ἐπήδησεν εὐθὺς ἔξω τῆς λέμβου, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι τὴν περιεκύκλωσαν καὶ τὴν ἠρώτησαν διαφόρους ἐρωτήσεις.

Ἀλλὰ αἱ ἀποκρίσεις τῆς γρῶας δὲν εἶχον κανὲν νόημα. Ἀλλὰ τὴν ἠρώτων, καὶ ἄλλ' ἄντ' ἄλλων ἀπεκρίνετο.

Ἦτο παράφρων! ἦτο τρελλή!

Φαντάζεσθε τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ Μοντανῆ, τοῦ μικροῦ Σαϊζάνη καὶ μάλιστα τοῦ Μαρρίου Καπάνη!

Τί νὰ τὴν κάμουν τρελλὴν γυναῖκα;

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος.

Ἀφ' οὗ τὴν ἔσωσαν, νὰ τὴν παραιτήσουν « εἰς τοὺς πέντε δρόμους »;

Εἰς μόνον τρόπον σωτηρίας ὑπῆρχε. Νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸ πλησίον χωρίον, καὶ ἐκεῖ ἴσως τὴν ἀναγνωρίσῃ τις χωρικός.

— Ἀλλὰ θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μας; εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἄς δοκιμάσωμεν! ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς.

Ἔθεσαν εἰς τὸ μέσον των τὴν χωρικὴν καὶ τὴν ἔσυρον ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ.

Ἐκείνη δὲν ἀντεστάθη. Χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί τρέχει, ἐβάδιζεν ἡσυχά ἡσυχά σὰν ἀρνάκι, καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τῆς προσηλωμένον εἰς τὴν γῆν.

Τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο καταλυπημένον.

Ἄν τὴν ἐβλέπετε, θὰ ἐλέγετε ὅτι βέβαιά τὴν ἐδασάνιζε μεγάλη λύπη, ἀλλὰ ποία λύπη; Ἡ δυστυχὴς ὑπέφερε, καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι μας τὴν ἔβλεπον καὶ ἀντήλλασσον βλέμματα ἀνῆσυχας, διότι τὴν ἐλυποῦντο.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰμυλίου Δεβῶ)

Η ΜΥΙΑ

ΟΗΘΕΙΑ! βοήθεια! πνίγομαι!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφώναζεν ἡ μυῖα καὶ ἐπαράδερνεν μέσα εἰς ἓν ποτήριον γεμάτον γάλα.

— Ἐ! σεῖς ἐκεῖ κάτω! φίλοι μου, ποὺ τρώγετε ζάχαριν μέσῃς τὴν ζαχαροθήκην, ἐλάτε νὰ με βοηθήσετε. Καὶ σεῖς, ἐκεῖ πᾶνω, εἰς τὴν ὀροφὴν, προσθάσατε εἰς δερμὴ ἀποθνήσκω!

Αἱ ἄλλαι μυῖαι δὲν ἀκούουν διόλου. Εἶνε τόσο ὠραῖα πράγματα εἰς τὴν τράπεζαν ἐπάνω: βούτυρον, μέλι, γλυκύσματα, καὶ δὲν χάνουν τὴν εὐκαιρίαν, ἀλλὰ τρώγουν ὅσον εἰμποροῦν.

Ἀλλ' ἐν μικρὸν κοράσιον, πλησιάζει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ γάλακτος.

— Καὶ ἄλλη ἀπρόσεκτη! λέγει ἅμα τὴν εἶδε. Ἡ κακομοίρα! καλὰ ποὺ ἐπρόφθασα ἐγκαιρῶς, ἕνα λεπτὸ ἀργότερα θὰ ἐπνίγετο.

Ἐπειτα ἐπῆρε μὲ τὰ δακτυλάκια τοῦ τὴν μυῖαν καὶ τὴν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον.

— Τί ἄσχημα ποὺ ἀρχίζω τὴν ἡμέραν μου! λέγει μὲ στεναγμὸν ἡ μυῖα μόλις συρομένη. Ἄ! τί βάρος ἔχουν τὰ πτερά μου! πῶς νὰ τα ξελαφρώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ γάλα ποὺ τα βαρύνει; Νὰ ἤρχετο καμμία φίλη μου ἐδῶ σιμὰ, τί χαρὰ μου! Θὰ τὴν παρακαλοῦσα νὰ βυζάξῃ ὀλίγον μὲ τὴν κεφαλήν της, καὶ αὕτη θὰ ἔκαμνε τὸ πρόγευμά της καὶ εἰς ἐμὲ θὰ ἔκαμνε μεγάλην χάριν.

— Ζούμ, ζούμ, ζούμ.

— Ἄ! νὰ μία σφήκα! Ἄ! κυρὰ σφήκα, πλησίασε δὲ λιγάκι, ἔχω κατὶ νὰ σου ζητήσω. Κύτταξε εἰς ποίαν κατάστασιν εἶμαι· δὲν μου κάμνεις τὴν χάριν νὰ με βοηθήσῃς νὰ καθαρισθῶ;

— Καλὴ μου μυῖα, εἶπεν ἡ σφήκα, λυποῦμαι ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κάμω αὐτὸ ποὺ μου ζητεῖς σήμερα· διότι εἰς τὴν σφηκιάν μου ἔχω δώδεκα νεογένητα, τὰ ὁποῖα κάθε στιγμὴν τῆς ἡμέρας ζητοῦν νὰ φάγουν. Ἀδύνατον! δὲν εἰμπορῶ νὰ σταματήσω, σὺ ἔχεις καιρὸν ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ πλουθῇς καὶ νὰ στολισθῇς. Σὲ προσκύνῃσα!

Ἡ σφήκα σταυρώσασα τοὺς ὀπισθίους πόδας της ἐπέταξε.

— Καθόλου εὐγενὴς δὲν εἶνε αὕτη ἡ σφήκα, εἶπε μέσα τῆς ἡ μυῖα· ἀλλὰ νὰ μία μέλισσα· αἱ μέλισσαι ἔχουν καλλιτέραν ἀνατροφὴν ἀπὸ τὰς σφήκας.

— Ἐνὰ πρωὶ... ἀλλ' ἐδῶ ἡ συγκίνησις τῆς ἔκοψε τὴν φωνήν καὶ δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν της.

— Ἐ! μέλισσα, ἔλα, σὲ παρακαλῶ, σιμὰ μου πρὸς τὸ παράθυρον. Οὐτε μὲ κυτᾶζει καὶ! τί ὑπερήφανη ποὺ εἶνε! Ἴσως ὑπερηφανεύεται διότι ἔχει τέσσαρας πτέρυγας ἀντὶ δύο, ὅπως ἡμεῖς αἱ μυῖαι· σοὺ λέγω λοιπὸν καὶ ἐγὼ, κυρία, μὲ ὅλα τὰ ἐξ πόδια σου εἶσαι ἔντομον, οὐτε περισσότερο, οὐτε ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐμέ.

— Ζούμ, ζούμ, ζούμ, ζούμ.

Μία μεγάλη μυῖα μὲ βιθὺ γαλάζιο χρῶμα πλησίαζε βιαστικὰ εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἐ! ἐξαδέλφη, ἔλα δὲ νὰ με βοηθήσῃς νὰ βγάλω αὐτὸ τὸ βάρος ἀπ' ἐπάνω μου!

— Καλὲ τί κατάστασις εἶνε αὕτη; τῆς εἶπεν ἡ μυῖα· τί ἀνοησία εἶνε αὕτη νὰ πᾶς νὰ πῆσῃς μέσα εἰς τὸ γάλα... Δὲν εἰμπορῶ δυστυχῶς νὰ σε βοηθήσω· βιάζομαι νὰ γεννήσω τὰ αὐγά μου, καὶ δὲν εἰσεύρω ποὺ νὰ τα ἀκουμπήσω· δὲν εἰμπορῶ νὰ εὕρω οὐτε ἕνα κομμάτι κρέας. Πέντε μαγειρεῖα ἐπεσκέφθηκα ἀπὸ τὸ πρωὶ, ἀλλὰ εἰς ὅλα τὸ κρέας τὸ εἶχαν κρυμμένον προσεκτικὰ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ μυῖα, οὐτ' ἐδῶ δὲν θὰ εὕρῃς, διότι ἡ μαγειρίσσα τὸ ἔθαλε νὰ βράσῃ.

— Τότε χαῖρε, θὰ πάγω νὰ ζητήσω ἀλλοῦ, εἶπεν ἡ γαλάζια μυῖα ἐξακολουθοῦσα τὸ πέταγμα τῆς.

— Καθὼς βλέπω, πρέπει νὰ ξελαφρωθῶ μόνη μου, εἶπεν ἡ μυῖα τρίβουσα τοὺς πόδας της.

Καὶ ἔλαβε θάρρος· ἐκαθάρισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος της, ἔπειτα δὲ μὲ τὰ ὀπίσθια τῆς πόδια ἐκαθάρισε τὰ πτερά καὶ τὴν κοιλίαν της. Τὸ δυσκολώτερον νὰ καθαρισθῇ ἦτο ἡ ῥάχη της· ἐν τούτοις τὸ κατώρθωσε καὶ τόσο καλὰ ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά της οὐτε ἡ παραμικρὰ σταλαγματιὰ γάλα δὲν ἔμεινε· ἤνοιξε τὰς δύο πτέρυγας μίαν στιγμὴν εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐπέταξε.

— Τί δύσκολον πρᾶγμα ποὺ εἶνε εἰς τὴν μυῖαν νὰ ζήσῃ! ἐσκέφθη. Ἄν πετάξω πρῶτ' εἰς τὸν ἀέρα κινδυνεύω νὰ φαγωθῶ ἀπὸ τὰς χελιδόνας· τὴν νύκτα δίχως ἄλλο θὰ με χάψουν αἱ νυκτερίδες. Ἐδῶ, κινδυνεύω πάλιν νὰ πνιγῶ κάθε στιγμὴν.

Ἐνῶ ἔκαμνε αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐκάθισεν εἰς τὴν ῥάχην ἐνὸς ἵππου. Μία ἄλλη μυῖα τὴν ὁποίαν εὗρεν ἐκεῖ ἤκουσε τὰ παράπονά της.

— Τὰ ἰδικά μου βάσανα εἶνε μεγαλειότερα, εἶπεν αὕτη· ἐγέννησα τὰ αὐγά μου ἐπάνω εἰς μίαν ὠραίαν κοπρίαν, ἐπειδὴ εἴξευρα ὅτι τὰ μικρά μου θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ ἀφθονὸν τροφὴν· εἶχον γίνεαι πλέον ἄσπρα σκωλήκια καὶ εἰς ὀλίγον θὰ ἐγίνοντο εὐμορφώτατα μυῖαι.

Ἐνὰ πρωὶ... ἀλλ' ἐδῶ ἡ συγκίνησις τῆς ἔκοψε τὴν φωνήν καὶ δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν της.

— Λοιπόν, είπεν αυτή, τί απέγειναν;
— Ἀλλοίμονον! είπεν ἡ δυστυχής, ὁ πετεινὸς καὶ αἱ ὄρνιθες τὰ ἔφαγον.

— Ἀληθινά, πολὺ λυπηρὸν εἶνε, είπεν ἡ ἄλλη μυῖα, ἀλλὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ὅτι το ἔμαθα· εἶχα σκοπὸν νὰ πάγω κ' ἐγὼ αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ γεννήσω τὰ αὐγά μου ἐπάνω εἰς μίαν κοπριά· ἀλλὰ δὲν θὰ το κάμω.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ ἵππος ἔδωκεν εἰς τὴν ῥάχιν του ἐν τὸσον δυνατὸν κτύπημα μὲ τὴν οὐράν του, ὥστε δύο μυῖαι ἔπεσαν ἀναίσθητοι εἰς τὸν δρόμον.

Ὅταν ἡ μυῖα, ἡ ὁποία εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὸ γάλα, ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της, εὐρέθη εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν. Ἐζήτησε τὴν σύντροφόν της ἀλλ' αὐτὴ ἦτο νεκρά. Πόσον εἶχεν ὑποφέρει ἡ δυστυχής! Τὰ πόδια της ἦσαν συμμαζωμένα ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ἡ μυῖα ἐσύρθη ἕως εἰς τὴν φραγὴν ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸν δρόμον· ἐξεκουράσθη ὀλίγον, ἔλαβε δυνάμεις καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέταξε. Ἐμβήκεν εἰς ἓν μαγειρεῖον, καὶ κατέφυγεν εἰς ἓν τηγάνιον· ἐπάνω εἰς τὸ μαῦρον ἐκεῖνο τηγάνιον ἔκαμε μελαγχολικὰς σκέψεις.

Εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ἰδίου τηγανίου, πολλὰ μυῖαι ἐπερίμεναν νὰ κυρῶσιν τὸ βούτυρον διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ φάγουν μίαν πατάταν ποὺ ἦτο λησμονημένη ἐκεῖ μέσα. Καὶ ἡ μυῖα ἐπέταξε πρὸς τὰς ἄλλας συντρόφους της, τὰς εὐρήκε δὲ ὅλας εἰς μεγάλην ταραχὴν.

— Τί συνέβη ἡρώτησε;

— Πῶς! δὲν το ξεύρεις; είπεν ἡ μεγαλειτέρα ἀπ' αὐτάς. Εἶνε δύο ἡμέραι τώρα ποὺ ἡ νοικοκυρὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἓνα πινάκι γεμάτο νερὸ εἰς τὸ ὁποῖον κολυμβᾷ ἓνα κομμάτι χαρτί· πολλὰ ὁμοίαι μας ἀφ' οὗ ἐπήγαν νὰ δροισιοθῶν εἰς τὸ νερὸν αὐτὸ ἀπέθαναν ἑξαφνα· πολλὰ ἀπ' αὐτὰς εἶχον φρικτὸν κωλικόπονον· ἔχω τὴν πεποίθησιν πῶς θέλουν νὰ μας ξεπαστρέψουν. Λέγουν ὅτι ἀνακατεύμεθα παντοῦ καὶ μας φαρμακόνουν.

Ἐν τούτοις δὲν βλάπτομεν κανένα καὶ τρώγομεν τὸσον ὀλίγον!

Τί κακὸς ποὺ εἶνε ὁ κόσμος;

— Ἀλλὰ, εἶπε μία μικρὰ μυῖα, ἐν τούτοις νομίζω ὅτι εἴμεθα ὀχληραί. Παραδείγματος χάριν, μία ἀπὸ τὰς ἀδελφάς μου φαίνεται ὅτι διασκεδάζει ὅταν πειράζει τὸ ἀγόρι τοῦ σπητιοῦ, καὶ πετᾷ τριγύρω του, κάθηται εἰς τὸ χέρι του καὶ τὸ πρόσωπόν του, βουίζει εἰς τ' αὐτιά του. Ἐν τούτοις ἂν πρέπη ν' ἀγαπῶμεν κανένα, εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί· ἐπειδὴ ἀφίνει καθ' ἡμέραν περισσεύμα μέσα εἰς τὸ πινάκιον δὲν ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ πηγαίνωμεν μακρότερα διὰ νὰ ζητοῦμεν τὴν τροφὴν μας. Σὲ εἶδα χθές, σὲ πρὸ πάντων, μεγάλη μου μυῖα, νὰ περνᾷ καὶ νὰ ξαναπερνᾷ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ ἀφέντη ἐν ᾧ ἐκοιμάτο· σ' ἐδίωξε πολλὰς

φορὰς καὶ σὺ πάλιν ξαναπήγες, τέλος πάντων ἐσηκώθη καταθυμωμένος· δὲν εἰμποῦ νὰ σου ἐπαναλάβω τί εἶπε, ἀλλ' ὠμίλησε δι' ἡμᾶς μὲ ἔχι καλὸν τρόπον, καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφάνη τὸ πινάκιον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Προτείνω νὰ φύγωμεν ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγειρεῖον, είπεν ἡ μεγάλη μυῖα.

— Ἐγὼ προτείνω νὰ μείνωμεν, είπεν ἡ μικρά. Πουθενὰ ἄλλου δὲν θὰ τρώγομεν τὸσον ὠραία πράγματα· ὅσον διὰ τὸ πιάτο, ὅλαι μας ξεύρομεν τί τρέχει, καὶ καμμία μας δὲν θὰ πάγῃ νὰ βρέξῃ οὔτε τὴν ἄκραν τοῦ ποδιοῦ της. Ἀλλ' εἶνε χρέος μας νὰ εἰδοποιήσωμεν περὶ τοῦ κινδύνου τούτου ὅλας τὰς μυῖας ποὺ θὰ ἔλθουν ἐδῶ.

— Πολλὸ σωστά! είπον πολλὰι μυῖαι, καὶ ὅλαι διηυθύνθησαν εἰς τὴν λησμονημένην πατάταν.

Καὶ ἡ μυῖα λοιπὸν ὁ ὁποία ἐσώθη ἀπὸ τὸ γάλα ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην· ἡ μικρὰ μυῖα τῆς ἤρεσκε πολὺ, τὴν ἔκαμε φίλην της καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦσαν ἀχώριστοι.

— Ἀκουσε, είπεν ἐν πρώτῃ εἰς τὴν φίλην της, θὰ σου ζητήσω μίαν συμβουλὴν. Νοιώθω ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμή καὶ πρέπει νὰ γεννήσω τὰ αὐγά μου· ξεύρεις κανένα μέρος ἥσυχον νὰ μου εἰπῇς;

— Ἐνὰ μονάχα ξεύρω, είπεν ἡ μικρὰ μυῖα, ἐκεῖνο ἀπὸ ὅπου ἐδῆλκα ἐγὼ· ἂν θέλῃς, σὲ πηγαίνω.

— Θὰ με ὑποχρεώσῃς, είπεν ἡ μυῖα συνοδεύσασα αὐτήν· αἱ δύο δὲ ἐφθασαν εἰς ἓνα σταῦλον.

— Βλέπεις αὐτὴν τὴν κοπριά, αὐτοῦ ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο σανίδας; αὐτοῦ ἡ μητέρα μου ἀφῆκε τὰ αὐγά της· πολλὰι μυῖαι κάμνουν ὅπως αὐτὴ, διότι ἐκεῖ πέρα εἶνε πολλὰ σκωλήκια. Νὰ, κύτταξε ἓνα παχουλὸ· τί πηδήματα ποὺ κάμνει! Αὐτὸ σὲ ὀλίγο θὰ γίνῃ μυῖα, τὸ δέρμα του ἔγινε μελανὸν καὶ σκληρόν, καὶ ὁμοιάζει μὲ μικρὸν βαρελάκι. Ἐνθυμοῦμαι καλὰ πῶς μου συνέβη εἰς ἐμὲ αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις.

Μίαν ἡμέραν ἤμην σκωλήκι σὰν αὐτό, δὲν εἶχα πλέον ὄρεξιν, ἔνοιωσα τὸ δέρμα μου νὰ ξεκολλᾷ, ἔπειτα νὰ σκληρύνεται καὶ ἀπεκοιμήθην. Διὰ νὰ εἶμαι πλέον ἥσυχος ἐφρόντισα νὰ χωθῶ μέσα εἰς τὸ χῶμα. Ὅταν ἐξύπνησα, ἐφορούσα ἀκόμη τὸ παλαιὸν μελανὸν δέρμα μου. Ἐσκουντοῦσα μὲ τὴν κεφαλὴν μου ὅσον εἰμποῦσα καὶ ἤνοιξα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν, ἐδῆλκα, ἐκινήθηκα, ἤμην μυῖα πλέον. Τώρα, ἀρκετὰ ἐφλυάρισα, σὲ ἀφίνω νὰ γεννήσῃς τ' αὐγά σου. Ἐγὼ ἐπιστρέφω εἰς τὸ μαγειρεῖον, θὰ μ' εὕρῃς εἰς τὸ χέρι τοῦ καλαθιοῦ τῆς ἀγορᾶς.

Ἡ μυῖα ἐγέννησε πολλὰ μικρὰ ἄσπρα αὐγά· θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον πενήντα, ἔπειτα ἐπῆγε νὰ ἀνταμῶσῃ τὴν φίλην της εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἐκεῖ ζοῦν ἀκόμη αἱ δύο μυῖαι· λέγουν μάλιστα ὅτι εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς.

Ο, ΤΙ ΚΑΜΗΣ ΘΑ ΤΟ ΕΥΡΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Ἐμπρὸς, κυρὰ Ἀκρίδα, πήδα! ἔλεγεν ἐν μικρὸν παιδίον. Διατί δὲν πηδάς; Θὰ σε μάθω ἐγὼ πῶς πηδοῦν· ἔλα δὰ, πήδα, πήδα!

Καὶ ἐκτυποῦσε τὴν Ἀκρίδα μ' ἐν ξύλον. Ἡ δυστυχισμένη Ἀκρίδα τοῦ ἔλεγε:

— Εἶμαι κουρασμένη, παιδί μου· ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τώρα ἐπηδοῦσα· τώρα ἔχω ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσω· μὴ με πειράζῃς σὲ παρακαλῶ.

— Νὰ ἡσυχάσῃς! τί λές, κυρὰ Ἀκρίδα; Καὶ τί ἄλλο εἰξεύρεις νὰ κάμνῃς σὺ παρὰ νὰ πηδάς; Ἐλα! γρήγορα, γιατί σὲ κάμω ἐγὼ καὶ πηδάς, θέλεις δὲν θέλεις.

Καὶ τὸ μικρὸν παιδίον κτυπᾷ τὴν ἀκρίδα μὲ τὸ κλαδί τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὸ χέρι του.

Ἀλλὰ... τί συνέβη τότε;

Συνέβη ἐν παραξενον πρᾶγμα. Ἡ Ἀκρίδα μεγαλόνει τὸσον τὸσον, τὸσον ὥστε γίνεται ἑκατὸν φορὰς, χιλίας φορὰς μεγαλειτέρα ἀπὸ τὸ παιδίον, ὅπως προτῆτερα τὸ παιδίον ἦτο ἑκατὸ, χιλίας φορὰς μεγαλειέτερον ἀπ' αὐτήν...

Μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ποδός της, ὁ ὁποῖος ἀπλώνεται, ἀπλώνεται ὥσαν φοβερόν ξίφος, δίδει μίαν τοῦ μικροῦ παιδίου καὶ το τινάζει ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ κτυπᾷ καὶ πάλιν καὶ τὸ ξανατινάζει σὰν τόπι δυνατὰ εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἐμπρὸς, ἀνθρωπάκο μου, πήδα! φωνάζει εἰς τὸ μικρὸν παιδίον· διατί δὲν πηδάς; Καὶ τί ἄλλο εἰξεύρεις νὰ κάμνῃς παρὰ νὰ πηδάς; Ἐλα! γρήγορα, γιατί σὲ κάμω ἐγὼ καὶ πηδάς, θέλεις δὲν θέλεις!

Καὶ τὸ μικρὸν παιδίον πηδᾷ τὸσον, τὸσον, τὸσον ὥστε... ἐξυπνᾷ μέσα εἰς τὸ κρεββατάκι του καταφοβισμένον καὶ καταθυμωμένον.

Ὅποιος κάμνει κακὰς πράξεις τὴν ἡμέραν, βλέπει ἄσχημα ὄνειρα τὴν νύκτα.

Ἐνας, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὸ μικρὸν αὐτὸ παιδίον, μοῦ είπεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν πειράζει οὔτε ἀκρίδας οὔτε ἄλλο κανὲν μικρὸν ζῷον, διότι δὲν θέλει νὰ κάμνῃ αὐτὸς εἰς τοὺς μικροτέρους του ὅτι δὲν θέλει νὰ κάμνουν οἱ μεγαλειέτεροί του εἰς αὐτόν.

Καὶ σεῖς μικροί μου φίλοι ποτὲ νὰ μὴ πειράζετε ὅσους εἶνε μικρότεροι καὶ πλέον ἀδύνατοι ἀπὸ σᾶς, διότι ἡ τοιαύτη παληκαριὰ εἶνε ἀνανδρία.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὡ παύσεις, ὦρα σας καλή.
Εἰς τὸ καλὸν, ἀργία.
Ὅ ἀρχίσουν τὰ σχολεῖα.
Ἡ ἐργασία προσκαλεῖ,
Ἡμέρα ἦλθε ποθητή.
Ἡ σάκκα περιμένει
Βιβλία φορτωμένη,
Μολυβοκόδονδρα, χαρτί.

Σὰς παραιτούμεν, δροσερά
Τῆς ἐξοχῆς λουλούδια.
Παιγνίδια καὶ τραγούδια
Εἰς δάσους μέρη σκιερὰ.
Καὶ πάλιν, μὲ χαρὰν ψυχῆς
Ἡ ὦρα ὅταν φθάσῃ,
Ὅτ' ἔλθωμεν εἰς τὰ δάση
Καὶ εἰς τὰ καλὰ τῆς ἐξοχῆς.

Μὲ τὰ παιδιά τὰ καλὰ
Καλὸν κ' ἐγὼ παιδίον
Ὅτ' ἀπάγω εἰς τὸ σχολεῖον
Νὰ μάθω γράμματα πολλὰ.
Καὶ τὸν Θεὸν παρακαλῶ
Τὸν νοῦν μου νὰ φωτίσῃ,
Καὶ νὰ με ὁδηγήσῃ
Ἐπὶ τὴν προκοπὴν καὶ εἰς τὸ καλόν.

ΔΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΕΙΣ ΣΤΟΜΑ

Σοῦ λέγω, μὲ λύπη μου, εἶπε προχθὲς ἓνας ἄνθρωπος εἰς τὸν γείτονά του κηπουρόν, ὅτι ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς κλέπτει ταῖς πατάταις σου. Προχθὲς ἀκόμη ἤκουσα νὰ λέγουν πολλοὶ ὅτι ἐγέμισε ἓνα ἀμάξι ὀλόκληρον.

— Δὲν το ἐπίστευα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ κηπουρός· ἀλλὰ ὅτ' ἐτιμωρηθῇ, ἔχομεν νόμους διὰ τοὺς κλέπτας· ποῖός τον εἶδε ποὺ ἐκλεπτε ταῖς πατάταις;

— Πολλοί, σοῦ λέγω, κ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ Μαστροξανθός.

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγε ἴσα εἰς τὸν Μαστροξανθόν.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶδες τὸν Γιάννη Στακτῆ νὰ ἔχῃ γεμάτο ἓν ἀμάξι ἀπὸ πατάταις ἰδικαῖς μου· εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀνάξι; Ποτὲ δὲν εἶπα ἀνάξι· ἀμαξάκι μονάχα εἶπα.

— Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου ὅτι ἐφόρτωσε τὸ ἀμαξάκι;

— Ὅχι μὲ τὰ μάτια μου, ἀλλὰ το ξεύρω θετικὰ διότι ἤκουσα τὴν κυρὰ Τρανοῦ νὰ το λέγῃ τόσαις φορές.

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγεν εἰς τὴν κυρὰ Τρανοῦ.

— Ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς μοῦ ἐκλεψε ἓν ἀμαξάκι πατάταις. Ὁ Μαστροξανθὸς μοῦ το εἶπε.

— Ἀ! αὐτὸς ὁ Μαστροξανθὸς ὅλο τα μεγαλόνει τὰ πράγματα. Ἐγὼ του εἶπα ἓνα χειραμάξι ὅχι ἓνα

ἀμαξάκι· ἓνα χειραμάξι μονάχα. Ἔτσι τοῦλάχιστον λέγει ὁ κύρ Κωνσταντῆς.

— Λοιπὸν δὲν το εἶδες ἢ εὐγενεῖα σου;

— Ὅχι, μὰ ἄφ' οὗ το λέγει ὁ κύρ Κωνσταντῆς!..

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγεν εἰς τὸν κύρ Κωνσταντῆν.

— Ἡ κυρὰ Τρανοῦ, τῷ εἶπε, βεβαίονει ὅτι εἶδες τὸν Γιάννη Στακτῆ νὰ γεμίζει ἓνα χειραμάξι ἀπὸ ταῖς πατάταις μου.

— Τί μου λές! ἐγὼ εἶπα μονάχα πῶς τὸν εἶδα νὰ παίρνῃ κἄτι πατάταις· δὲν εἰσεύρω πόσαις, γιατί δὲν τον εἶδα μὲ τὰ μάτια μου· ὁ Μαθαριᾶς μοῦ το εἶπε.

Ὁ κηπουρὸς πηγαίνει καὶ εἰς τὸν Μαθαριᾶν.

— Ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς ἐπῆρε πατάταις ἀπὸ τὸν κηπὸν μου; τὸν ἠρώτησε.

— Πατάταις! δὲν εἶπα πατάταις. Ἐγὼ ξέρω πῶς μόνον μία ἔβγαλε, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Στάθης ὁ Πριονᾶς.

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγε καὶ εἰς τὸν Στάθην τὸν Πριονᾶν.

— Τί ξεύρεις διὰ ταῖς πατάταις μου; πόσαις εἶδες πῶς ἐπῆρε ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς;

— Οὔτε μία. Τὸν ἤκουσα μονάχα νὰ λέγῃ: Αὐταῖς αἱ πατάταις εἶνε καλαῖς.

Ἀπὸ στόμα εἰς στόμα λοιπὸν ἡ πατάτα τὴν ὁποῖαν δὲν ἐκλεψε, ἐγείνεν ἓν ἀμάξι πατάταις ποὺ ἐκλεψε!

ΤΟ ΣΧΙΣΜΕΝΟΝ ΦΟΡΕΜΑ

Ἡ Καλλιόπη ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον· πῶς φαίνεται λυπημένη καὶ στενοχωρημένη σήμερον! Μήπως ἔκαμε καμμίαν ἀταξίαν, ἢ δὲν ἤξευρε τὸ μάθημά της;

— Ὅχι, ἡ διδασκάλισά της μάλιστα ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτήν, ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη: ἡ Καλλιόπη ἐξέσχισε τὸ φόρεμά της ὅταν ἐστηκῶθι ἀπὸ τὸ θρανίον.

Τί τρομερὸν σχίσimon! Ὅτ' ἠμπορέσῃ νὰ το ἐμβαλῶσῃ; Ἐν τούτοις πρέπει νὰ το ἐμβαλῶσῃ μόνῃ της· ἡ καυμένη ἢ μητέρα της ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ τὸ βράδυ ἐπιστρέφει κουρασμένη, ὥστε δὲν θέλει νὰ τὴν ἐνσχλήσῃ.

Ἡ Καλλιόπη μελετᾷ πρῶτα πρῶτα τὰ μαθημάτά της· ἔπειτα ἀνάπτει τὴν λάμπαν, διότι ἤρχισε νὰ σκοτεινιάξῃ, καὶ σκαλίζει εἰς ἓν σεντουκάκι ὅπου ἡ μητέρα της ἔχει κομμάτια πανιῶν.

— Νὰ αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε γαλάζιο σὺν τὸ φόρεμά μου, λέγει βλέπουσα μεγάλο κομμάτι· μὲ αὐτὸ θὰ το ἐμβαλῶσω. Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν βγάξει τὸ φόρεμά της σκεπάζει τοὺς ὤμους της μὲ ἓν σκαλάκι, καὶ ἀρχίζει τὴν δουλειὰ της μὲ τέτοιαν προσοχήν, ὥστε δὲν ἀκούει τὴν μητέρα της ὅταν ἐμῆκε.

— Τί τρέχει, κόρη μου; εἶπεν αὐτὴ πλησιάζουσα εἰς τὸ κοράσιον· τί μπαλῶνεις τὸ φόρεμά σου; μήπως το ἔσχισες; Καὶ δὲν ἔχεις ἄλλο, καὶ τὸ χειρότερον δὲν ἔχομε περὶ γαλάζιο πανὶ νὰ το μπαλῶσωμε.

— Ἐχομε, μητέρα, εὐρήκα ἓνα κομμάτι, εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη, δείξασα αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της.

— Παράξενον, εἶπεν ἡ μητέρα, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶχαμε πλέον· βλέπω ὅτι ἐμαθες καὶ μπαλῶνεις καλούτσικα· εἶσαι εὐχαριστημένη, πιστεύω, ὅτι ἔκαμες μόνῃ σου τὴν δουλειὰ σου.

— Ναί, εἶπεν ἡ μικρὰ Καλλιόπη, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

Ἐκείνην τὴν νύκτα ἐπλάγιασε κατευχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της.

Τὸ πρωτὶ ἡ Καλλιόπη πλύνεται, κτενίζεται, καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἠθέλε νὰ βάλῃ τὸ φόρεμά της πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλιτέρα τὸ ἐμβάλωμα.

— Ὡ! μητέρα, εἶπε μὲ κλαύματα, ἔβγαλε πρᾶσινον ἐμβάλωμα εἰς τὸ γαλάζιο μου φόρεμα. Τί νὰ κάμω; Δὲν εἰμπορῶ νὰ πάγω εἰς τὸ σχολεῖον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

— Πράσινον ἐμβάλωμα! εἶπεν ἡ μητέρα· ἀλήθεια; τί κρίμα! δὲν ἐσκεφθήκαμεν ὅτι συχνὰ εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας, τὸ γαλάζιο φαίνεται πράσινον καὶ τὸ πράσινο γαλάζιο; Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσῃς

τὸ μάθημά σου δι' αὐτό· ἴσως ἡ ποδιά σου κρύψῃ τὸ πράσινο κομμάτι.

— Μοῦ ἦλθε μία ἰδέα, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, θὰ κρατῶ τὴν σάκκα μου λίγο πίσω καὶ θαρρῶ πῶς κανεὶς δὲν θὰ ἰδῇ τίποτε.

Ἡ Καλλιόπη ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον· ἐπρόσεχε τόσον πολὺ ὅλην τὴν ἡμέραν, ὥστε καμμία συμμυθότης της δὲν εἶδε τίποτε.

— Ἀλλὰ τὸ βράδυ ὅταν ἐτελείωσαν τὰ μαθήματα ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸ ἐμβάλωμα· ἀρῆκε τὴν σάκκα της εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σχολείου καὶ ἔτρεξε νὰ παῖξῃ μὲ τὰ ἄλλα κοράσια. Δὲν ἔπαιξε πολὺ, διότι μετ' ὀλίγον εἶδε δύο κοράσια ποὺ τὴν ἔδλεπαν καὶ ἐγελοῦσαν· τότε ἐνθυμήθη τὸ φόρεμά της καὶ ἔγεινε κατακόκκινη· δύο δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, παίρνει τὴν σάκκα της καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Μαρία, τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο κοράσια τὰ ὁποῖα εἶχαν γελάσῃ μὲ τὸ φόρεμα τῆς Καλλιόπης, δὲν ἦτο εὐχαριστημένη τὸ βράδυ καὶ ἡ μητέρα του δὲν το ἀκούει νὰ τραγῶδῃ ὅπως πάντοτε ὅταν ἀνέβαινε τὴν κλίμακα. Ἡ Μαρία συλλογίζεται ὅλο τὴν Καλλιόπην, τὴν ὁποῖαν εἶδε ν' ἀναχωρῇ τόσον λυπημένην.

— Ἐγὼ παῖω, εἶπε· λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἐγέλασα· μὰ πάλιν διατί ἔβγαλε πράσινον ἐμβάλωμα εἰς γαλάζιο φόρεμα; Ἦτο πολὺ ἀστείον πρᾶγμα.

Ἡ Μαρία παίρνει τὴν κούκλαν της διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἀλλὰ δὲν διασκεδάει· ὅλο βλέπει ἐμπρός της τὸ λυπημένον πρόσωπον τῆς Καλλιόπης.

— Δίχως ἄλλο ἡ Καλλιόπη δὲν θὰ εἶχε κομμάτι τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ φόρεμά της, εἶπε. Ἄν εἶχα ἐγὼ ὅτ' αὐτὴς τὸ πῆγαινα. Ζητεῖ εἰς ὅλον τὸ σπῆτι, ζητεῖ εἰς τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἀνωφελῶς· μόνον ἡ κούκλα της ἔχει γαλάζιο φόρεμα. Τὴν παίρνει εἰς τὴν ἀγκαλιά της, τὴν βλέπει, καὶ φαίνεται ὅτι σκέπτεται κατὰ τι σπουδαῖον.

— Καλὴ μου Χρυσούλα, τῆς λέγει ἑξαφνα, εἰσεύρω ὅτι ἔχεις πολὺ καλὴ καρδιά, δι' αὐτὸ θὰ σου προτείνω κατὰ τι. Ἐνθυμεῖσαι τὴν μικρὰν Καλλιόπην ποὺ εἶδες ἐδῶ ταῖς προάλλαις; ἔβγαλε ἓν πράσινο κομμάτι εἰς τὸ γαλάζιο τῆς φόρεμα. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί ἄσχημο ποὺ εἶνε, καὶ εἶμαι βεβαία πῶς δὲν θέλεις νὰ φορῇς φόρεμα μπαλωμένο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· καθὼς φαίνεται ἡ Καλλιόπη δὲν ἔχει ἄλλο κομμάτι· ἀλλὰ τὸ φόρεμά της ἔχει τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ δικό σου· δέχεσαι νὰ τῆς το δώσωμεν διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐμβάλωμα; Εἰσεύρω πῶς δὲν ἔχεις ἄλλο φόρεμα διὰ τὸν χειμῶνα· ἀλλὰ ἐδῶ κάμνει ζέστη, δὲν νομίζεις ὅτι μὲ τὸ καλοκαιρινό σου φόρεμα καὶ μὲ τὸ κόκκινον μάλλινον σαλάκι σου ποὺ

σ' έπλεξα, πώς θά είσαι καί πάλιν εύτυχής κοῦκλα;
 Ἡ Χρυσούλα παρατηρεῖ τήν κυρίαν της ὅπως πάν-
 τοτε, μέ τὸ χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Ἡ Μαρία βλέ-
 πει ὅτι συγκατανεύει. Ἐκβάλλει λοιπὸν τὸ φόρε-
 μά της, τὸ παίρνει καί τρέχει εἰς τῆς Καλλιόπης.
 Ἡ θύρα ἦτο μισανοιγμένη ὅταν ἔφθασε. Ἡ Μα-
 ρία ἐσταμάτησεν ὀλίγον πρὶν ἔμβη, καί ἤκουσε τὴν
 Καλλιόπην νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν μητέρα της.
 — Ὡ! μητέρα; ἔλεγε, εἶνε ἀδύνατον νὰ πάγω
 πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον μέ αὐτὸ τὸ φόρεμα.
 — Ὡ! εἰμπορεῖς νὰ πᾶς εἶπεν ἡ Μαρία, ἀντί-

ξασα μέ ὁρμήν τὴν θύραν. Νῆ, ἓνα κομμάτι διὰ νὰ
 τὸ ἐμβαλλώσῃς. Λυποῦμαι πολὺ πού σ' ἔκαμα καί
 ἡλυπήθηκες· μοῦ κρατεῖς κάκια ἀκόμη;
 Λέγουσιν ὅτι ἡ μικρὰ Καλλιόπη τόσον πολὺ εὐ-
 χαριστήθη ὥστε ἐλθσμένησιν ὅλως διόλου τὴν λύ-
 πην της· ἔρραψε τὸ γαλάζιον κομμάτι εἰς τὸ φόρε-
 μά της καί ἐπῆγε μέ χαρὰν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ
 Μαρία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κοῦκλά της, ἡ ὁποία ἐξη-
 κολουθεῖ νὰ τῆς χαμογελά, καί ἀπὸ ἐκείνην τὴν
 ἡμέραν τὰ δύο μικρὰ κοράσιζ ἔγεινιν μεγάλα φίλοι.
 ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΤΡΙΩΝ ΕΙΔΩΝ ΨΕΥΔΗ

Ἐν παιδίον εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ψεύματα διὰ τρεῖς
 λόγους: ἡ ἀπὸ ματαιοδοξίαν, ἡ ἀπὸ συμφέρον, ἡ ἀπὸ
 ἀνανδρίαν.

Α'. Ψεῦδος ἀπὸ ματαιοδοξίαν. Ὁ
 Παῦλος ἐπιστρέφας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὅπου ἐπῆγε
 νὰ περάσῃ τὰς παύσεις διηγείται ὅτι ἔμεινε πολλὰς
 ἡμέρας εἰς τοῦ θεοῦ τοῦ ὁποῦτος εἶνε πολὺ πλού-
 σιος. Ἀνέβη εἰς τὸ ἄλογον, ἐπῆγε εἰς τὸ κυνῆγι,
 ἔκαμε καὶ ἄλλα πράγματα τὰ ὁποῖα νομίζει ὅτι προ-
 ξεοῦν τὸν θαυμασμὸν καί τὴν ζηλείαν τῶν συμμα-
 θητῶν του.

Ἀλλ' οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦν:
 — Ποῦ κατοικεῖ; τί ἐργασίαν κάμνει ὁ θεὸς σου,
 ὁ τόσον πλούσιος; Ἀφ' οὗ εἴξευρες νὰ ἱππεύῃς εἰς
 τοῦ θεοῦ σου εἰξεύρεις νὰ ἱππεύῃς καί τώρα;

Ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νὰ ἐφευρίσκῃ ἓνα σωρὸ
 ψεύματα διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ πρῶτον· οἱ δὲ συμμα-
 θηταὶ του τὸν ἐρωτοῦν ὁλονὲν ἐπίτηδες διὰ νὰ τον
 κάμουν νὰ λέγῃ καὶ ἄλλα ψεῦδη. Ὁ Παῦλος τα ἐμ-
 περδεύει καὶ δὲν εἰξεύρει πῶς νὰ τα διορθώσῃ. Τὸν
 περιπαίζουσιν οἱ συμμαθηταὶ του καὶ λέγουσιν μέσα των
 ὅτι εἶνε ἀνόητος καὶ ματαιόδοξος· ὁ Παῦλος δὲν τολμᾷ
 πλεόν τίποτε νὰ διηγηθῇ, καί ἂν ἀκόμη πρόκηται
 νὰ διηγηθῇ ἀληθινὸν πράγμα, διότι του λέγουσιν:

— Καί αὐτὸ πού λές μήπως ἔγεινε εἰς τὸν τόπον
 τοῦ θεοῦ σου πού εἶνε τόσον πλούσιος;

Β'. Ψεῦδος ἀπὸ συμφέρον. Ὁ Πέτρος
 ἔχει ἓνα νουνὸν ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας·
 ὁ νουνός του τὸν ἀγαπᾷ, καί τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν
 ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὴν κωμόπολιν τοῦ Πέτρου:

— Θά σου στείλω ἓν ὠραῖον βιβλίον ὡς δῶρον
 ἅμα φανῇς πρῶτος εἰς τὰς ἐκθέσεις ἰδεῶν.

Ὁ Πέτρος ὅμως ἦτο ἀπὸ τοὺς τελευταίους.

Ἀλλὰ λέγει μέ τὸν νουνόν του:

— Ὁ νουνός μου εἶνε μακρὰν, οἱ γονεῖς μου δὲν
 εἰξεύρουν τί ἐσυμψωνήσαμεν οἱ δύο μας· ὅταν θὰ ἔλθῃ
 τὸ βιβλίον θὰ νομίσουν ὅτι μοῦ το στέλλει δῶρον χω-
 ρὶς καμμίαν ἄλλην αἰτίαν.

Γράφει λοιπὸν μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν νουνόν
 του: «Ὁ διδάσκαλος εἶπεν ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐκθεσις
 τῶν ἰδεῶν ἦτο ἡ ἰδική μου».

Τὸ βιβλίον ἔρχεται· ὁ Πέτρος νομίζει ὅτι εἶνε πολὺ
 ἔξυπνος ἀφ' οὗ ἐγέλασε τὸν νουνόν του. Ἀλλ' ὁ νου-
 νός του ἔχει ἀμφιβολίας. Βλέπει τὸ γράμμα τοῦ
 Πέτρου καὶ σκέπτεται ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε γράμμα παι-
 δίου πού εἶνε πρῶτος εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν.
 εἶνε γεμάτον ἀνορθογραφίας. Ἐρωτᾷ καί ἐπὶ τέλους
 μαυθάνει τὴν ἀλήθειαν. Τώρα ὁ Πέτρος καὶ πρῶτος
 ἂν γίνῃ πραγματικῶς, δὲν τολμᾷ νὰ το γράψῃ εἰς
 τὸν νουνόν του· διότι ὁ νουνός του τὸν νομίζει ψεύ-
 στην καὶ ἀπατεῶνα. Ἀλλοτε ἀγαποῦσε τὸν Πέτρον,
 τὸν ἐπίστευε καί τὸν εἶχεν εἰς ὑπόληψιν, τώρα ὅμως
 ὅταν τὸν ἐνθυμῆται λέγει:

— Ὁ Πέτρος εἶναι κακὸν παιδί, λέγει ψεύματα!

Γ'. Ψεῦδος ἀπὸ ἀνανδρίαν. Εἰς ἓν ἐκ-
 παιδευτήριον ὁ Κώστας ἐγύρισεν ἀνάποδα τὴν τράπε-
 ζαν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἔσπασε δύο φιάλας καὶ τρία
 πινάκια. Δέν τὸν εἶδε κανεὶς, καί διὰ τοῦτο κανεὶς
 δέν τὸν ὑποπτεύεται. Ὁ διευθυντὴς νομίζει ἔνοχον
 ἓν ἄλλο παιδίον, τὸ ὁποῖον, λέγει, εἶδον πλησίον τῆς
 θύρας τοῦ ἐστιατορίου. Τὸ παιδίον τοῦτο βεβαίως ὅτι
 δὲν ἔσπασε τίποτε· ὅτι δὲν ἐμβήκεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Σὲ εἶδαν πλησίον εἰς τὴν θύραν, τῷ λέγει ὁ
 διευθυντής· ἂν δέν το ἔσπασες σύ, ποῖός το ἔσπασε;
 Σὲ εἶδε καί ὁ Κώστας. Δέν τὸν εἶδε, Κώστα;

— Ναί! λέγει ὁ Κώστας, τὸν εἶδα.

Ἀποτεινόμενος δὲ εἰς τοὺς ἄλλους μαθητάς:

— Μήπως εἰξεύρετε σεῖς ποῖος ἔσπασε τὰς φιά-
 las καὶ τὰ πινάκια τοῦ ἐστιατορίου;

Ὁ Κώστας το εἰξεύρει· καί εἶνε κατακόκκινος·
 ἀλλὰ λέγει ἄλλον. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐκπαιδευ-
 τήριου τιμωρεῖ τὸν μαθητήν. Ὁ δὲ Κώστας οὔτε
 τότε λέγει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ βλέπει νὰ τιμωρῆται
 ἀδίκως τὸ ἄθωον παιδίον.

Ἀλλ' ὁ μαθητὴς οὗτος ἀφ' οὗ ὑπέφερε τὴν τιμω-
 ρίαν πορυστάσθη εἰς τὸν διευθυντήν καί τὸν ἐβεβαίω-

σεν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἔνοχος· ὅτι αὐτὸ το λέγει
 ὅχι διὰ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε πλέον,
 ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν καί διὰ τὴν ὑπόληψιν του.

Ὁ διευθυντὴς συγκινηθεὶς ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ
 μαθητοῦ ἔκαμεν αὐστηρὰς ἀνταρτίσεις εἰς τοὺς μαθη-
 τὰς. Ὑποπεύθη ὡς ἐνόχους τοὺς τρεῖς πλέον ἀ-
 τὰκτους μαθητάς τοῦ ἐκπαιδευτήριου, ἕνας ἀπὸ τοὺς
 ὁποῖους ἦτο καί ὁ Κώστας. Τὸν προσεκάλεσε καί
 τὸν ἠρώτησεν. Ὁ Κώστας ἦτο κατακόκκινος, καί
 ὅταν τὸν ἠρώτησεν ἀκόμη ὀλίγον ὁ διευθυντὴς τὰ ἐμ-
 πέρδευσε, ὅπως ὅλοι ὅσοι πταίουν. Ἐπὶ τέλους
 ἐρᾶν ὅτι ὁ ἔνοχος ἦτο ὁ Κώστας.

Ὁ διευθυντὴς τὸν ἐτιμώρησεν αὐστηρότατα διὰ
 τὸ ψεῦδος του, τὸ ὁποῖον ἔγεινε αἰτία νὰ τιμωρηθῇ
 ἄλλος. Τὸ ψεῦδος τοῦτο ἦτο ψεῦδος ἀπὸ ἀν-

δρίαν, διότι ὁ Κώστας δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ
 ὁμολογήσῃ τὴν πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἔκαμε, φοβούμε-
 νος τὴν τιμωρίαν.

Ποῖον ἀπὸ τὰ ψεῦδη αὐτὰ σὰς προξενεῖ περισ-
 σότεραν ἀπέχθειαν; Ὁ Παῦλος ἐψεύσθη ἀπὸ μα-
 ταιοδοξίαν· εἶνε ἀνόητος καί γελοῖος. Ὁ Πέτρος
 ἐψεύσθη ἀπὸ συμφέρον. Δέν τὸν ἐκτιμᾷ πλέον
 ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον εἶπε τὸ ψεῦδος. Ὁ Κώστας
 ἐψεύσθη ἀπὸ ἀνανδρίαν· ἔκαμε σιχαμερὰν
 πρᾶξιν. Ὁ Κώστας εἶπε τὸ χειρότερον ψεῦδος. Τὸ
 καλὸν παιδίον οὔτε ὡσάν τὸν Παῦλον, οὔτε ὡσάν
 τὸν Πέτρον, οὔτε ὡσάν τὸν Κώσταν θέλει νὰ εἶνε.
 Τὸ καλὸν παιδίον δὲν μολύνει τὸ στόμα του μέ τὸ
 ψεῦδος.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Ὁ ἥλιος τοῦ Αὐγούστου ἀνέβαινεν εἰς τὸν ὀρί-
 ζοντα σκορπίζων τοὺς πρωῒνους ἀτμούς καί θωπεύων
 μέ τὰς πρώτας ἀκτῖνάς του τὴν ἐπιφάνειαν ἐνὸς πο-
 ταμοῦ ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν ἡσυχᾷ ἡσυχᾷ. Εἰς τὴν
 ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἓν παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν
 ἐψάρευε μέ τὴν πετονιά. Ἦτο κρυμμένον μέσα
 εἰς ὑψηλὰ χόρτα, καί κάποτε ἔστρεφε μέ ἀνυσυρίαν
 τὴν κεφαλὴν του καί ἔδλεπε μίαν μεγάλην ἐξοχικὴν
 οἰκίαν. Ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε μήπως τὸν ἰδῇ κα-
 νεὶς! Διότι ὁ Γιάννης ἐπῆγε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς
 του νὰ ψαρεύσῃ μόνος του, ἐν ᾧ ἐκεῖνοι τοῦ το εἶχαν
 ἀπαγορεύσει.

Τὰ ψάρια δὲν ἐταμποῦσαν, μολαταῦτα ὁ μικρὸς
 ψαράς δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του· ἔρριπτε ἀδιάκοπα
 τὴν πετονιά του ἐπάνω κάτω παρατηρῶν μέ μεγά-
 λην προσοχήν. Ὁ ἥλιος εἶχε γίνῃ θερμὸς καί μέ
 τὰς φλογεράς του ἀκτῖνας ἔκαie τὴν γυμνὴν κεφαλὴν
 τοῦ Γιάννη, διότι ὁ μικρὸς ψαράς ἀπὸ τὴν πολλήν
 του βίαν ἔφυγε χωρὶς καπέλον ἀπὸ τὴν οἰκίαν των.

Ἐξαφνὰ ὁ κώδων μιᾶς μακρυῆς ἐκκλησίας ἐκτύ-
 πησε μεσημέρι.

— Ἀπὸ τώρα! εἶπεν ὁ Γιάννης. Ὁ πατέρας καί
 ἡ μητέρα θὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι καί ἐγὼ δὲν
 θὰ προφθάω νὰ πάγω!

Ἐπειτα ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν.

— Ἀκόμη μίαν στιγμὴν, καί φεύγω!

Καί ἔρριψε ἄλλην μίαν φορὰν τὴν πετονιάν του
 εἰς τὸ ποτάμι. Τὸ μολύβι ἔπεσε σχεδὸν εἰς τὸ μέ-
 σον τοῦ ποταμοῦ καί ἡ πετονιά ἐκινήθη.

— Τιμπᾶ! τιμπᾶ! ἐπιθύρυσεν ὁ Γιάννης μέ
 συγκίνησιν.

Ἡ πετονιά ἤρχισε νὰ βυθίζεται· ὁ Γιάννης προσ-
 ἐπάθησε νὰ τὴν σηκώσῃ ὑψηλὰ, ἀλλὰ δὲν εἰμπόρσε.

— Ὡ! μεγάλο ψάρι θὰ εἶνε! εἶπε, κατακόκκι-
 νος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μέ μάτια σπινθηρίζοντα.

Ἡ πετονιά ὅμως ἐδυθίζετο ἀκόμη περισσότερο
 καί ἐξετυλίγετο ὁλονὲν ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν. Ὁ
 Γιάννης εὐρῆκεν ἀντίστασιν.

— Πιάσθηκε! εἶπε.

Καί ἔσυρε τὸ ἀγκίστριον· ἀλλὰ μέ μεγάλην του
 ἐκπληξιν εἶδεν ὅτι δὲν ἐτράδηξεν ἐπάνω κινὲν ψάρι,
 ἀλλὰ κάτι τὸ ὁποῖον εἶχε μορφήν ἀνθρώπου, σῶμα
 κίτρινον, τὸ πρόσωπον ὅλον στίγματα καί τὰ μαλλιά
 ὡσάν φούντα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου.

Εἰς αὐτὴν τὴν φούντα τῶν μαλλιῶν εἶχε σκαλώ-
 σει τὸ ἀγκίστρι τοῦ Γιάννη.

Ὁ ἀνθρωπάκος ὁ ὁποῖος ἐρέματο εἰς τὸ ἄκρον
 τῆς πετονιάς μεταξὺ οὐρανοῦ καί νεροῦ παρετήρησε
 τριγύρω του καί εἶπεν εἰς τὸν ψαράν:

— Ποῦ εἶμαι;

— Σ' τὴν Νεβίλλην, εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Καί ποῦνε αὐτὴ ἡ Νεβίλλη.

— Σ' τὸν ποταμὸν Ὁάξ.

— Ἀμὴ αὐτὸς ὁ Ὁάξ πάλι;

— Στὴν Γαλλίαν, δά!

— Στὴν Γαλλίαν ἐφώνησεν ὁ ἀνθρωπάκος μέ τρό-
 μον· ἂ! δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, πρέπει νὰ γυ-
 ρίσω ἀμέσως 'ς τοὺς γονεῖς μου πού με περιμένουν
 νὰ φάγουν.

— Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐμένα! εἶπεν ὁ Γιάννης
 μέσα του.

Ἐπειτα εἶπε:

— Δέν μου λές ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

— Ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν! εἶπεν ὁ Γιάννης
 μέ ἀπερίγραφτον ἐκπληξιν.

— Ναί, όταν τὸ κατηραμένο σου τ' ἀγκίστρι ἐσχάλωσε εἰς τὰ μαλλιά μου, ἐκολυμβοῦσα εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν.

— Εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν!

— Ναί, κοντὰ εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντιπόδων.

Εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντιπόδων! Ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐνόησε ὁ Γιάννης τί συμβαίνει. Ἡ νῆσος τῶν Ἀντιπόδων ἦτο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς σφαίρας· ἡ δὲ πετονιά του μὲ τὸ βαρὺ μολύβι τῆς εἰχῆ διατρύχει τὴν γῆν καὶ ἐπῆγε καὶ ἐψάρευσε τὸν μικρὸν Ζηλανδὸν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρωπάκος ἐσπαρταροῦσεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πετονιάς.

— Ἐπὶ τέλους θὰ μὲ ξεμπλέξης; ἐφώναξε μὲ θυμόν.

Ὁ Γιάννης δὲν ἀπεκρίθη, ἐσκέπτετο. Πῶς ν' ἀρήσῃ νὰ του φύγῃ τὸ ἔκτακτον ἐκείνο ψάρι ποὺ ἔπιασε!

— Δὲν θέλεις νὰ μ' ἀρήσῃς; ἐξηκολούθησεν ὁ μικρὸς Ζηλανδός· καλὰ, θὰ σου δεῖξω ἐγὼ!

Καὶ ἔξαφνα χωρὶς νὰ το περιμένῃ, ὁ μικρὸς Ζηλανδὸς ἔκαμε μίαν τούμπαν καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερόν. Ὁ Γιάννης τρομάξας ἀπὸ τὴν αἰφνίδιαν ἐκείνην

κίνησιν ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀφήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὴν πετονιάν· μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὴν κρατήσῃ, ἀλλὰ τὸ τράθηγμα ἦτο τόσο δυνατόν ὥστε ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνει ἄφικτος ὁ μικρὸς Ζηλανδός, ὁ ποῖός τον ἔσυρε κατόπιν του, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆινης σφαίρας.

Ἐπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ἀπὸ τὸ βαθὺ σκότος ὁ Γιάννης εἶδε φῶς· εὐρέθη καὶ πάλιν εἰς τὸ νερόν, μετ' ὀλίγον δὲ ψυχρὰς καὶ ψαρευμένους, ἀνέδρσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ μικρὸς Ζηλανδὸς ἦτο εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντιπόδων.

— Καὶ τώρα θὰ με ξεμπλέξης ἢ ὄχι; εἶπεν ὁ μικρὸς ἄγριος μὲ εἰρωνεῖαν.

— Βέβαια! ἐψιθύρισε ὁ Γιάννης.

Μολοντοὶ δὲ τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν φό-

βον, ἐξέβαλε τὸ ἀγκίστριον ἀπὸ τὴν φούνταν τῶν μαλλιών τοῦ μικροῦ Ζηλανδοῦ.

— Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν οὗτος τὸν Γιάννην.

— Τί νὰ κάμω; νὰ γυρίσω πίσω εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ σπῆτί μας, ἀλλὰ τὸ γεῦμά μας θ' ἔχῃ τελειώσῃ τώρα κ' ἐγὼ πεινῶ.

— Τότε λοιπὸν ἔλα 'ς τὸ 'δικό μας σπῆτι, εἰπὲν ὁ μικρὸς ἄγριος μὲ σαρκαστικὸν γέλωτα ὁ ποῖός ἔκαμε τὸν Γιάννην ν' ἀνατριχιάσῃ. ἔλα νὰ ἰδῇς τί καλὰ πράγματα τρῶμε ἡμεῖς· θ' ἰδῇς.

— Πᾶμε! εἶπεν ὁ Γιάννης μὲ δισταγμόν.

Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν εἰς μίαν καλύβην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠκούσθη μίαν χονδρὴ φωνή, ἡ ὁποία εἶπε:

— Τί εἶν' αὐτό;

— Αὐτός, μπαμπά, εἶν' ἓνας μικρὸς Γάλλος.

— Ἐνας μικρὸς Γάλλος; ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ· καὶ ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ τὸν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὸν Γιάννην μὲ τὰς χεῖράς του καὶ τὸν ἐμύρρισε ὥς νὰ ἦτο ψάρι.

Μετὰ μίαν δεσ στιγμήν εἶπε:

— Εἶνε φρέσκο; καὶ καλὸς διὰ φάγωμα

Ἀφῆκε τὸν Γιάννην χάμου καὶ ἐφώ-

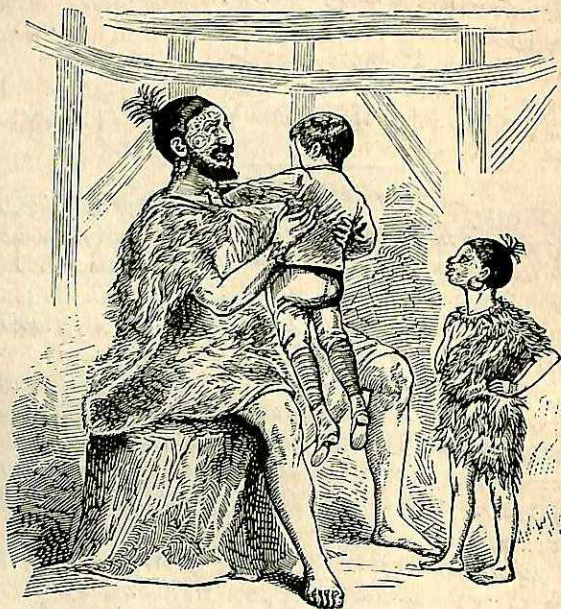
ναξε τὴν γυναῖκά του.

— Γυναῖκα, εἶπε, νὰ βάλῃς ῥητσινόλαδο εἰς τὸ τηγάνι νὰ ζεσταθῇ — καὶ δεῖξας τὸν Γιάννην προσέθηκε — θ' ἔβαλῃς μέσα 'ς τὸ τηγάνι αὐτὸν τὸν μικρὸν Γάλλον διὰ νὰ τὸν τηγανίσῃς· τί ὥραϊα ποὺ θὰ φάμε!

Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔκλεισε τὸν Γιάννην εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου συνειθίζε νὰ κλειδόνῃ τὰ ἐργαλεῖα τῆς ψαρικῆς.

Ὁ Γιάννης εἰς τὴν ἀπελπισίαν του ἐσχάλιζε τὴν φυλακὴν του διὰ νὰ εὕρῃ κανὲν μέρος νὰ φύγῃ· εὐρίσκει πραγματικῶς μίαν μικρὰν θύραν, τὴν ὁποίαν κατῴρωσε ν' ἀνοίξῃ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὤρμησαν χιλιάδες σκωλήκων κάθε εἶδους.

Ὁ Γιάννης ἔμεινε ἀκίνητος καρτωμένος εἰς τὴν θέσιν του ἀπὸ τὸν πολὺν του τρόμον, παρατηρῶν τὸν ζωντανὸν ἐκείνον ποταμὸν ὁ ποῖός ἔσκαπτε μὲ βίαν

« ΕἶΝΕ ΦΡΕΣΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ ΔΙΑ ΦΑΓΩΜΑ »

μεγάλην τρύπαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἔφευγε ταχέως.

— Ἄν εἴμπορῴσα κ' ἐγὼ νὰ κάμω σὰν αὐτοὺς δὲν θὰ μὲ τηγάνιζαν ἀπόψε μὲ τὸ ῥητσινόλαδο.

Καὶ διὰ μιᾶς, ὥς νὰ ἐπῆρε πλέον ἀπόφασιν, ἤρπασε τὴν οὐρὰν τοῦ τελευταίου σκώληκος, ὁ ποῖός ἐβυθίζετο εἰς τὸ χῶμα καὶ ἀφῆκε νὰ τὸν σύρῃ οὗτος.

Τὸ ὑπόγειον τοῦτο ταξίδιον διήρκεσε ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ ὁ σκώληξ ἤρchiσε νὰ προχωρῇ πολὺ ἀργά, ὅτε ὁ Γιάννης ἤκουσε μικροῦς κτύπους ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του. Ἐπειτα μία δροσιὰ ἐφθασεν ἔως εἰς αὐτόν. Ἐπειτα βροχή· καὶ διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Γιάννης θὰ εἶπῃ ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἦτο πολὺ πλησίον. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ σκώληξ ζωογονηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν ἐκείνην ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ μετ' ὀλίγον ἐτρύπησε τὸν φλοιὸν τῆς γῆς καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς.

Ὁ Γιάννης ἄμα ἐφθασεν ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν παρέτρησε καλὰ καλὰ, εἶδεν ὅτι ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν των,

καὶ κουρασμένος ὅπως ἦτο ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖνα μυστηριώδη ταξίδια ἐκοιμήθη βχθέως.

Ὁ Γιάννης ἐπίστευσε πολὺν καιρὸν ὡς ἀληθινὸν τὸ φανταστικὸν ψάρεμά του, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς μας πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Γιάννης εἶχε πάθει ἀπὸ ἡλιασμόν. Εἰς τὴν παραρῶν τὴν ὁποίαν τῷ ἔφερεν ὁ πυρετὸς διηγείτο τὴν παράδοξον περιπέτιάν του καὶ ἔλεγεν ὁλονέν: «Τσιμπᾶ! Τσιμπᾶ!» Ἀλλὰ ἐν πρώτῃ ἐξόπνησε καὶ εἶπε:

— Ὡ! ὄχι, δὲν τσιμπᾶ!

Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκε:

— Δὲν τσιμπᾶ· τὸνναντίον θωπεύει.

Ὁ Γιάννης εἶχεν αἰσθανθῇ ἐπάνω εἰς τὴν παρειάν του ἐν θερμὸν φίλημα τῆς ἀγαπητῆς του μητρὸς.

Ὁ Γιάννης ἐσώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον· ἀλλ' ἀδιάφορον· δὲν θὰ ὑπάγῃ πλέον μόνος νὰ ψαρεύσῃ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ALMYAIOY ΔΕΒΩ)

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Νέος τις βασιλεὺς, ὁ ποῖός ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐκρέμασεν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορόν του ἓνα ἀσημένιον κώδωνα.

— Κάθε φορὰν ὅπου θὰ εἶμαι εὐτυχής, εἶπεν, ὁ φαιδρὸς ἡχος τοῦ ἀργυροῦ κώδωνος θὰ εἰδοποιῇ τοὺς ὑπηκόους μου!

Ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο ἐύκολον νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχής ὅσον το ἐνόμιζεν ὁ νέος βασιλεὺς.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ γειτονικοῦ βασιλείου κηρύττει ἐναντίον του τὸν πόλεμον, ἀπὸ τὰς πολλὰς του δε φροντίδας λησμονεῖ νὰ σύρῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος τὸ ποῖόν εἶνε πλησίον τῆς κλίνης του.

Ἐν τούτοις μετὰ τὸν πόλεμον ἔγεινεν ἡ εἰρήνη. Ὁ βασιλεὺς ἀρχίζει νὰ μαυθάνῃ πῶς νὰ βασιλεύῃ. Ἀπολαμβάνει ὅσας εὐχαριστήσεις τῇ δίδει ἡ ὑψηλὴ θέσις του. Μίαν ἐσπέραν ἡτοιμάζετο νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος, ὅταν ἓνας ἀγγελιαφόρος φθάνει καταλαχνασμένος, καὶ τῷ λέγει, ὅτι ἐκεῖνος τὸν ποῖόν ἐνόμιζεν ὡς καλλίτερον φίλον του ἔκαμε συνωμοσίαν ἐναντίον του. Ὁ βασιλεὺς διατάσσει γὰ τὸν συλλάβουν, καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὰς φυλακάς. Εἶνε καταλυπημένος. Δι' αὐτὸ δὲν σημαίνει καὶ πάλιν τὸν ἀσημένιον κώδωνα.

Μετ' ὀλίγον ἐλησμονήσεν αὐτὴν τὴν λύπην· ὁ βασιλεὺς σκοπεύει νὰ ὑπανδρευθῇ μίαν ὥραϊαν βασιλοπούλιν· διατάσσει νὰ κάμουν φωταψίαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

— Ἄς το μάθουν ὅλοι ὅτι εἶμαι εὐτυχής! λέγει ὁ νεαρὸς βασιλεὺς.

Ἀλλ' ὁ πρωθυπουργὸς του ἐμβάίνει μὲ κατιδασμένα μάτια, κρατῶν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά του· ἄλλος βασιλεὺς· μεγαλειτέρου κράτους ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ἀρραβωνιστικῆς του τὴν θυγατέρα· καὶ οὗτος ἀφ' οὗ συνεννοήθη μὲ τὴν κόρην του, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς γυναῖκα. Ὁ γάλασε λοιπὸν τὸ εὐτυχὲς συνοικεῖσιν τοῦ νεαροῦ βασιλέως.

— Πῶς; λέγει ὁ δυστυχὲς βασιλεὺς καταλυπημένος· δὲν εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ εἶνε εὐτυχής; οἱ βασιλεῖς;

Ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγανάκτησιν του δι' αὐτὴν τὴν προσβολὴν κηρύττει πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως ὁ ποῖός δὲν του ἔδωκε τὴν θυγατέρα του. Κατόπιν ἀπὸ μακρὸν καὶ αἱματηρὸν πόλεμον ἐνίκησε τὸν ἐχθρόν του. Ὁ λαὸς εἶνε ὅλος χαρὰ, οἱ ποιηταὶ ψάλλουν τὴν νίκην. Εἶνε εὐτυχὲς τέλος πάντων ὁ βασιλεὺς καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀργυροῦ κώδωνα.

Ἐξαφνα ἀπὸ ἐν ἀνοικτὸν παράθυρον βλέπει μίαν γυναῖκα μαυροφορεμένην, ἡ ὁποία μὲ ἄγριον βλέμμα, μὲ ἀπειλητικὴν χεῖρα διευθύνεται πρὸς τὸ ἀνάκτορόν του. Ἡ μεγάλη λύπη τὴν ἔκαμε τρελλήν. Οἱ δύο τῆς υἱοί, τὰ μόνα τῆς τέκνα, ἐφονεύθησαν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον. Ἄμα ἐπλησίασε, τῷ ἐφώναξε:

— Νὰ εἶσαι κατηραμένος· σὺ ποὺ μου ἐσκότωσες τὰ δύο παιδιὰ μου! εἶσαι βασιλεὺς, ἀλλὰ εἶσαι κατηραμένος!

Ὁ βασιλεὺς κλείει ἀμέσως τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ λυπηρὸν αὐτὸ μυρολόγι· ἀλλὰ το

Με τὴν ἄκραν τῆς ὑμβρέλλας τῆς ἡ μάμμη ἔδω-
κεν ἀκόμη ἐν σκούνημα εἰς τὴν μικρὰν φωλεάν, ἡ
ὅποια ἐπῆγε μέσα εἰς τὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ μικροῦ
δάσους, ἔπειτα δὲ ἔστρεψε καὶ εἶδε μίαν ἄλλην φω-
λεάν ἡ ὅποια εἶχε κτισθῇ εἰς τὸν θελακτικὸν ἐκεῖνον
κῆπον.

Ἡ φωλεὰ αὕτη δὲν ἦτο ἐπάνω εἰς κανὲν δέν-
δρον, οὔτε ἦτο ἀπὸ χόρτον καὶ κλωνοειδὲς καμω-
μένη, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδ' αὖ καὶ χορῆς, καὶ ἦτο κτισμένη
στερεὰ ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος. Τριανταφυλλεῖα καὶ πε-
ριπλοκάδες ἐστόλιζον τοὺς τοίχους τῆς, ὁ ἥλιος τοῦ
φθινοπώρου ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὰς ὕαλους τῶν
παραθύρων τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνοντο πλέον τριαντα-
φυλλεῖα προσωπάκια νὰ κύπτουν ἔξω καὶ νὰ βλέ-
πουν τὸν κῆπον. Δὲν ἐχρησίμευαν πλέον τὰ κάγ-
κελα εἰς τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῶν παιδιῶν,
διότι ἐκεῖ μέσα δὲν ἦσαν πλέον μικρὰ διὰ νὰ τὰ
προφυλάττουν ἀπὸ τὴν ἰδίαν των ἀπερικοψίαν. Ἡ
αἰθούσα ἦτο πάντοτε ἡσυχος καὶ καλῶς τακτοποιη-
μένη· δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ μικρὰ παιδάκια νὰ σκα-
λίζουν παντοῦ μετὰ τὰ χεράκια των, νὰ μετακινῶν
τὰ πράγματα καὶ ν' ἀναποδογυρίζουν τὸ σκαμνὶ τοῦ
κλειδοκμβάλου, καὶ νὰ λερῶνουν μετὰ τὰ ποδάρκια
των τὰ σκεπάσματα τῶν ἀνακλιντῶν, οὐδὲ νὰ κα-
τρακυλοῦν εἰς τὴν σκάλαν μετὰ λασπωμένα ὑποδήματα!

Αἱ κοιτίδες εἶχον πρὸ πολλοῦ ἀναδιδοῦν εἰς τὴν
σοφίαν διότι τὰ παιδιά ἐν πρὸς ἐν εἶχον γίνεαι ἄνδρες.

Ἡ οἰκία ἦτο γεμάτη εὐθυμίαν ὅσον καιρὸν ὅλα
τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἦσαν μαζεμένα τριγύρω
εἰς τὴν ἐστίαν· ἀλλ' ὁ καιρὸς τῶν παιδικῶν ψελισ-
μάτων καὶ τῶν ζωηρῶν γελάτων εἶχε περάσει καὶ
τὰ μικρὰ, ὅπως οἱ καλόγηροι, ἤρχισαν ν' ἀπλύνουν
τὰς πρωτοπέρους πτέρυγας των.

Μερικὰ εἶχον γλυστρήσει ἐξερχόμενα ἀπὸ τὴν
φωλεάν, ἐν ἡ δὲ εἶχον ἐπιστρέψει μάλιστα ὀπίσω,
κατόπιν ἀπὸ ἀνωτελῆ δρόμον, καὶ κατέφυγον κάτω
ἀπὸ τὴν πτέρυγα τῆς μητρός των διὰ νὰ ξεκουρασθῶν
καὶ ἀνακτῇσιν δυνάμεις διὰ νὰ πετάξουν πάλιν.

Σήμερον ὅλα τὰ παιδιά εἶχον ἀναχωρήσει, οἱ υἱοὶ
διὰ νὰ ἀναδειχθῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, αἱ θυγατέρες
διὰ νὰ ἀποκατασταθῶσι μετὰ τοὺς συζύγους των. Ἡ
φωλεὰ ἦτο τώρα ἐντελὴς ἄδεια, καὶ ἡ μάμμη, ἡ
ὅποια δὲν ὡμοίαζε διόλου μετὰ τὰ μικρὰ πτηνά, ἐν-
θυμῆτο τὸ παρελθόν καὶ ἔλυπετο διὰ τὸ παρόν.

Τὸν ἄνεμον ὅμως διόλου δὲν τον ἔμελλε δι' ὅλα
αὐτά. Ἐφύσα θορυβῶδως ὁρμῶν μέσα εἰς τὸ ἐπα-
νωφόριον τῆς μάμμης, ἐπιμένων μετὰ πῆγμα καὶ μετὰ
σκληρότητα τὴν ὅποιαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, νὰ
τῇ ψάλλῃ τὰ περασμένα τραγούδια, — τὰ τραγούδια
ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῆς ἐξέσχιζον τὴν καρδίαν τῆς,
διότι τῇ ἐνθούμιζον τὸ παρελθόν.

— Δέκα χρόνια! ναι, δέκα χρόνια, ἔλεγεν ἡ
γραῖα μάμμη, πότε ἐπέρασαν! δέκα χρόνια!

Ἐσυλλογίζετο τὸ τελευταῖον τῆς παιδί, τὸ πολυ-
αγαπημένον· τώρα ἦτο ἄνδρας πλέον καὶ πρὸ δέκα
ἐτῶν εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ τὴν νέαν του σύζυγον εἰς
μακρινὴν χώραν.

Δὲν ἔλαμπον πλέον τὰ ἴδια ἄστρα ἐπάνω καὶ
ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀπ' ἐκεῖνον, καὶ ὅσα ἔδλεπεν ἡ δυσ-
τυχὴς μήτηρ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῆς φέρουν καμ-
μίαν παραγγελίαν ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς.

Παραγγεῖλιον. Ἴσως ὁ ἄνεμος τῇ εἶχε φέρει
καμμίαν· καὶ ἴσως διότι δὲν ἐνόει τί τῆς ἔλεγεν
ἐφύσα μετὰ τὴν λύσαν τριγύρω εἰς τὸν παλαιὸν
οἰκίσκον.

Δὲν ἠμπορεῖ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ φανερώτερον· δὲν
ἠδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ διαφορετικὰ πῶς εἶχε περάσει
τὸν μισὸν κόσμον διὰ νὰ ἔλθῃ, οὔτε πῶς εἶχε φου-
σκώσει τὰ πνιχὰ ἐνδὸς ὠραίου πλοίου· πῶς εἶχε
σφυρίξει ἀνάμεσα εἰς τὰ σχοινιά καὶ ὅτι ὁ υἱὸς τῆς
καὶ τὰ ἐγγόνιά τῆς τὸν ἐπεφόρτισαν νὰ ὑπάγῃ πρὸς
αὐτὴν μίαν παραγγελίαν.

Ἀλλ' ἡ γραῖα μάμμη δὲν ἐνόει τίποτε ἀπὸ ὅσα
τῆς ἔλεγεν ὁ ἄγιος ἀγγελιαφόρος.

Μία ἀσθενὴς ἀκτίς τοῦ φθινοπώρου ἡλίου ἀνέ-
λαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παραγγελίαν. Ἐλαμψεν
ἐπάνω εἰς τὴν παλαιὰν σιταποθήκην, φωτίσασα μετὰ
ζωηρὸν φῶς μίαν ἄλλην μικρὰν φωλεάν τὴν ὅποιαν
ὁ ἄνεμος ἠπέλει νὰ κρημνίσῃ.

Ἦτο φωλεὰ χελιδόνων κτισθεῖσα στερεὰ εἰς τὸ
ἄκρον τῆς στέγης· μικρὰ φωλεὰ, ἄδεια ἐπίσης ἀλλ'
ὄχι ἐγκαταλειμμένη, διότι τὰ πουλιά τῆς ἐπέστρε-
φον πιστῶς κάθε ἀνοιξιν εἰς τὴν παλαιὰν των κα-
τοικίαν, καὶ τοῖς εἴθευεν ἡ γραῖα μάμμη.

— Καὶ τὰ δικά μου τὰ παιδάκια, τ' ἀγαπημένα
μου θὰ ἐπιστρέψουν, ἐσκέφθη, καὶ θὰ ἔλθουν πάλιν
κοιτᾶν μου! Ὁ ἄνδρας μου, ἡ Ἑλένη μου, τὰ παιδιά
τῶν παιδιῶν μου! Τὸ παλαιὸν σπιτάκι εἶνε εἰς τὴν
θέσιν του καὶ ἡ καρδία τῆς μητρός των τὰ περιμένει.
Ἡ μάμμη κρηγορήσασα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα
ἐμβόηκεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

Τὴν ἐσπέραν ὁ ἄνεμος βαρυνθεὶς τὴν ἀνωτελῆ
ἀγριότητά του διέτρεξε τὴν οἰκίαν στενάζων ὡς λυ-
πημένον παιδίον καὶ ὁ νοῦς τῆς γραῖας μάμμης
ἔτρεχε εἰς μεμακρυσμένας παραλίας καὶ εἰς τὸν
ὠκεανόν.

Τὴν νύκτα αἱ σκέψεις τῆς ἀγάπης τῶν ἀγαπητῶν
τῆς τέκνων ἦλθον τριγύρω εἰς τὴν σεβαστὴν κεφα-
λήν τῆς μάμμης καὶ τῇ ἔφεραν γλυκέα ὄνειρα συν-
τόμου ἐπιστροφῆς.

Καὶ δὲν τὴν ἠπάτησαν διόλου τὰ ὄνειρα.

Πρὶν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἔαρ, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ
εἶχον ἐπιστρέψει εἰς τὴν παλαιὰν οἰκίαν. Πρὶν νὰ
κελαδηθῶν τὰ χελιδόνια ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τῆς
σιταποθήκης, τὰ πουλάκια τῆς μάμμης εἶχον ἔλθῃ
εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς φωλεάν.

— Σοῦ το εἶχα εἰπεῖ, ἐσφύριζεν ὁ ἄνεμος καὶ ἐ-
σκέπετο ὅτι ἡ μάμμη δὲν ἦτο καθόλου ἐξυπνος ἀφ'
οὐ δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ ὅσα τῇ εἶχεν εἰπεῖ.

— Ἐπρεπεῖ νὰ ὁμιλῇς σιγαλότερα! ἀπήντησεν
ὁ ἥλιος.

Β'

ΔΥΩ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ ΦΩΛΕΑΝ

Ὁ Ἄνδρας εἶχε διασκεδάσει πολλὸν τὸν χειμῶνα·
ἠύχαριστεῖτο πολλὸν νὰ παγοδρομῇ, δηλαδὴ νὰ γλι-
στρᾷ ἐπάνω εἰς τὸν πάγον.

Ἡ Ἑλένη ὅμως δὲν ἠγάπα διόλου τὸν χειμῶνα
καὶ ἔλεγε καθαρά ὅτι δὲν διεσκέδαζε διόλου ῥίπτουσα
βώλους χιόνος, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ παιγνίδιον μόνον εἰς
τ' ἀγόρια ἤρμοζε.

Ὁ χειμῶν εἶχεν ἔλθῃ ἀργὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο καὶ
ἡ χιών ἀντὶ νὰ σκεπάσῃ τὴν γῆν τὰ Χριστούγεννα
ἔπεσε τρεῖς ἐβδομάδας ἀργότερα.

Ἐν πρῶτ' τοῦ Φεβρουαρίου, κατόπιν ἀπὸ μίαν νύ-
κτα τόσον κρύαν ὥστε θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ χιών
θὰ ἐσφύριγε περισσότερον ἀντὶ νὰ λυῖσθῃ, αὕτη ἔρ-
χισε ν' ἀναλύῃ ἔξαφνα.

Ὁ Ἄνδρας, ὁρῶς πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔδλεπε
σκυθρωπὸς τὸν στακτόχρουν οὐρανὸν καὶ τοὺς σω-
ροὺς τῆς χιόνος κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤρχισεν
ἡδὴ νὰ διακρίνεται τὸ μαῦρον χῶμα τοῦ ἔδαφους.
Ἐξω ἡ φύσις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐχαίρετο διὰ τὴν ἀνα-
χώρησιν τοῦ χειμῶνος, τὸ μικρὸν ποτάμιον τοῦ δά-
σους ἐκύλιε ψιθυρίζον τὰ τελευταῖα τεμάχια τῶν πά-
γων του καὶ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν εἰς τὰ γυμνά ἀ-
κόμη κλωνία.

— Τί κρύμα! εἶπεν ὁ Ἄνδρας μετὰ μίαν σι-
γμὴν, τώρα πλέον δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ γλιστρῶ ἐπάνω
εἰς τὸν πάγον.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, ἡ
ὅποια ἔπλεκεν ἐν χειροτέχνημα διὰ τὴν μάμμη.
Τόσον τὸ καλλίτερον θὰ μένῃς μαζί μου καὶ δὲν θὰ
εἶμαι πλέον καταμόναχον.

— Ποῖός σου πταίει; γιατί δὲν ἤρχετο νὰ παγο-
δρομῇς μαζί μου;

— Εἶνε ἐπικίνδυνον, κ' ἔπειτα ἡ μητέρα εἶπεν ὅτι
δὲν ἀρμόζει εἰς τὰ κορίτσια.

Ὁ Ἄνδρας ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του, ἔστρεψε
πρὸς τὸ παράθυρον, ἐν ᾧ ἡ Ἑλένη σκυμμένη ἐπάνω
εἰς τὸ χειροτέχνημα τῆς ἔμεινε συλλογισμένη.

Ὁ Ἄνδρας διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς.

— Ἑλένη, τῇ εἶπε, ἔως τώρα ἐπαρπαυεῖσθαι ὅτι
τὰ χιόνια σ' ἐκρατοῦσαν μέσα κλεισμένην· τώρα ποῦ
δὲν ἔχει πλέον χιόνια ἔρχεσαι νὰ περιπατήσωμεν μαζί;

Καὶ συγχρόνως ἠνοίξε τὸ παράθυρον.

— Ἐλα νὰ ἰδῇς, δὲν βρέχει διόλου.

— Τότε ἔρχομαι, εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη καὶ ἀμέ-
σως ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του τὸ χειροτέχνημά τῆς
καὶ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν τῆς.

Γ'.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ἢ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ

— Ποία εἶνε αὕτη ἡ μικρὰ κόρη ποῦ κάθεται εἰς
τὴν Λευκὴν οἰκίαν πλησίον εἰς τὸ ποτάμι; ἠρώτη-
σεν ἡ Ἑλένη μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ πρῶγευμα.

— Δὲν εἶνε δὲ τόσον μικρὰ, εἶπεν ὁ Ἄνδρας.
Εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ σέ· θάρρῃ μάλιστα ὅτι εἶνε
ἀρκετὰ ἡλικιωμένη κόρη· εἶνε τὸ 'λίγο' 'λίγο' δώδεκα
χρόνων καὶ κατοικεῖ μόνη τῆς.

— Τί λέγεις; εἶπεν ἡ μάμμη. Ἡ Λευκὴ οἰκία
κατοικεῖται πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ τὰ μικρὰ κορά-
σια καὶ ὅταν ἀκόμη φθάσουν εἰς τὴν προχωρημένην
ἡλικίαν τῶν δώδεκα ἐτῶν εἰς κανὲν μέρος τοῦ κό-
σμου δὲν κατοικοῦν μόνη των.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ἄνδρας, ἀλλ' αὐτὸ κατοί-
κει μόνον του, εἶμαι βέβαιος.

— Ἄν ἔχωμεν πραγματικῶς γείτονες εἰς τὴν
Λευκὴν οἰκίαν, εἶπεν ἡ μάμμη, πρέπει νὰ τοὺς κά-
μωμεν ἐπίσκεψιν.

— Νὰ κάμωμεν ἐπίσκεψιν εἰς ἕνα μικρὸν κορίτσι;
ἐπιθυροῖσεν ὁ Ἄνδρας.

Ὁ Ἄνδρας καὶ ἡ ἀδελφὴ του εἶχον περισσοτέ-
ραν ἐλευθερίαν παρ' ὅσην ἔχουν συνήθως εἰς τὴν
ἡλικίαν των, διότι ἡ μάμμη των εἶχε τὴν πεποίθησιν
ὅτι ὀλίγη ἐλευθερία δὲν βλάπτει.

Τὴν ἰδίαν γνώμην εἶχον καὶ οἱ γονεῖς τῶν παι-
διῶν, οἱ ὅποιοι μάλιστα ἐπειδὴ ἐφρόντιζον νὰ εὗρουν
νέαν κατοικίαν καὶ νὰ τακτοποιήσουν τὸ νέον νοικο-
κυριό των ἄφιναν τὰ παιδιά νὰ περιπατοῦν ἐλεύθερα
εἰς τὰ περὶξ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἡ Ἑλένη
καὶ ὁ Ἄνδρας εἶχον ἀνακαλύψει τὴν Λευκὴν οἰκίαν.

Πολλὰς ἡμέρας, ἡ μεγαλειτέρα των διασκεδάσις
ἦτο νὰ κατασκοπεύουν τὸ κοράσιον τὸ ὁποῖον κα-
τῶκει εἰς αὐτὴν διότι πραγματικῶς ἐν κοράσιον ὀλί-
γον μεγαλιτέρον ἀπὸ τὴν Ἑλένην κατῶκει εἰς τὴν
Λευκὴν οἰκίαν.

Τὸ παράδοξον ὅμως ἦτο ὅτι δὲν εἶχον ἰδεῖ κα-
νένα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἶχον ἰδεῖ τὴν μικρὰν κόρην εἰς τὸν κῆπον καὶ
εἰς τὸν λαχανόκηπον, κάτω ἀπὸ τὰς μηλέας φορτω-
μένας τότε μετὰ εὐώδη ἄνθη· τὴν εἶχον ἰδεῖ καὶ πλη-
σίον τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου, ὅπου ἐδιάβαζε ἡ ἑρ-
ραπτε· εἰς τὸ κλειδοκμβάλον πλησίον εἰς τὴν ὑα-
λωτὴν θύραν τὴν εἶχον ἰδεῖ νὰ περιπατῇ ἡσυχὰ εἰς
τὸν ἥλιον, εἰς τὴν μικρὰν ἀμμοστρωμένην δεινδρο-
στοιχίαν, ἡ νὰ βλέπῃ μακρὰν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ
πρώτου πατώματος· ἀλλὰ μόνον εἶχον ἰδεῖ.

Ἐν τούτοις, μίαν φορὰν ἐφάνη ὑπερήτρια τις εἰς
τὴν ὀπισθίαν θύραν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς ἕνα μικρὸν
ἐπαίτην καὶ νὰ τῇ δώσῃ ἕνα κομμάτι ψωμί, ἡ δὲ
Ἑλένη ἐσκέφθη μετὰ τοῦτο ὅτι ἡ μικρὰ κόρη εἶχε
παραμάναν, καὶ ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς οἰκίας δὲν ἐγί-
νοντο μόναι των ὅπως εἶχε φαντασθῇ.

Ἄλλα πῶς τὰ παῖδια ἡδυνήθησαν νὰ κατασκοπεύσουν τί συνέβαινε εἰς τὴν μικρὰν γειτόνισάν των;

Με μεγάλην ἐπιμονὴν καὶ πολὺν κόπον· ἐν τούτοις κατὰ τοὺς ἔλεγεν ἀπὸ μέσα των ὅτι δὲν ἦτο καλὴ αὐτὴ ἡ πράξις των καὶ διὰ τοῦτο, ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν μάμμη των νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τῆς Λευκῆς εἰκίας· διότι μυστηριώδη τοὺς ἐφάνησαν ὅλα ὅσα εἶχον ἰδεῖ ἐκεῖ.

— Τί ἰδέα! μεγάλοι ἄνθρωποι νὰ πᾶνε νὰ κάμουν

— Πρέπει κανεὶς νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς γείτονάς του· καὶ ἂν οὐ εἶνε τῆς ἡλικίας μας ἢ σχεδὸν τῆς ἡλικίας μας αὐτὴ ἡ κόρη, θὰ τῆς κάμωμεν ἡμεῖς ἐπίσκεψιν. Ἦκουσα τὴν μητέρα νὰ λέγῃ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνταλλαγὴ φιλοφρονήσεων εἶνε ὀχληρὸν πρᾶγμα ἐνίοτε, ἀλλ' ὅτι πάντοτε εἶνε καθήκον. Λοιπὸν πρέπει νὰ πᾶμε.

— Μπα εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, καθήκον ἢ ὄχι, μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, θὰ πάγω διὰ νὰ διατκεδάσω.

— Ἐγὼ εἶπεν ἡ Ἑλένη με ἀφέλειαν, θὰ πάγω

«ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΡΑΝ ΤΗΣ ΟΜΒΡΕΛΛΑΣ ΤΗΣ Η ΜΑΜΜΗ ΕΛΘΕΝ ΑΚΟΜΗ ΕΝ ΣΚΟΥΝΤΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΦΩΛΕΑΝ»

(Σελ. 82.)

ἐπίσκεψιν εἰς ἓνα κοριτσάκι! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ὅταν εὐρέθη μόνος μετὰ τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ Ἑλένη τῷ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ λέξις κοριτσάκι δὲν ἦτο ἀκριβές.

— Ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε πλέον γεροντότερη ἀπὸ ἡμᾶς, εἶπε· εἶνε σχεδὸν δεσποινίς.

Καὶ κατόπιν ἀπὸ ἀρκετὴν σιωπὴν, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐφάνετο βυθισμένη εἰς βελθείας σκέψεις, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἀδελφόν της τὸ τολμηρὸν τῆς σχέδιον νὰ κάμουν αὐτοὶ μόνον τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην.

— Καλὰ λέγεις! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, πηδῆσας ἀπὸ τὴν χαράν του.

διότι ἂν ἡ μικρὰ κόρη εἶνε καταμόνυχῃ θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ ἔχῃ μικροὺς φίλους.

Ἡ Ἑλένη εἶχε πολὺ καλὴν καρδίαν· ἀνέδῃ καὶ ἐνεδύθῃ· ἐφόρεσε τὸ καινούργιον βελούδιον ἐπανωφέρει της, τὸ ὅποιον ἐφόρει πάντοτε ὅταν ἐξήρχετο μετὰ τὴν μητέρα της, καὶ τὸ ὠραιότερόν της καπέλλον· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε λησμονήσῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ φόρεμά της, ἦτο ὅλως διόλου παράξενη μετὰ τὴν φούστα της ἀπὸ μαῦρον ἀπαγά, κηλιδωμένην καὶ ἐμβαλλωμένην, περισσότερον ἀπὸ τὰ κοινὰ καθημερινὰ της ἐνδύματα.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Μικρὲ μου φίλε,

Θ'. Σεπτέμβριος

Τὴν ἰδικήν μου ἐπιστολήν δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀναγνώσῃς· κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν κανενὸς δένδρου, ἢ πλησίον τῆς ἀκρογιαλίας ὅπου φυᾷ δροσερὸν ἀεράκι ὅπως τὰς ἐπιστολάς των προκατόχων μου, τοῦ Ἰουνίου, τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου. Τότε εἶχες διακοπὰς, ἐξεκουράζεσθαι ἀπὸ τὰ μαθήματα καὶ ἀνέπνεες καθαρὸν ἀέρα διὰ νὰ ἔχῃς προμῆθειαν ὅλον τὸ ἔτος. Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν κάθησαι ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι σου, εἰς τὸ μικρὸν σου μαθητικὸν δωμάτιον, καὶ μελετᾷς τὰ αὐριανὰ σου μαθήματα. Τώρα δὲν ἔχεις πλέον ἀνοικτοὺς ὀρίζοντας ἐνώπιόν σου, πεδιάδα ἀπέραντον γεμάτην ἀπὸ πρασινάδα ἢ θάλασσαν γαλινὴν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα σου διακρίνει ὡσάν ζωγραφιστὰ τὰ βουνὰ κανενὸς νησιού· ὀρίζων σου τώρα εἶνε ὁ τοῖχος τοῦ δωματίου σου μετὰ τὰ ὀλίγα βιβλία σου ποὺ ἀκούμωσιν εἰς τὴν μίαν πλευρὰν καὶ τὸν χάρτην σου ποὺ κρέμεται εἰς τὴν ἄλλην. Ἀλλὰ σὺ δὲν στενοχωρεῖσαι, τούναντίον εἰσι εὐχαριστημένοι· διότι ἤρχισαν τὰ μαθήματα, διότι μανθάνεις γράμματα, διότι εἰξεύρεις ὅτι μετὰ τὴν ἐργασίαν καὶ μετὰ τὸν κόπον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του, ν' ἀναδειχθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν, νὰ γίνῃ χρήσιμος ἄνθρωπος· εἰς τὰς παύσεις ἐστέκεσθαι ὡσάν κουρασμένος ὁδοιπόρος· τώρα ὅμως κάθε ἡμέραν κάμνεις ἐν βῆμα πρὸς τὸν σκοπὸν σου, προχωρεῖς κατὰ μίαν δρασκειαν ἐκεῖ ὅπου θέλεις νὰ φθάσῃς· καὶ διὰ τοῦτο δὲν αἰσθάνεσαι πληγὴν ὅσον στρυφνὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ ἀρχαῖος συγγραφεὺς σου, ὅσον σκυθρωπὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ καθηγητὴς σου, οὔτε κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν, μέσα εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ σχολείου, φαντάζεσαι μετὰ πόθον τὰς θελητικὰς τοποθεσίας τὰς ὁποίας ἀφῆκες...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκούω ζητωκραυγὰς εἰς τὸν δρόμον. Τρέχω εἰς τὸ παράθυρόν μου καὶ βλέπω νὰ περνοῦν χιλιάδες ἀνθρώπων· εἶνε ἡ πατριωτικὴ διαδήλωσις. Τί ἐνθουσιασμός! Ἐμπρὸς κυματίζουν ἀσπρογάλανοι σημαῖαι ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας εἶνε κεντημένα πολὺτιμα διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἀγαπητὰ ὀνόματα, τὰ ὁποία κάμνουν τὴν καρδίαν μας νὰ κτυπᾷ μετὰ συγκινήσιν: Ἡπειρος, Μακεδονία, Θράκη, Κρήτη!...

Τὸ κίνημα τῶν Βουλγάρων, οἱ ὁποῖοι κατέλαβον κρυφὰ κρυφὰ ὡς κλέπτει τὴν Ἀνατολικὴν Ῥωμυλίαν, ἐτάραξε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τῆς Ἑλλάδος ἕως εἰς τὴν ἄλλην· ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι, ὅσοι ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσκέπτοντο μόνον διὰ τὰς ἐργασίας των, ἄλλος διὰ τὴν σταφίδα του, ἄλλος διὰ τὸ ἡμερομίσθιον του, ἄλλος διὰ τὸ ἐμπόριόν του, ὁ ἀμαξᾶς διὰ τὸ ἀμάξι του ὁ

ναυτὴς διὰ τὸ πλοῖον του, ὁ γεωργὸς διὰ τὸ ἄροτρον του, ἐλησμονήσαν τὸν ἑαυτὸν των ἐμπρὸς εἰς τὴν Πατρίδα, ἐσκέφθησαν τὸ συμφέρον αὐτῆς ἀφήσαντες τὸ ἰδικόν των ὡς καλοὶ Ἕλληνες ποὺ εἶνε, καὶ ὅλοι εἶπαν μονομιᾶς:

— Ὅχι, δὲν θ' ἀφήσωμεν τοὺς Βουλγάρους νὰ μας πάρουν τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν· δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ μας κλέψουν χωμα ποὺ εἶνε ἰδικόν μας, οὔτε νὰ φορέσουν καλπάκι εἰς τοὺς σκλάβους ἀδελφούς μας· ὀπίσω! ὀπίσω πρέπει νὰ πάγουν· καὶ ἂν δὲν πηγαινούν μετὰ τὸ κελὸ, θὰ τοὺς πᾶμε ἡμεῖς μετὰ τὸ σπαθί μας, διότι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα σὰν αὐτοὺς νὰ πολεμοῦμεν μετὰ ξύλινα κανόνια, νὰ μας δίδουν οἱ ἄλλοι σὰν ἐλεημοσύνην τὴν ἐλευθερίαν, ἡμεῖς εἴμεθα Ἕλληνες, ἡμᾶς μας γνωρίζει ἑκατοντάδες χρόνια τὴν τὴν μαρτυρίαν καὶ τὸ βόλι καὶ ξεύρομεν πῶς πολεμοῦν καὶ πῶς νικοῦν καὶ πῶς ἀποθνήσκουν εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Προσφέρομεν τὴν περιουσίαν μας, τὸ αἷμά μας εἰς τὴν Πατρίδα!...

Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ βασιλεὺς βιαστικὰ βιαστικὰ ἀπὸ τὸ ταξίδι του, καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστην τῶν ἀνακτόρων, — ἐν ᾧ οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἤκούετο κάτω ἀπὸ τόσας χιλιάδας Ἕλληνας, διὰ νὰ μὴ τοὺς διαφύγῃ καμμία πολυτιμὸς λέξις—εἶπε τοὺς βαρυστημένους ἐκεῖνοι λόγους: ὅτι αἱ περιστάσεις τῆς Πατρίδος εἶνε κρίσιμοι καὶ ὅτι πιθανὸν ἀπὸ τὸ ἔθνος νὰ ζητηθῶν μεγάλα θυσία, ὅλοι ἱερὰν ἀνατριχίλαν ἡσθάνθησαν εἰς τὸ σῶμά των καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα μία φωνὴ βροντερὰ ἤκούσθη: Ζήτω ὁ πόλεμος! Ζήτω τὸ ἔθνος!

Ὅπου ὑπᾶρχε καὶ ὅπου σταθῇ κανεὶς ἄλλην ὁμιλίαν δὲν ἀκούει παρά διὰ τὸν πόλεμον· ἄλλος κατετάχθη ἐθελοντῆς, ἄλλος ἀνυπομόνως περιμένει πότε θὰ τὸν προσκαλέσῃ ἡ Πατρίς εἰς τὰ ὅπλα καὶ ὅλοι, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐπαρχίας, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιμένουν μετὰ ἐνθουσιασμόν ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσουν μίαν φωνήν: «Ἐμπρὸς νὰ στησωμεν τὴν γαλάζιαν σημαίαν εἰς τὸ χωμα ποὺ ἐπότισε τόσον ἐλληνικὸν αἷμα, ἐμπρὸς νὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας, ν' ἀνοίξῃ ἡ Ἑλλάς τὰ σύνορά της ὡς ἀγκάλην καὶ νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῇ καὶ σφίξῃ εἰς τὴν καρδίᾳ της τὰ ἀγαπημένα της παῖδιά, καὶ σκουπίσῃ τὰ πικρὰ δάκρυα τῆς σκληραίας ἀπὸ τὰς παρειάς των...»

Ἀχ! πόσον ἠθέλα νὰ ἦμην Ὀκτώβριος, διὰ νὰ ἴδω μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου τί θὰ γίνῃ!...

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου
Σεπτέμβριος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Η ΓΡΑΙΑ ΕΛΑΤΗ

Εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ ἔζη μία γραία ἐλάτη. Ἦτο τόσο γράια, ὥστε εἶχε χάσει ὅλως διόλου τὸ μνημονικὸν τῆς καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει τὰ χρόνια τῆς. Μὲ ὅλα τὰ γη-ρατεία ἐστέκετο ἀκόμῃ ὀρθή. Ὅταν τὸν χειμῶνα, ἡ δυνατὴ αὐτὴ γραία ἐβλεπεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ δάσος δρυῶν τῶν ὁποίων εἶχαν πέσει τὰ φύλλα ὅλως διόλου, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς ὅτι αἱ ἐλάται εἶνε πολλὴ ἀνώτεραι ἀπὸ τὰς βαλανιδεάς.

Ὅλαι αἱ φίλαι τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶχαν γεννηθῇ μαζὶ μὲ αὐτήν, εἶχαν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ· μόνῃ αὐτῇ ἔζη, περικυκλωμένη ἀπὸ πολυάριθμον οἰκογενεῖαν, διότι ὅλαι αἱ ἐλάται τοῦ βουνοῦ ἦσαν παιδιά τῆς. Εἰς ὅλην τὴν μακράν τῆς ζωὴν εἶχε γεννηθεῖ κάθε χρόνον πολλοὺς κῶνους. Οἱ κῶνοι τῆς ἐλάτης εἶνε αἱ κοιτίδες εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἐλάται θέτουν τὰ παιδιά των· ὀπίσω ἀπὸ κάθε λέπι τοῦ κῶνου εἶνε ἓν μικρὸν παιδί ἐλάτης. Κάθε παιδί γεννᾶται μὲ ἓν μικρὸν πτερὸν καὶ ἅμα εἰμπορέσει νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὴν κοιτίδα του, ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του καὶ πηγαίνει μακριὰ ὅπου το πάγει ὁ ἀνεμός. Ἄρα μίαν φορὰν πάει εἰς τὸ χῶμα ὁ μικρὸς σπόρος χώνεται μέσα εἰς αὐτὸ καὶ τότε ἐδγαίνει μὴ μικρὰ ἐλάτη. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγεννήθησαν ὅλαι αἱ ἐλάται τοῦ βουνοῦ.

Ἡ γραία ἐλάτη ἔζη εὐτυχισμένην ζωὴν ἀνάμεσα εἰς τὰ παιδιά τῆς· εἶχε ξεχωριστὴν ἀγάπην εἰς ἓν ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς, μίαν μικρὰν ἐλάτην ὑψηλὴν τρεῖς πόδας, ἡ ὁποία ἦτο φυτρωμένη πλησίον εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Μὲ ποῖαν χαράν τὴν ἔδλεπε νὰ μεγαλῶνῃ καὶ νὰ βγάξῃ νέους κλάδους! Τὸ θέρος τὴν ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὸν χειμῶνα οἱ μεγάλοι τῆς κλάδοι ἐκρατοῦσαν τὸ χιόνι τὸ ὁποῖον θὰ ἐπάγωνε καὶ θὰ ἐσπαζε τὴν μικρὰν ἐλάτην.

Τῆς διηγείτο τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἀνδρογύνου κοράκιου, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἐλατῶν καὶ ὠμίλου φωνακτὰ διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας των· τὴν ἱστορίαν ἑνὸς λύκου ὁ ὁποῖος παρήκουσεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ ἐχάθη μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ τὴν ἱστορίαν μιᾶς γραίας ἀρκούδας ἡ ὁποία ἐσπασε τὸ πόδι τῆς ὅταν ἐπεσεν ἀπὸ ἑνα κρημνόν.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ἦτο περίεργος ὡς ὅλα τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας τῆς, δὲν ἔπαυε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ τὴν γραίαν ἐλάτην.

— Μητέρα, εἶπε μίαν ἡμέραν, τί ἐγείνεν ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ πού τὴν ἔκοψαν οἱ ξυλοκόποι τὸν περικυκλῶν χειμῶνα;

— Δὲν εἰδεύρω, κόρη μου· ἀπεκρίθη ἡ μητέρα·

ἦτο τόσο εὐμορφὴ καὶ τόσο ἴσια· θαρρῶ πῶς ὁ κορμός τῆς ἐγείνεν κατάρτι κανενὸς καραβιοῦ.

— Καὶ τὰ κλαδιά τῆς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ ἐλάτη.

— Θὰ τὰ κλαμῶν σκουπομάνικα ἢ τσουγράναις.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἡ μικρὰ ἐλάτη· θὰ γίνω κ' ἐγὼ κατάρτι καραβιοῦ καὶ σκουπομάνικο;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν πού θὰ ἔχῃς, ἀπεκρίθη ἡ γραία ἐλάτη· ἂν ἀποθάνῃς μικρὰ θὰ γίνῃς τὸ πολὺ κινὸν ξύλο καὶ θὰ σε ἐμπήξουν γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃς ἐπάνω σου τὰ φαρούλια 'ς τὸν κήπον, ἢ πᾶσχαλὸς διὰ νὰ στυλώσῃς κανέν ἀμπελόκλημα.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ἐσυλλογίζετο πολὺ ὅσα τῆς ἔλεγε· ἡ γραία μητέρα τῆς· ἤθελε πολὺ νὰ μεγαλώσῃ, ἀλλ' ἐλουπεῖτο πολὺ ὅταν ἔθαζε μὲ τὸν νοῦν τῆς ὅτι ἡμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ καὶ νὰ γίνῃ πᾶσσαλος.

Ἐν ἀποσήμερον τοῦ Δεκεμβρίου ἕνας ξυλοκόπος περὶν ἑστᾶθη ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην ἐλάτην.

— ὦ! εἶπε, τί λαμπρὸν δένδρον! ἀλλὰ νὰ ἔνα μικρὸ ἔλατο, σὰν αὐτὸ πού θέλω· ὁ κύρ Ρώτας, ὁ μεγαλέμπορος, μοῦ εἶπε νὰ του πάγω ἕνα διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ σὰν αὐτὸ εὐμορφὸ κανένα ἄλλο δὲν βλέπω, ἐδῶ τριγύρω· εἶνε κρῖμα νὰ τὸ κόψω· θὰ προσπαθῶ νὰ το ξεριζώσω· ὁ κύρ Ρώτας μπορεῖ νὰ το φυτεύσῃ ἔπειτα εἰς τὸν κήπον του. Ὁ ξυλοκόπος εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐσκαψεν ὀλίγον τριγύρω εἰς τὴν μικρὰν ἐλάτην· χωρὶς νὰ το θέλῃ μάλιστα τῆς ἔκοψε μερικὰς ρίζας, ἔπειτα τὴν ἐξεριζώσε, τὴν ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὤμους του καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ βουνόν.

Ὅλα αὐτὰ ἐγείναν τόσο γρήγορα ὥστε ἡ μικρὰ ἐλάτη δὲν ἐπρόφθασεν οὔτε τὴν μητέρα τῆς ν' ἀποχαιρετήσῃ· τόσο δυνατόν πόνον ἠσθάνθη εἰς τὰς ρίζας τῆς ὥστε εἶχε λιποθυμήσει. Ὅταν ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐρέθη φυτευμένη μέσα εἰς μίαν χάσαν γεμάτην χῶμα, εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης· ἕνας κύριος τὴν ἐπότιζεν· αὐτὸ τὸ δρόσιμα τὴν ἔφε-ρεν ἐντελῶς εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς. Πολλὰ κυρία ἐμ-βήκαν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔστησαν μικρὰ κηρία εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐλάτης.

— Τί περίεργον πράγμα! ἐσκέπτετο ἡ μικρὰ ἐλάτη· ἡ μητέρα μου μοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ κρατῶ κῶ-νους ὅταν μεγαλώσω, ἀλλὰ δὲν μου εἶπε ὅτι θὰ κρατῶ κηρία.

Πόσον ἠπόρησεν ὅταν ἐκρέμασεν εἰς τὰ κλωνία τῆς μῆλα, πορτοκάλια, ζαχαρωτὰ παντὸς εἶδους. ἔθεσαν μάλιστα ἐπάνω τῆς καὶ ἕνα καρχαλιόζην, ὅστις ἔκαμε τέτοιους μορφασμοὺς ὥστε ἀνετριχίλασεν ἕως μέσα εἰς τὸν κορμὸν τῆς.

Τὴν νύκτα ἤναψαν τὰ κηρία καὶ πολλὰ χαρού-μενα παιδιά ἤλθον νὰ τὴν θαυμάσουν καὶ νὰ δια-σκεδάσουν τριγύρω τῆς.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ἦτο πολὺ εὐχάριστημένη· πόσον ἤθελε νὰ τὴν ἰδοῦν μὲ τὰ ὠραία ἐκεῖνα στολιδία τῆς αἱ μεγάλοι τῆς ἀδελφαὶ τοῦ δάσους.

— ὦ! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς, θὰ ἤμην ἐντελῶς· εὐτυχὴς, ἂν ἦτο ἐδῶ καὶ ἡ μητέρα καὶ ἂν δὲν ἐπο-νεῦσα τόσο εἰς τὴν ἄκραν τῆς ρίζης μου.

Ἀλλὰ τί βλέπω; αὐτὰ τὰ κηρία γίνονται ὀλονὲν μικρότερα· νὰ ἕνα ἔσθυσεν· μοῦ παίρνουν ἕνα μῆλο· καὶ ἕνα πορτοκάλι· ὦ δυστυχία, τὰ παιδιά μου παίρνουν ὅτι εἶχα· γίνονται σκοτεινὰ πάλιν καὶ ὅλοι φεύγουν!..

ὦ κρῖμα! ἐγείνα πάλιν ἐλάτη τοῦ βουνοῦ· μό-νον ἡ σελήνη με φωτίζει ἀκόμη.

— Καλὴ μου σελήνη, τί λέγεις, αὔριον πάλιν θὰ ξαναγίνω ὠραία καὶ λαμπρὰ ὅπως σήμερον;

Ἡ σελήνη δὲν ἀπεκρίθη· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον καὶ πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἐφώτισε τὴν μικρὰν ἐλάτην τὴν ὁποίαν εἶχαν βάλει μὲ τὴν χάσαν τῆς πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἐκεῖ ἔζησεν εὐτυχὴς πολ-λὰς ἡμέρας· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνόησε ὅτι ἐμεγά-λωνεν· αἱ ρίζαι τῆς ἤρχισαν νὰ στενοχωρῶνται μέσα εἰς τὴν χάσαν, καὶ ἤρχισεν ν' ἀδυνατίζει· ἀλλ' ὁ κύριος τῆς ἐνόησε τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἐρύτευσε εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ἐμεγάλωσεν ἀκόμη περισσότερον, ἐδγαλε νέ-ους κλάδους, καὶ κάθε ἡμέραν προσεπάθει νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Ἡ μεγάλη ἐλάτη τοῦ βουνοῦ ἅμα ἀνεχώρησε τὸ ἀγαπητὸν παιδί τῆς ἐγείνεν ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύπην τῆς· ἔχασε τὴν ὀρεξίν τῆς· ἔχασε τὰς δυνάμεις τῆς καὶ μίαν θυσέλλωδὴ νύκτα ὁ ἀνεμός τὴν ἐξεριζώσε καὶ τὴν ἐκρήμυνε. Οἱ ξυλοκόποι ἔκοψαν τοὺς κλά-δους τῆς καὶ ἡ ὠραία ἐκείνη ἐλάτη ἐσύρθη θλιβερὰ κάτω ἀπὸ τὸ βουνόν.

Ὅλαι αἱ ἐλάται τοῦ βουνοῦ ἔκλαυσαν τὴν καλὴν γραίαν μητέρα των καὶ πολλὰς ἡμέρας χονδρὰ δά-κρυα ῥητίνης ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς κορμούς καὶ τοὺς κλάδους των.

Τὴν γραίαν ἐλάτην τὴν ἐπῆγαν εἰς ἓν πριονιστή-ριον· τὴν ἐπριόνισαν, καὶ μὲ τὸν κορμὸν τῆς ἔκαμαν πολλὰ ὠραία σανίδια· αὐτὰ τα ἡγόρασεν ἕνας ξυ-λουργός, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδούλευε μὲ τὸ σκαπάρνι, τὸ τρυπάνι καὶ τὸ ροκάνι· γρήγορα λοιπὸν ἔκαμε μὲ αὐτὰ θρανία, κλῖνας, ἐρμάρια, κιβώτια, θύρας.

Ἴδου τί ἐγείνεν ἡ γραία ἐλάτη τοῦ βουνοῦ.

Ο ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ

Μικρὸ πουλάκι μου καλό,
Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
Ἐλα δὲν 'σ τὰ γόνατά μου,
Στὴν ἀγάπη, 'ς τὰ φιλιὰ μου.

— Παιδάκι μου, δὲν ἠμπορῶ
Ἄλλοῦ 'ξοδεύω τὸν καιρὸ.
Περπατῶ ἐπάνω κάτω
Καὶ τὸ σπῆτί μας φυλάττω.

— Ψί, ψί, γατάκι μου καλό,
Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
Ἐλα δά, μὴ με παιδεύης,
Θά σε μάθω νὰ χορεύης.

Παιδάκι μου, δὲν εὐκαιρῶ
Διὰ παιγνίδια καὶ χορὸ·
Τὸν καιρὸν μου δὲν τον χάνω,
Ποντικὸς 'ς τὸ σπῆτι πιάνω.

— Χελιδνάκι μου καλό,
Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
Ἐλα νὰ διασκεδάσῃς
Καὶ ὠραία νὰ περάσῃς.

— Παιδάκι μου, δὲν ἠμπορῶ·
Ἄλλοῦ 'ξοδεύω τὸν καιρὸ·
Δὲν ἀφίνω τὴν δουλιὰ μου·
Κτίζω, βλέπεις, τὴν φωλιά μου.

Αὐτὰ τοῦ εἶπαν καὶ λοιπὸν
Ὁ Μῆτρος ἄλλαξε σκοπὸν,
Καὶ ὡς φρόνιμον παιδίον
Τρέχει, πέρνει τὸ βιβλίον.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΙΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65.]

Τέλος ἐφάνησαν αἱ πρῶται καλύβαι τοῦ χωρίου. Οἱ τέσσαρες φίλοι καὶ ἡ δυστυχὴς προστατευομένη των εἰσῆλθον εἰς τὸ μονακρὶον καπηλεῖον τοῦ χωρίου, καὶ ἐδιηγήθησαν τὰ διατρέξαντα. Ἡρώτησαν διαφόρους χωρικοὺς περὶ τῆς γρῆας, ἀλλὰ οὐδεὶς τὴν ἐγνώριζε.

Ἡρώτησαν τὸν δήμαρχον, ἀλλὰ καὶ ὁ δήμαρχος δὲν εἴξευρε νὰ τοὺς δώσῃ καμμίαν πληροφορίαν. Συνεχάρη τὸν Μάριον διὰ τὴν γενναιοτήτά του καθὼς καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους διὰ τὴν κλητὴν πρᾶξιν των, καὶ παρέδωκε τὴν γυναῖκα εἰς τὸν κύριον τοῦ καπηλείου νὰ τὴν προσέχῃ, ἕως ὅτου μάθουν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας. Ἐστειλεν ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν καὶ προσεκάλεσεν ἰατρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δυστυχῇ γυναῖκα, καὶ νὰ ἴδῃ ὅποια ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ ἐγκεφάλου της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μοντανῆς εὔρε τρόπον καὶ χωρὶς νὰ λάβουν εἰδήσιν εἰ σύντροφοί του, ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν ἀξιόλογον δήμαρχον καὶ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ὠτίον του.

Ὁ δήμαρχος ἐθαύμασεν ἀκούσας ὅσα εἶπε πρὸς αὐτὸν μυστικὰ ὁ Μοντανῆς, καὶ τοῦ ἔθλιψε καὶ τὰς δύο χεῖρας μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Τί νὰ εἶπεν ἄρά γε ὁ Μοντανῆς πρὸς τὸν δήμαρχον;

Εἶπεν ὅτι αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, τοὺς παρακολουθεῖ ἀνθρωπὸς τις, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγην ὥραν, καὶ ἐκεῖνος θὰ ἀναλάβῃ νὰ πληρώσῃ ὅσα ἔξοδα γίνονται διὰ τὴν δυστυχῇ γυναικα.

Περὶ τὸν εἶπε νὰ σας εἴπω περὶ τίνος ἔλεγεν ὁ Μοντανῆς, διότι βέβαια δὲν ἐλησμονήσατε ὅτι τοὺς μικροὺς μας φίλους παρακολουθεῖ ὁ Ματθαῖος.

Ὁ Μάριος, ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης, ἀφ' οὗ ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των εἰς τὸν δήμαρχον, καὶ ἀφ' οὗ ἐστῆναι τὰ ἐνδύματά των, ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Κ'

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Ἀλλὰ μόλις ἐξεκίνησαν, καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται ἔμπροσθέν των κοράσιον μικρὸν, ὀλομόναχον, περίλυπον καὶ ἀξιολύπητον.

— Ἄλλο φροῦτο πάλιν! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ το ἔδειξεν εἰς τοὺς φίλους του.

— Καμμία ζητιάνη θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Χωρὶς ἄλλο! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης.

— Ὁ Μοντανῆς ἔσκυψε καὶ μετὰ πολλὴν γλυκύτητα ἠρώτησε τὸ κοράσιον:

— Ποῦ πηγαίνεις ἔτσι ὀλομόναχο, κοριτσάκι;

μου;... Δὲν ὀμιλεῖς;... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;... Πῶς σε λένε;...

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἐπλησίασαν καὶ περιεκύκλωσαν τὴν μικράν, καὶ ἦσαν περιεργοὶ νὰ ἀκούσουν τὴν ἀπόκρισίν της.

Ἡ μικρὰ ἦτο νοστιμώτατον κοριτσάκι, μετὰ τὰ μεγάλα μεγάλα του ματάκια, τὰ μακρὰ καὶ σγουρὰ μαλλιάκια τοῦ καὶ τὸ ἥλιοκαμένον προσωπάκι του.

Ἀλλὰ τὰ φορέματά του, «ὁ Θεὸς νὰ τα κάμῃ» φορέματα!, ἦσαν ῥάκη, κουρέλλια! Ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν βρεγμένα καὶ καταξέσχισμένα εἰς βάρους ἢ εἰς πέτρας.

Καὶ οἱ τέσσαρες τὴν ἠρώτων, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπεκρίνετο τίποτε· μόνον τοὺς ἔβλεπε καλὰ καλὰ μετὰ γάλην ἀπορίαν καὶ πολλὴν φόβον. Τίς εἰξεύρει πῶς τῆς ἐφαίνοντο τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα παλληκάρια!

Τέλος ἐξέσπασε καὶ μετὰ πολλοὺς λυγμοὺς ἤρχισε νὰ κλαίῃ:

— Ὑ! Ὑ! Ὑ! ἔκλαιε, καὶ χονδρὰ δάκρυα ἐπιπτον ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν βλεφαρίδων της καὶ κατέδρεχον τὸ πρόσωπόν της.

Ἦτο νὰ τὴν ἐβλέπετε καὶ λύπη καὶ γέλοιο.

— Ὑ! Ὑ! Ὑ! ἐπανέλαβε καὶ ὁ Μοντανῆς. Τί ὅλ' εἶπῃ Ὑ! Ὑ! Ὑ! ἡμεῖς δὲν σε καταλαμβάνομεν. Πρέπει νὰ μας ἀποκριθῇς, αὐτό που κάμνεις δὲν εἶνε ἀπόκρισις.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Καπάνης, ἀντὶ νὰ κλαίῃς, εἰπέ μας πῶς τον λένε τὸν μπαμπά σου καὶ τὴν μαμά σου.

Ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ἡ μικρὰ ἔπαυσε τὰ κλαύματα, καὶ ἐκύτταξε τὸν Μάριον, ὡς νὰ ἐξήτει νὰ καταλάβῃ τί της λέγει.

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Μάριος, εἶσαι καλὸ κοριτσάκι, καὶ ἐγὼ σε ἀγαπῶ, ἔλα 'πέ μου τὸ ὄνομα τοῦ μπαμπά σου καὶ τῆς μαμᾶς σου. Τὸ εἰξεύρεις νὰ μού το εἰπῇς;

Ἡ μικρὰ ἐψιθύρισε μίαν λέξιν ἀκατάληπτον, τὴν ὁποῖαν δὲν εἰμπόρεσαν νὰ καταλάβουν τί θέλει νὰ εἰπῇ.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατῴρθωσαν νὰ ἀκούσουν τὴν λέξιν, τὴν ὁποῖαν ἐψιθύριζεν ἡ μικρὰ. Ἐλεγε: «Μάμ».

Ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Καπάνης ἐσκέπτοντο.

Ὁ Σαϊζάνης εἶπε καὶ αὐτός:

— Ὅλ' εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ της καὶ δὲν θὰ το λέγῃ σωστά.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Μάριος.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἤρχισαν νὰ σκέπτονται, τί ἐσήμαινεν ἡ λέξις τοῦ κορασίου.

— Μήπως θέλει νὰ εἰπῇ: μαμᾶ;

« ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ ; »

(Σελ. 88.)

— Νά εἶχαμε τούλάχιστον ἓνα λεξικὸν νὰ ἐβλέπαμεν τί σημαίνει ἡ λέξις «Μάμ», εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἡγάπη νὰ περιπαίξῃ, χωρὶς ὅμως κακίαν.

— Τί λεξικόν; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος μὲ ἀπορίαν.

— Λεξικὸν τῆς γλώσσης τὴν ὁποίαν ὀμιλεῖ. Τίς εἰξεύρει ποίαν γλώσσαν ὀμιλεῖ; Κινέζικα θὰ εἴνε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς ἦσαν δακρυσμένοι. Ὁ Μοντανῆς ἔλαβε τὸ μαντήλιόν του καὶ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της.

— Κυττάξετε πῶς το περιποιῶμαι, σὺ νὰ ἦτο ἐγγονάκι μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς καὶ ἐμειδίασε.

— «Α! α! τὸ εὐρήκα!», ἀνεφώνησεν ὁ Καπάνης. Μοντανῆ, εἶπες ἐγγονάκι καὶ μου ἔδειξες τὸν δρόμον νὰ εὕρω τί θὰ εἴπῃ Μάμ. Ἡ μικρὰ δὲν θέλει νὰ εἴπῃ Μαμά, ἀλλὰ Μάμμη. Τὴν μάμμη τῆς ζητεῖ.

— Ναί! ναί! ναί! ἐπανελάβον καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, τὴν μάμμη τῆς, τὴν μάμμη τῆς. Ὁ Μάριος τὸ εὐρήκα! Εὐ-ε, Μάριε, εὐ-ε!

— Σταθῆτε, σταθῆτε! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ ἔσκυψε καὶ ἠρώτησε τὴν μικρὰν μὲ φωνὴν θωπευτικὴν:

— «Ε; τὴν μάμμη θέλεις, ματάκια μου; δὲν θέλεις τὴν μάμμη;

Ἡ μικρὰ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της τόσοις μεγάλους, καὶ παρετήρησε καὶ αὐτὴ τὸν Μάριον, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ἀπλώνει τοὺς μικροὺς της βραχίονας καὶ θέλει νὰ τον ἐναγκαλισθῇ.

Ὡς φαίνεται τὴν μάμμη τῆς ἐζητεῖ ἡ μικρὰ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ μάμμη; Ποῦ νὰ τὴν εὕρουν;

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτοντο οἱ φίλοι μας, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης:

— «Ε; τί σκέπτεσθε; Δὲν καταλαμβάνετε ὅτι θὰ ἀρχίσωμεν πάλιν τὴν παλαιάν μας τέχνην; Μὴ κάθεσθε! πᾶμεν πάλιν ὀπίσω εἰς τὸ χωριό! Ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐπήγαμεν τὴν τρελλήν τὴν γραῖαν ἃς πᾶμεν καὶ τὸ κοριτσάκι, καὶ ἔχει ὁ Θεός.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, τὸ κοριτσάκι εἶνε κατάκοπο καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ.

Καὶ μία καὶ δύο βάζει ἐπ' ὤμου τὴν μικρὰν, ἡ ὁποία δὲν ἔκλειε πλέον, ἀλλὰ ἐμειδία.

Καὶ ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὸ χωριόν.

Εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ καπηλείου ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ καπηλίου, καὶ καθὼς εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τοὺς τέσσαρας νέους καὶ τὸν Δουμποδάνον μὲ τὴν μικρὰν ἐπάνω εἰς τὸν ὄμῳ του ἀνεφώνησε:

— Τί καλὰ μας φέρνετε πάλιν, ἀρχοντόπουλά μου;

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι τοῦ εὐρήκαμε 'ς τὸν δρόμον, καὶ σᾶς το ἐφέρχομεν, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Καλῶς ἤλθατε, ἀρχοντόπουλά μου, καλῶς ἤλθατε.

— Καὶ τί κάμνει ἡ γραῖα;

— Τώρα κοιμάται. Ὁ ἱατρὸς ἤλθε καὶ τὴν εἶδε, καὶ τῆς ἔδωκεν ἱατρικὸν νὰ κοιμηθῇ, καὶ εἶνε ὀλίγη ὥρα ὅπου κοιμάται, καλῶς σας εἶπα. Ἀλλὰ ὁ ὕπνος τῆς εἶνε ταραγμένος καὶ συχνὰ ξεφωνίζει μέσα εἰς τὸν ὕπνον της, καὶ λέγει μὲ τρόμον: Τὰ νερά! τὰ νερά! καὶ ἔπειτα πάλιν κλαίει καὶ φωνάζει: «Κούλα μου! Κούλα!»

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἤκουον τὴν γυναῖκα μετὰ πολ- λῇ προσοχῇ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ γυνὴ τοῦ καπηλίου εἶπε τὸ ὄνομα Κούλα, εὐθὺς τὸ κοριτσάκι ἐφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δουμποδάνου, καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν γυναικα, καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὴν ποδιάν της.

— Κυττάξετε! εἶπε πρὸς τοὺς τέσσαρες φίλους, μήπως τὸ κοριτσάκι τοῦ λένε Κούλα;

Ἐπειτα ἔσκυψε καὶ ἐσήκωσε τὴν μικρὰν, τὴν ἐρί- λησεν εἰς τὸ στήμα καὶ εἶπε:

— Καλῶς μοῦ το, καλῶς μοῦ το, τὸ μικρό μου Κούλα σε λένε, ματάκια μου;

Ἡ μικρὰ ἐμειδίασε καὶ τὴν ἐκύτταξε μετὰ χαρᾶς.

— «Ε, παιδιά! ἐξεύρετε τί ἐσυλλογίσθηκα αὐτὴν τὴν στιγμὴν; εἶπεν ὁ Μάριος πρὸς τοὺς φίλους του.

— Τί;

— Νὰ μὴν εἴνε ἡ μάμμη τῆς Κούλας ἡ τρελ- λή γραῖα;

— Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ βεβαιωθῶμεν, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου κοιμάται ἡ γραῖα.

Ἐμβαίνουν εἰς τὸ δωμάτιον σιγὰ σιγὰ.

Ἡ γραῖα ἐκοιμάτο ἡσυχαῖα ἀλλὰ καθὼς τὴν εἶδεν ἡ Κούλα, ἀνεφώνησε μὲ ὄλην τὴν τὴν δύναμιν:

— Μάμ! μάμ! μάμ! καὶ ἤπλωσε τὰς μικρὰς της χεῖρας.

Αἱ φωναὶ τῆς Κούλας ἐξύπνησαν τὴν γραῖαν, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἀνεφώνησε:

— Κούλα μου! Κούλα μου! Τὴν ἐπῆρην εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν κατεφίλει.

Ἡ μάμμη δὲν ἦτο πλέον τρελλή, διότι ἡ πολλὴ συγκίνησις καὶ ἡ χαρὰ τὴν ἐκκμαν καὶ ἤλθε πάλιν εἰς τὰ λογικά της.

Ὁ Σαϊζάνης ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ τί τρέχει ἠρώτησε λοιπὸν τὴν γραῖαν:

— Δέν μου λές, κυρά θειά, τί ἐπάθατε; Πῶς ὁ φίλος μας ὁ Μάριος σ'εὐρήκα μέσα 'ς τὴν μέσην τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἡμεῖς εὐρήκαμεν τὴν ἐγγόνη σου μέσα 'ς τὴν μέσην τοῦ δρόμου; Παράξενόν μου φαίνεται δέν μας λές λοιπὸν τί συνέβη;

Ἡ γραῖα ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Σαϊζάνη, εὐθὺς ἐσηκώθη. Ἐρερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ μέτω- πόν της καὶ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ.

— Ἀλήθεια! εἶπε μετ' ὀλίγην ὥραν. Εἶχα λη-

σμονήσῃ ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ μου, ὅταν ἤλθεν ἕνας ἀπὸ σᾶς καὶ με ἔσωσε. Δέν τον ἔλεγαν Μάριον; ἢ δὲν ἄκουσα καλὰ τὸ ὄνομά του ὅταν τον ἐφωνάζατε;

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρά μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς, πολὺ καλὰ ἤκουσες τὸ ὄνομά του, Μάριος ὀνο- μάζεται ὁ σωτήρ σου, καὶ νὰ τος!

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸν Μάριον.

— «Α! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ σωτήρος της μετὰ πολλῆς προθυμίας. Ὡ, σὲ εὐχαριστῶ, παιδάκι μου, σὲ εὐγνωμονῶ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Κυριακούλα μου καὶ ὁ πατέρας της.

— Καὶ δὲν ἔχει μητέρα ἡ Κούλα; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος.

— «Αχ! παιδάκι μου, ἀπε- κρίθη ἡ γραῖα, δὲν ἔχει μητέρα, εἶνε ὄρφανὸ τὸ τσαμένο! Καὶ ὁ πατέρας της λείπει, δὲν εἶνε 'ς τὸ χωριό μας, πάει νὰ βρῇ δουλειά. Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι καὶ πατέρας της καὶ μητέρα της καὶ μάμμη της, καὶ τὴν ἔχω μαζί μου 'ς τὸ καλυδάκι μου. Ἐξού- σαμε καλὰ 'ς τὸ χωριό' μὰ δὲν εἰξέρω πῶς με ἐφώτισεν ἡ κακὴ μου τύχη νὰ τὴν πάρω τὴν Κού- λα καὶ νὰ πᾶμε 'ς ἄλλο χωριὸ ἐκεῖ κοντά. Ἄν δὲν ἐπῆγαινα, δὲν θὰ ἐπάθαινα ὅ τι ἐπαθα!

— Μὰ τί συνέβη λοιπὸν, λέγε μας σὲ παρακλοῦμεν, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης.

— Νά, παιδάκι μου, νὰ σᾶς τα 'πῶ μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῖ- μα. Καλὰ ἐκαθόμασθε ἡ Κού- λα μου καὶ ἐγὼ 'ς τὸ χωριό μας. Μίαν ἡμέραν ἐργεταί ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό, καὶ μου λέει ἂν θέλω νὰ πάω μαζί του νὰ τον δουλεύω μὲ καλὸν μισθόν, καὶ νὰ ἔχω κοντά μου καὶ τὴν Κούλα μου. «Αχ! παιδάκια μου, ἡ ἡλικία μου δὲν εἶνε νὰ ξενο- δουλεύω, ὅμως, ἐπειδὴ ὁ μισθὸς ἦταν καλὸς καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐσοδείά μας δὲν ἦτο καλὴ, καὶ εἶχα νὰ λάβω πολλὴν καιρὸν γράμματα ἀπὸ τὸν υἱόν μου καὶ τὰ χρήματά μου εἶχαν σωθῇ, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ πάω. Πηγαίνω λοιπὸν, ἀρχοντόπουλά μου, 'ς τὸ χωριὸ καὶ καθοῦμαι ὀκτὼ μέρες. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σας εἴπῳ ὅτι τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶνε πολὺ μικρό, μόλις ἔχει 'λίγα σπιτάκια, καὶ εἶνε 'ς τὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ. Τὸ χωριουδάκι αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλισμένο, διότι ὅταν ἀρχίσουν ἡ βροχὴς γίνονται ποτάμια φοβερά, πλημμυρίζει καὶ ὁ ποτα- μὸς καὶ τότε τὸ χωριουδάκι βρίσκεται 'ς τὴ μέση τῶν ποταμῶν καὶ τοῦ ποταμοῦ. Ὡς τὴν ὥραν δὲν

εἶχε γίνῃ τίποτα. Χθὲς ὅμως—ναὶ χθὲς, τὸ θυμοῦ-μαι καλὰ—χθὲς τὴν νύκτα μέσα 'ς τὸν ὕπνον μας ἀκούμεν ἔξαφνα ἓνα φοβερὸν κρότον, τόσοις δυνατὸς ἦταν ὁ κρότος αὐτός, ὥστε μας ἐφάνη ὅτι ἔγινε χαλασμός κόσμου. Σηκώνομαι εὐθὺς, βάζω ὅπως ὅπως τὰ φορέματά μου, καὶ βγαίνω ὅξω. Πᾶω νὰ καταβῶ, ἀλλὰ ἡ σκάλα δὲν ἐφαίνεται, τὸ νερὸν εἶ- χεν ἀναβῇ ὡς ἀπάνω, εἶχαν καταβῇ τὰ ποτάμια, καὶ ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρίσῃ. Ὅλο τὸ χωριὸ ἐφαίνεται σὰν μία θάλασσα. Τὰ νερά ἐβοῦζαν καὶ μέσα 'ς τὴν πολλὴν τὴ βοή ἐφώναζαν καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ. Ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν 'ς τὸ πο- δάρι, καὶ καθένας ἐζητοῦσε πῶς νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του. Τρέχω ἀπάνω καὶ παίρνω τὴν Κούλα μου, τὴν

σκεπάζω μὲ ὅ τι εὐρήκα, καὶ πη- γαίνω καὶ στέκομαι 'ς τὸ παρά- θυρο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ὅπου δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀναβῇ τὰ νερά! Τὸ παράθυρο δὲν ἦταν πολ- λὺ ὑψηλόν, καὶ εὐκόλα εἰμποροῦ- σε νὰ το πηδήσῃ ἓνα μικρὸ παι-δάκι. Λέω λοιπὸν 'ς τὴν Κούλα μου: — «Ἐλα, Κούλα μου, πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο γλήγορα, γλήγορα». Καὶ διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ ἡ Κούλα ἔκαμα τάχα πῶς δὲν φοβοῦμαι, μὰ ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε ἀπὸ τὸν φόβον μου. Ἐλα, Κούλα μου, πήδησε. Ποῦ νὰ πηδήσῃ ἡ Κού- λα! δὲν ἤθελε νὰ πηδήσῃ, μόνο ἐπιάστηκε ἀπὸ τὸ φόρεμά μου καὶ με ἐκύτταξε καλὰ καλὰ, σὰν νὰ μου ἔλεγε: «Μὰ ἐσύ, μαμμί- τσα μου, ποῦσαι γρη῏ γυναικα,

πῶς θὰ 'μπορέσῃς νὰ πηδήσῃς;» Ἐγὼ ἐκατάλαβα τὸ νόημά της καὶ τὴν ἐπῆρα καὶ τὴν ἀναίδησα ἀπάνω 'ς τὸ παράθυρο καὶ τῆς εἶπα: «Θὰ πηδήσω καὶ ἐγὼ. Κούλα μου! Καὶ νὰ ἰδῇς τί ὁμορφά που θὰ πηδήσω!» Ἡ Κούλα δὲν ἤθελε νὰ πηδήσῃ. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί νὰ κάμω; τῆς δίνω μὴ σπρωξιά σιγὰ σιγὰ ἀπὸ πίσω καὶ πέφτει κάτω, μὰ χωρὶς νὰ κυπηθῇ, σᾶς εἶπα πῶς τὸ παράθυρο ἦταν χαμηλό. Ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ π ρ α μ! ἀκούω ἓνα φοβερὸν κρό- τον καὶ τὸ σπιτάκι μας ἐκρημίσθη καὶ εὐρέθηκα χωρὶς νὰ το καταλάβω μέσα 'ς τὰ νερά. Τί ἀπόγινε ἡ Κούλα μου δὲν ἐκατάλαβα, μοναχὰ ἐκεῖ κοντά μου εὐρέθη μία μικρὴ βάρκα καὶ ἐπήδησα μέσα καὶ με ἐπῆρε τὸ ρεύμα. Σὰν νὰ μου φαίνεται πῶς ἐ- τρελλάθηκα ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ δὲν θυμοῦμαι τίποτα πλέον. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἱστορία, καλὰ μου ἀρχοντόπουλα».

Ἡ γραῖα εἶχεν ἀποκάμῃ, διότι ὠμίλησε τόσην

Η ΓΡΑΙΑ ΚΑΤΑΦΙΛΕΙ ΤΗΝ ΚΟΥΛΑ (Σελ. 90)

ώραν' έκλεισε τούς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐκράτει σφιγκτὰ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της τὴν μικρὰν ἐγγονήν της, ἡ ὁποία εἶχε σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος.

Ἀλλὰ πῶς εἶχε σωθῇ; Ὅταν ἔπεσε κατὰ γῆς ἐτρόμαξε καὶ ἐστηκώθη γρήγορα γρήγορα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου, τοῦ ὁποίου εἴξευρε τὸν δρόμον, καὶ ὅπου δὲν εἶχον φθάσει ἀκόμη τὰ νερά. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ δρόμος ἐχωρίζετο εἰς δύο, ἀντὶ νὰ στραφῇ ἀριστερά, ἐστράφη δεξιὰ καὶ ἔχασε τὸν δρόμον· καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον της, εὗρέθη εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, ὅπου

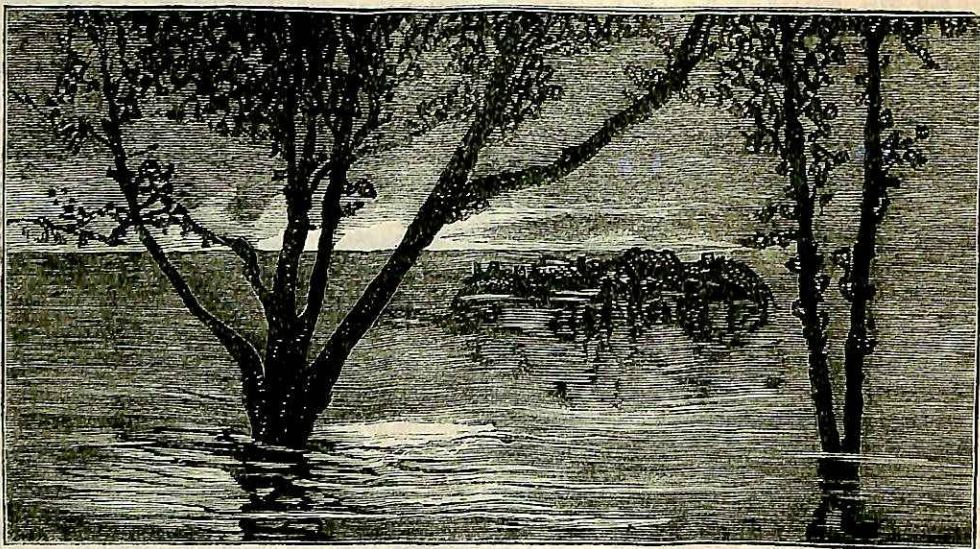
— Ἀμ' αὐτὴν τὴν γραῖαν τὴν καϊμένην καὶ τὸ νόστιμον αὐτὸ κοριτσάκι τὴν Κούλαν, ποῦ θὰ τες ἀφήσωμεν; τί θὰ ἀπογίνουν; εἶπεν ὁ Μάριος.

— Μείνε ἥσυχος, Καπάνη μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς σοβαρῶς. Δὲν θὰ μείνουν ἔτσι, κάποιος θὰ φροντίσῃ καὶ δι' αὐτάς, ἐγὼ σου ἐγγυῶμαι.

Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἐκύτταζον τὸν Μοντανῆν μὲ ἀπορίαν, ὁ Μοντανῆς εἶπεν:

— Ἐγὼ θὰ γράψω εἰς ἓνα γνωστὸν μου ἄνθρωπον νὰ τας συνδράμῃ.

Ὁ γινωστὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο, καθὼς ἐνόητατε,

« ΤΟ ΣΠΗΤΑΚΙ ΜΑΣ ΕΚΡΕΜΝΙΣΘΗ ΚΑΙ ΕΥΡΕΘΗΚΑ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΡΑ » (Σελ. 91.)

κατ' εὐτυχίαν τὴν συνήντησαν οἱ τέσσαρες μικροὶ μας φίλοι, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν της «Μάμ».

Ἡ Κούλα ἀνεπαύετο εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμης της, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήτο. Εἶχεν ἀνοικτοὺς τούς μεγάλους ὀφθαλμούς της, καὶ ἔδλεπε καλὰ καλὰ τούς τέσσαρας συμμαθητάς, τούς τέσσαρας σωτήράς της. Τὸ βλέμμα της δὲν ἐξέφραζε φόβον, ἀλλὰ εὐχαρίστησιν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδιά, τὰ ὁποῖα τὴν ἔφεραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν της «Μάμ».

Ἦτο πλέον ὥρα νὰ ἀναχωρήσουν οἱ φίλοι μας καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ὁδοπορίαν των. Πρὶν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ δωματίου, ὁ Μάριος ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν Κυριακούλαν, καὶ ἡ Κυριακούλα τοῦ ἔχαμογέλασε.

— Ἐλα πάλιν, καλὰ τὰ ἐκαταφέραμεν, τὴν ἐφάγαμεν καὶ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης. Καὶ ἀπέψε θὰ κοιμηθούμεν ἐδῶ· αὔριον ὅμως πρῶτ' πρῶτ' πρέπει νὰ ξεκινήσωμεν· ἀκοῦτε, παιδιά;

— Ἐννοεῖται καὶ γάρ! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

ὁ γέρον Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει μακρόθεν τὰ παιδιά καὶ εἶχε τὸν νοῦν του μήπως πάθουν τίποτε.

ΚΑ'

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΑΚΙ

— Ἐ, τώρα πλέον, παιδιά, ἐσώθηκα τὰ ψέμματα, εἶπεν ὁ Μάριος Καπάνης πρὸς τοὺς συντρόφους του. Ἐρθάσαμεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ὁλονὲν πηγαίνομεν καὶ ἀπηραικὸν δὲν ἔχομεν. Κυττάξετε ἐκεῖ πέρα πῶς γυαλίζει ὁ σταυρὸς τῆς ἐκκλησίας. Δὲν πιστεύω νὰ μας τύχῃ ἄλλο ἐμπόδιον. Ἐρθάσαμεν!

— Στάσου δὲ καὶ μὴ βιάζεσαι, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης. Ἐχομεν ἀκόμη ἐν χιλιόμετρον νὰ διατρέξωμεν.

— Καὶ τί θὰ μας τύχῃ, εἶπεν ὁ Μάριος. Χίλια μέτρα εἶνε αὐτά, θὰ τα περάσωμεν γλήγορα γλήγορα «ὡς νὰ εἰπῇς κύμινον»!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰμυλίου Λεβῶ)

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ἡ Φωφὼ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τραπέζι εἰς τὰς πέντε κούκλας της:

Ἔβαλεν εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν, τὴν Λευκὴν, τὴν Βιολέταν, τὴν Γαλάζιαν, καὶ τὴν Πράσινην τὴν πλέον εὐμορφὴν φορεσιά των.

Τί εὐμορφαι ποὺ εἶνε!

Διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν ἐκάλεσε τοὺς πέντε γάτους της τὸν Λευκόν, τὸν Στακτὴν, τὸν Μαῦρον, τὸν Κόκκινον, καὶ τὸν Ξανθόν. Ἡ μητέρα των ἡ Ποντικοφαγοῦ ἔφερε μαζί της τὸ βιολί της διὰ νὰ παίξῃ καὶ χορεύσουν οἱ καλεσμένοι κατόπιν ἀπὸ τὸ γεῦμα.

Ὅσον δὲν εἶνε τίποτε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἡ δουλειὰ πάγει καλὰ· ἀλλὰ μόλις ἔφεραν εἰς τὸ τραπέζι τὸ γάλα καὶ τὰ γλυκίσματα, οἱ γάτοι θέλουν νὰ τα δοκιμάσουν ἀμέσως καὶ ἀπλόνουν τὸ φιλιτζάνι των εἰς τὴν μικρὰν νοικοκυρούλαν.

Διόλου εὐγενεῖς δὲν εἶσθε, κύριοι γάτοι. Δὲν εἴξευρετε ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ φροντίσετε διὰ τὰς κυρίας καὶ ἔπειτα διὰ τὸν ἑαυτὸν σας;

Αὐτὴν τὴν ἔννοια ἔχουν κι' αὐτοί! Ὁ Στακτὴς χώνει τὸ κεφάλι τῆς Γαλάζιας εἰς τὸ φιλιτζάνι ποὺ εἶνε ἐμπρὸς της, ἐν ᾧ ἀπλόνει τὸ ἰδικόν του εἰς τὴν Φωφῶ.

Ὁ ἄσπρος περιχύνει μὲ κρέμαν τὴν καϊμένην τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ ὁ Κόκκινος τὴν γειτόνισσάν του μὲ σοκολάταν. Ὁ Ξανθὸς εἶναι ἀκόμη πλέον ἀδιάκριτος, δὲν του φθάνουν ὅσα ἔφαγε, ἀλλὰ παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι γλυκίσματα, πορτοκάλια, καὶ ὅ,τι εὐρῆκε, καὶ σὰν λαίμαργος καὶ κλέπτης ποὺ εἶνε φεύγει μὲ αὐτά.

— Αἶ, κύριε, ποῦ πᾶς; δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις! σὰν νὰ του λέγῃ ἡ Βιολέτα τὴν ὁποίαν ἐσκούντησε ἀπὸ τὴν βίαν του ὁ Ξανθὸς καὶ τὴν ἔρριψεν ἀπὸ τὴν καθέλαν της.

Ἡ καϊμένη ἡ Φωφὼ δὲν ξεύρει τί νὰ κάμῃ. Πῶς ἐκατάντησαν αἱ ἀγαπημέναι κούκλαι της.

Ἡ δὲ μάνα τῶν Γάτων, ἡ Ποντικοφαγοῦ κλαίει ἀπὸ τὴν λύπην της ὅσον βλέπει τόσον ἄτακτα τὰ παιδιά της καὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μεταπάγῃ οὔτε εἰς συναναστροφὴν οὔτε εἰς τραπέζι.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Ἐλάδωμεν ἐκ Γιουργέβου τῆς Ῥουμανίας παρὰ μικρὰς συνδρομητρίας μας, τῆς Δεσποινίδος Ὀλγας Σ. Σπάθη τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν αὐτολεξεί:

« Φιλτάτη Διαπλάσις,

«Εἶμαι μικρά· μόλις τώρα δύναμαι νὰ γράφω κάπως ἐλευθέρως· αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ αἰτία πού δέν σας ἐγράψα καὶ ἔως τώρα, ἂν καὶ εἶμαι συνδρομητριά σας πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ἀκούω ὅτι ἡ γλυκυτάτη Πατρίς μας εὐρίσκεται εἰς πολεμικὰς προετοιμασίας. Τοῦτο πολὺ με συγκινεῖ, καὶ εἰς τὰς προσευχάς μου δέομαι μὲ τὰ ἄλλα μου ἀδέλφια εἰς τὸν ὕψιστον νὰ μας βοηθήσῃ.

Ἐχω ἐγὼ καὶ τὰ ἀδελφία μου, ἀπὸ μικρὰς οικονομίας, φράγκα 25 τὰ ὅποια σὰς ἐσωκλείω ἵνα γίνουν ἀρχὴ «συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Πατρίδος» καὶ ἀπὸ ἡμῶς τοὺς μικροὺς Ἑλλήνας καὶ Ἑλληνίδας. Κάμετε ἀρχὴν καὶ αἱ μικραὶ αὗται συνδρομαὶ καὶ αἱ θερμαί μας δεήσεις θὰ συντελέσουν πρὸς εὐδωσιν τῶν ἐθνικῶν μας πόθων.

Τὰ μικρά μου ἀδέλφια Αἰμιλία, Ἰωάννης, καὶ Μαρία καθὼς καὶ ἐγὼ σὲ χαιρετοῦμεν.

Ἐν Γιουργέβῳ τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1885.

Ἡ Συνδρομητριά σας

ΟΛΓΑ Σ. ΣΠΑΘΗ, ἐκ Κερκλληνίας.»

Μὲ συγκίνησιν δημοσιεύομεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τῆς μικρᾶς συνδρομητρίας ἡμῶν, τὴν ὁποίαν συγχαιροῦμεν διὰ τὰ πατριωτικὰ τῆς αἰσθήματα. Ἐπαινοῦμεν αὐτὴν θερμῶς, ὡς καὶ τὰ ἀδέλφιά τῆς, καὶ διὰ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον προσφέρει διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, καὶ διὰ τὴν ἰδέαν αὐτῆς ὅτι καὶ οἱ μικροὶ Ἑλληνες καὶ αἱ μικραὶ Ἑλληνίδες

πρέπει νὰ δώσουν ὅ,τι εἰμποροῦν εἰς τὰς κρίσεις αὐτὰς περιστάσεις τοῦ ἔθνους μας.

Ἡ Διαπλάσις εἶνε πρόθυμος ν' ἀρχίσῃ κατάλογον συνεισφορῶν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Πατρίδος, καὶ θὰ τὸ ἔχῃ καύχημά της ὅτι αἱ μικραὶ φίλοι της καὶ οἱ μικροὶ φίλοι της προσέφεραν τὸν ὀβολὸν των διὰ τὸν ὀπλισμὸν τῆς Πατρίδος, διὰ τὸν ἱερὸν αὐτῆς ἀγῶνα καὶ τὴν δόξαν της. Μεγάλον καύχημά της θὰ τὸ ἔχῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος εἶνε ἱερὰ καὶ μόνον μὲ σεβασμὸν πρέπει νὰ ὀμιλῶμεν δι' αὐτήν, νομίζομεν πρέπον νὰ ἐρωτήσωμεν πρῶτον τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίδας μας ἵνα πραγματοποιῶς θέλουν νὰ προσφέρουν ὅ,τι δύναται ὁ καθεὶς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος. Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ εἰξεύρωμεν· διότι θὰ λυπηθῶμεν κατὰκαρδὰ καὶ θὰ σκεπάσωμεν ἀπὸ ἐντροπὴν τὸ πρόσωπόν μας, ἂν ἀφοῦ ἀνοίξωμεν κατάλογον πατριωτικῶν συνεισφορῶν, ὀλίγοι μόνον, πού καὶ πού, στείλουν καμμίαν πενιχρὰν εισφοράν, καὶ φανῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι τὰ ἑλληνόπουλα καὶ αἱ ἑλληνοπούλα δέν ἔχουν καρδίαν μέσα των, δέν τὴν ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα μας.

Λοιπὸν ὅταν δηλώσωμεν τὸ ὅλόν ἡμῶν εἰς τὸς συνδρομητὰς μας ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ συνεισφέρουν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Πατρίδος, θὰ ἀνοίξωμεν ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚῶΝ συνεισφορῶν, εἰς τὸν ὁποῖον πρῶτα θὰ σημειωθῶν τὰ ὑπὸ τῆς συνδρομητρίας μας Ὀλγας Σ. Σπάθη καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς σταλέντα εἴκοσι πέντε φράγκα. Τὸ ποσὸν δὲ τὸ ὁποῖον θὰ συναχθῇ, θέλομεν παραδῶναι ὅπου δέχονται καὶ τὰς ἄλλας συνεισφοράς καὶ θέλομεν δηλώσει τοῦτο ἐγκρίτως εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίδας μας διὰ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρία πρόκειται νὰ υπάγῃ τὴν ἐπαύριον μετὰ τῶν γονέων της εἰς Κηφισίαν. Τὸ βράδον λέγουσα τὴν προσυχὴν της, προσθέτει: «Χαῖρε, Θεέ μου, αὔριον ἀναχωροῦμεν εἰς Κηφισίαν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῶν δύο Ἀδελφῶν.

Τοῦ Τάκη ὁ θεὸς εἶνε ζωγράφος. Μίαν ἡμέραν ἐρωτᾷ τὸν Τάκην:

- Δέν μου λὲς τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;
- Δικηγόρος, ἀπαντᾷ τὸ παιδίον ζωγράφος.
- «Αὐτὸ δέν μου φαίνεται τόσο ἐξυπνος διὰ δικηγόρος. Καὶ ὁ Τάκης μετὰ ἐτοιμότητος:
- Τότε λοιπὸν... θὰ γίνω ζωγράφος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σπυριδῆρος

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος.

- Βάλε μου καὶ ἄλλο γάλα, ἔλεγεν ὁ Μιμῆς εἰς τὴν ὤ.

πρητέρα — εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ πρήγγειλε νὰ τῇ δώσῃ μόνον μισὸ ποτήρι — βάλε μου καὶ ἄλλο καὶ ὕστερα θά σου πῶ γιατί.

Ὅταν ἐγέμισε τὸ ποτήρι ἡ ὑπηρετρία ἐρωτᾷ μετὰ ἀνυπομονίας:

- Γιατί λοιπὸν;
- Καὶ ὁ Μιμῆς:
- Διὰ νὰ ἔχω περισσότερο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καρκάρου.

Ἡ Μαρία εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπειδὴ ἦτο σκότος ἐξίτηε τὰ πυρεῖα διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸν λύχνον. Ὁ δὲ ἀδελφός της Κωστάκης τῇ λέγει: «Ἀναψε τὸν λύχνον πρῶτα καὶ ἔπειτα εὐρίσκεις τὰ σίρπτα».

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργυρινίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τὰ εἴκοσι πέντε φράγκα τὰ ὁποῖα ἔστειλες ὡς «συνεισφορὰν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος», μικρά μου φίλη Ὀλγα Σ. Σπάθη, τὰ κρατῶ ἔως ὅτου ἀποφασισθῇ ἂν ὀνοίξω ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚῶΝ συνεισφορῶν· περὶ τούτου ἰδὲ εἰς τὴν σελίδι 94 ὅπου δημοσιεύεται ἡ ἐπιστολή σου ἥτις εἶνε γεμάτη αἰσθημα καὶ με συνεκίνησε. Πόσον ἤθελα νὰ σε φιλήσω ὡς καὶ τὴν Αἰμιλίαν, τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Μαρίαν σας!

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ ἔχωμεν στενότερας σχέσεις, ὅπως μοῦ γράφεις, *Ναύαρχε Μιαούλη*, ἀφ' οὗ με ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, καὶ εἶται τόσο καλὸ παιδί. Στέλλε μου λύσεις, καὶ παιδικὸν πνεῦμα, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ θὰ βλέπῃς συγγὰ τὸ ψευδώνυμόν σου δημοσιευμένον. Ναί, χωρὶς ἄλλο.

Τόπον, τόπον εἰς τὴν Βασιλίδαν τῆς Ἑρήμου. Μέσα εἰς τὴν ἔρημον ὅπου βασιλεύει ἔμαθε ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἡ ὁποία ἀρχῇ πολὺ τὰς φίλας της· λοιπὸν θέλει νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μαζί μου. Γράφε μου λοιπὸν, καὶ ἂν αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε τόσο ὥραται ὅσον τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ εἶμαι κατευχαριστημένη.

Ἐχεῖς δίκαιον, φιλόπατρις *Πυθία*, νὰ γράφῃς μὲ τόσην πικρίαν δι' ἐκείνους τοὺς ἐλληνοπαῖδας οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ λησμονοῦν τὴν γλώσσάν των καὶ περιφρονοῦν τὴν Πατρίδα των· αὐτοὶ δὲν θὰ ἔχουν, φαίνεται, ἑλληνικὸν αἷμα μέσα εἰς τὰς φλέβας των, δέν θὰ εἶνε, φαίνεται, Ἑλληνες· διότι οἱ ἀληθinoὶ Ἑλληνες ὅσον μακρὰ εἶνε ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα των τόσο περισσότερο τὴν ἀγαποῦν.

Ἀφ' οὗ ἔμαθες μόνον ὀλίγα γράμματα, μικρὴ μου Ἀγαμέμνων, καὶ μ' ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, πόσον θὰ μ' ἀγαπᾷς ἂν μάθῃς πολλὰ; Ἐχεῖς καρδιά, καὶ σ' ἀγαπῶ!

Εἰς τὸ δελτίον τῶν συνεισφορῶν διὰ τὰ ταμείον των ἀπόρων τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεῖθῃ προσερχῶς θὰ ἴδῃτε καὶ τὸ ὄνομά σας, φίλοι μου *Τρεῖς ἐκ Πατρῶν Ἰακωβάτοι* ὥστε μὴ ἀνυπομονῇτε.

Τὸ φυλλάδιον τὸ ὁποῖον ἐξήτησες, ἀγαπητὴ μου Βιρήνη Ἀμπανοπούλου, σοῦ ἐστάλη. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας κάμνεις διὰ τὴν ὑγείαν μου.

Τώρα ὅπου θὰ ἔχῃς περισσότερον καιρὸν, *Αἰγυπτία Βασιλόπαια*, γράφε μου συχνότερα.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, φιλότιτη *Μορὴ τοῦ Ἀρκαδίου*, θὰ τα ἴδῃς εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον δέν ὀ' ἀργήσῃ νὰ ἐκδοθῇ. Τὸ βιβλίον διὰ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾷς δέν ἐξεδόθη ἀκόμη ἀλλ' ἂν· αὐτοῦ θὰ δοθῇ εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἐν ἄλλο. Ἐχε ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη.

Καὶ βέβαια, *Ἐνδοξὴ Περικλῆ*, θὰ δημοσιεύω τὰς λύσεις καὶ τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις σου ἂν εἶνε καλὰί. Τί λέγεις!

Καμμία φίλη μου ἔως τώρα δέν ἔχει πάρει τὸ ψευδώνυμόν σου, καλὴ μου *Ξανθοῦλα*, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἔχῃς ἰδικόν σου ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε τόσο ὥρατον. Ἀπὸ σὲ ἐπαρτάται νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου· ὁσάκις μου γράφῃς θὰ σου ἀπαντῶ με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ θὰ δημοσιεύω καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τοὺς Δύσας ὁσάκις θὰ μου στέλλῃς λύσεις.

Δέν εἰξεύρω τί νὰ πρωτοκπαντήσω, χριεστάτῳ μου *Μή* με *Λησμονεῖ*, εἰς τὴν ὥραν σου ἐπιστολὴν. Πρῶτον σὲ ζηλεύω διὰ τὸ ὥρατον σου ταξίδι εἰς τὸν Πόρον, Ἀἴγιον, Σπέτσας, Ὑδραν, Ναύπλιον, Βῶλον, ὅπου ἀνέπνευσε καὶ χορὸν ἀέρι κατόπιν ἀπὸ κλείσιμον δύο ἐτῶν μέσα εἰς τὸ Ἀρσάκειον· ἔπειτα δὲ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ἐλληνικώτατα αἰσθήματά σου.

Ἡ ἐπιστολή σου εἶνε ἐνδιαφέρουσα καὶ συγκινητικὴ ὡς διήγημα, τρυφερόν μου Ἀνθος τῶν *Λειμώνων*. Ἀλλὰ τὰς συγκινήσεις αὐτὰς δέν θὰ τὰς αἰσθανθῇς εἰς τὸ ἐξῆς, σοῦ το ὑπόσχομαι ὀριστικῶς πλέον· θὰ τακτοποιηθῇ ἡ ἐκδο-

σις σὰν ὠρολόγι· τικ τὰν, τικ τὰν! Παλαιὰ φυλλάδια πωλοῦνται πρὸς 25 λεπτὰ ἕκαστον.

Σὲ συγχαίρω διότι ἐνασχολεῖσαι εἰς ἀστρονομικὰς μελέτας, *Περ. Ν. Παπαμιχαλοπούλε*, ἀλλὰ σκοπεῖω νὰ δημοσιεύσω μερικὰς προσθήκας εἰς τὸ ἄρθρον *τί βλέπομεν εἰς τὴν Σελήνην* κατὰ τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης.

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου, φίλε μου *Πρόδρομε Ἀναγνώστον*· εἰμπορεῖς, βέβαια, νὰ λάβῃς ἐν ψευδώνυμόν· ἐκλεξέ το μόνος σου καὶ φρόντισε νὰ εἶνε καλόν.

Τί θέλεις νὰ σου εἰπῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, παιδί μου *Κιέρ-Δόγγ*, ἀφ' οὗ σὺ τίποτε ἄλλο ἀπὸ λύσεις δέν μου γράφεις; Γράψε μου δὲ τίποτε, γράψε μου!

Τί μετροφροσύνη εἶνε αὕτη, σεβαστὴ μου *Γέρω τοῦ Μωριᾶ*; ἀκούς ἐκεῖ ὅτι εἶσαι τὸ 1/3 μερικὸν σοφῶν! εἶσαι σωστός, σωστότατος, ἀκέραιος Γέρως τοῦ Μωριᾶ, χωρὶς κλάσμα, καὶ ἀφ' οὗ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ νὰ γίνῃς σοφὸς ποῖος ξεῦρε ἂν μίαν ἡμέραν δέν γίνῃς!

Κ' ἐγὼ ἰδιαίτερος σ' ἀγαπῶ, *Ἰουσιναῖα* μου *Παπαρούνα*, ἀφ' οὗ τὸ μόνον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεις εἶμαι ἐγώ. Ὅταν ἐργάζεσαι ἔχε με πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σου, ἐνθυμοῦ ὅσα εἶπα καὶ καθ' ἡμέραν λέγω περὶ τῆς ἐργασίας καὶ ἀγάπης τὸ ἔργον σου διὰ νὰ σε ἀγαποῦν καὶ σε ἐκτιμῶν ὅλοι.

Πολὺ ὥρατον εἶνε, φίλε *Α. Γρηγοράκη*, τὸ ποιηματάκι σου τὸ *Κόκκινο μπαλόνάκι*, καὶ σε συγχαίρω· στέλλε μου καὶ ἄλλα διὰ νὰ ἐκτιμῶ τὰς προόδους τὰς ὁποίας κάμνεις εἰς τὴν ποίησιν.

Θὰ τὸ ἔχω ὡς ἐνθύμημα καὶ αὐτὸ τὸ ποίημα τὸ ὁποῖον ἔστειλες καὶ ὅλα ὅσα θὰ μου στείλῃς, φιλάτε κύριε Ἰωάννη *Α. Γιαννοῦκε*. Παρετήρησα δὲ ὅτι ἡ πρὸς με ἐκτίμησίς σου εἶνε πραγματικῶς μεγάλη, διότι μόλις σοῦ ἐξέφρασα τὰ συγχαρητήριά μου καὶ εὐθὺς ἀπεφάσισες τὴν ἐκδοσιν ποιητικῆς συλλογῆς. Ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν μοὶ ἀποδίδεις εἶνε τόσο μεγάλη ὥστε διστάζω νὰ τὴν δεχθῶ!

Γράφε μου λοιπὸν, *Ἡρώδης Παργαῖα*.

Θὰ πεισθῇς μετ' ὀλίγον ὅτι σὰς ἐνθυμοῦμαι, *Εαρινὴ Νύξ*· θὰ τὸ ἴδῃς.

Ἄλλον λεξιφρον νὰ μου στείλῃς, καλὴ μου φίλε *Γεωργίε Π. Πανᾶ*, ἀφ' οὗ ἐπιθυμοῦμαι νὰ εἶσαι συνεργάτης μου εἰς τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ἀφοῦ καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ἐπιθυμῶ.

Τώρα μάλιστα, *Εὐδελπὶ Ἑλλην*, μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, δέν ὁμοιάζει τὸ πρῶτον πού ἦτο σὰν μακρυὰ σαρκαστική.

Λυποῦμαι, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν δύναμαι, *Δεσποινὶς Αἰ. Θ. Τ.* νὰ δημοσιεύω τὰ ποιήματά σου, διότι ἔχω ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύω τὰ ποιήματα ἢ καὶ κάθε ἄλλην ὕλην παρὰ μόνον τῶν συνεργατῶν μου. Ἐν τούτοις εἶσαι ἀξία ἐπαίνου διὰ τὴν ἐπιδοσίν σου εἰς τὴν ποίησιν.

Κ' ἐγὼ ἐπίσης εὐχαριστοῦμαι νὰ ἔχω μαζί σου ἀλληλογραφίαν, *Ζωὴ Μ. Σάουρατ*, καὶ θὰ σου ἀπαντῶ εὐχαρίστως ὁσάκις θὰ μου γράφῃς.

Τὸ ψευδώνυμόν *Ἀρης* ἀνήκει ἤδη πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλον φίλον μου, νέε *Ἀρη*, ὅστις στέλλει καὶ διήγημα τὸ ὁποῖον δέν τὸ δημοσιεύω, καὶ γνωρίζεις τὸ διατί.

Αἱ δάφναι τῆς Πατρίδος σου, *Χλωρίς τοῦ Παργαίου*, θὰ στέφουν δίχως ἄλλο τὰ μέτωπα ἑλλήνων στρατιωτῶν· διότι δέν θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν Μακεδονίαν, ὅχι! Στείλέ μου ἄλλο αἶνιγμα ἀπλούστερον, φίλε μου *Π. Ρήγα*, καὶ θὰ δημοσιεύῃ ἂν εἶνε κατάλληλον, ὡς ἐλπίζω.

Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἴδῃς τ' ἀποτέλεσμα τοῦ Διαγωνισμοῦ, *Ῥιχάρδε Λεοντόκαρδε*.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσρήσεις δι' ἑλλησιν χώρου σήμερον ἀναβάλλονται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

65. Φωνηεντόλιπον. Κ'θ'κ'ν'—χ'μ'ν'—ν'—γ'π'—
μ'ν'—τ'ν'—π'τ'ρ'δ',—ν'—τ'ν'—π'τ'μ'ν'—χ'—ν'—
τ'ν'—π'τ'ρ'σπ'ζ'μ'θ'—μ'—λ'ν'—τ'ν'—δ'ν'μ'ν'—τ'ν'—
—βρ'χ'ν'ν'—μ'ς,—μ'—λ'ν'—τ'ν'—δ'ν'μ'ν'—τ'ς—ψ'χ'ς
—μ'ς,—μ'—λ'ν'—τ'ν'—δ'ν'μ'ν'—τ'ν'—δ'ν'μ'ν'—τ'ς—
μ'ς—δ'ν'μ'ν'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημασίας.

66. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σοῦ λέγει ναί, ὅχι ποτὲ δὲν λέγει.
Ἵστὰ σκοτεῖνά τὸ δεύτερον ἂν το ζητήσης, φεύγει.

Ὅσον διὰ τὸ σύνολον τὸ βλέπεις δὲν το σώνεις.

Ἄν ἀναβῇς πολὺ ὕψη, τότε το κατορθώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βυσσινιάς Παπαρούνας.

67. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις εἶν' τὸ πρῶτόν μου,
Σοφὸς τὸ δεύτερόν μου,
Τὸ σύνολον προσπάθησον, ἂν θέλῃς νὰ μαντεύσῃς.
Εἰς ὕδατα καὶ εἰς ξηρὰν συχνὰ θά μ' ἀγναντεύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Πάργας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Ποιοῦμεν γνωστὸν ὅτι τὴν Διαχείρισιν καὶ τὴν Διεκπεραίωσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὡς καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν κατανάλωσιν τῶν ἐκδομένων τόμων αὐτῶν ἀνεθέσαμεν εἰς τὸ ἐνταῦθα ἀρχαῖον καὶ πασίγνωστον ἐν Ἑλλάδι, Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Διὰ τῆς πράξεως ταύτης οὔτε τῆς ἰδιοκτησίας τῶν περιοδικῶν μας ἀπαλλοτριούμεθα, οὔτε τῆς Διευθύνσεως αὐτῶν παραιτούμεθα, οὔτε τὸ πρόγραμμα αὐτῶν ἐν γένει τροποποιεῖται. Μόνον παρέχεται ἡμῖν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν καθ' ὅλα καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ ἀκριβείας περὶ τὴν ἐκδοσιν, ἣτις ὀριστικῶς πλέον κανονίζεται ἀπὸ τοῦδε καὶ αἶρεται οὕτω πᾶσα τυχὸν ἀφορμὴ παραπόνων ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐκδόσεως.

Ἐπομένως εἰς τὸ ἐξῆς πᾶσα ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν Σύνταξιν τῶν περιοδικῶν μας δεόν νὰ ἀπευθύνεται ὡς καὶ πρὶν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Ὑδραῖον.

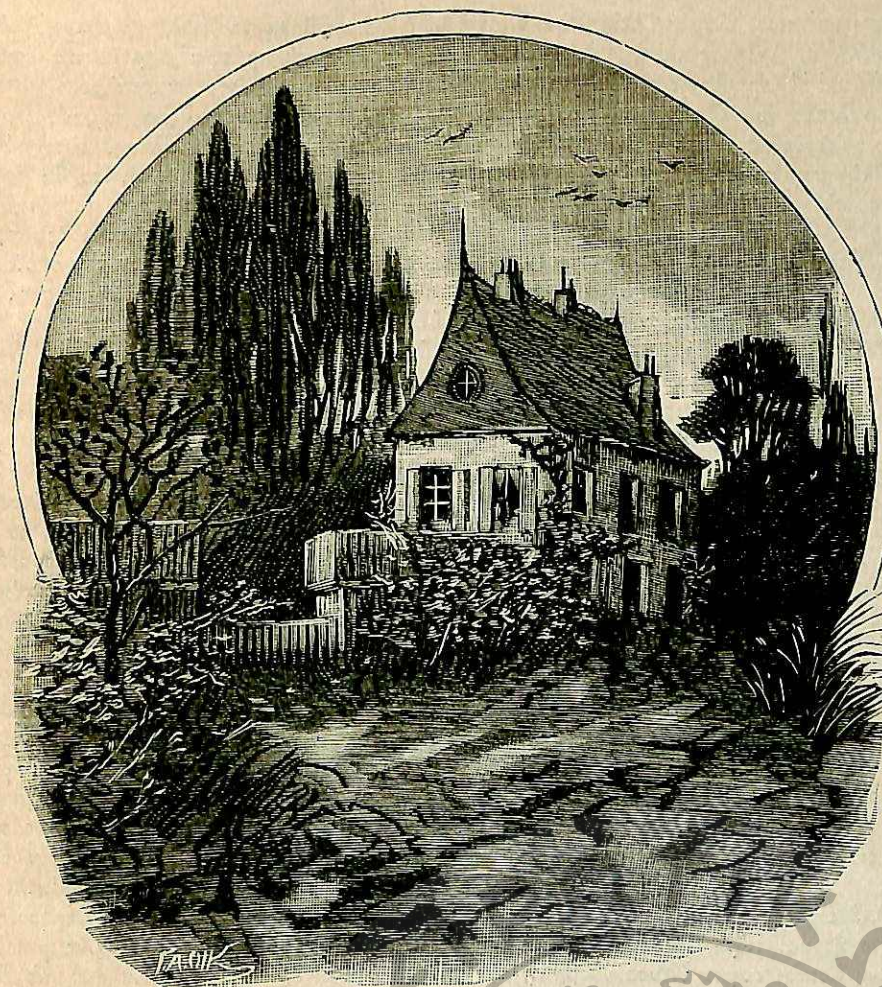
Πᾶσα δὲ αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ἢ ἀποστολῆς τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ δεόν νὰ ἀπευθύνεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν πρὸς τὸ εἰρημένον Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1886 δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο ἀπὸ σήμερον στέλλοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον **Καρόλου Βίλμπεργ**, ὁδὸς Ἑρμοῦ, εἰς **Ἀθήνας**.

Ἡ ἐκτύπωσις τῶν ὑστερησάντων φυλλαδίων ἐνεργεῖται μετὰ σπουδῆς κατὰ δεκαήμερον δὲ θὰ διανέμονται ἀνὰ δύο φυλλάδια, ὥστε πρὸ τοῦ τέλους Δεκεμβρίου θὰ ὦσιν ἐκδοσόμενα πάντα τὰ φυλλάδια τρέχοντος ἔτους.

Ἡ Διεύθυνσις.

Η ΛΕΥΚΗ ΟΙΚΙΑ

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81.]

Ὅταν κατέβη, παρετήρησε πρὸς μεγάλην λύπην τῆς ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχε φορέσει τὰ ὠραιότερά του φορέματα καὶ τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κατάρθωσε μετὰ τὴν μεγάλην ἐπιμονὴν τῆς ἡτορ νὰ τον πᾶν νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰς χεῖράς του καὶ νὰ φορέσῃ ἐν χειρόκτιον. Ὁ σύντροφος τοῦ μοναχικοῦ ἐκείνου χειροκτίου δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ. Τότε παρουσιάσθη νέα δυσκολία· ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἐπισκεπτήριον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐνόμισεν ἐντελῶς περιττὸν νὰ πάρῃ μαζί του ἐπισκεπτήριον.

— Ἡ μικρὰ γειτόνισσά μας θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ σπίτι της, καὶ δὲν θὰ μας χρειασθῇ ἐπισκεπτήριον.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχε μεγαλειτέραν πεῖραν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ εἴξευρε καλλίτερα τὴν ἐθιμοταξίαν, εἶπεν ὅτι εἰς τὰς πρώτας ἐπισκέψεις πάντοτε δίδουν τὸ ἐπισκεπτήριόν των. Εἶχεν ὑπάγει πολλάκις εἰς ἐπισκέψεις μετὰ τὴν μάμμην της.

— Εἶνε δύσκολον, ἐξηκολούθησε, νὰ ἐνθυμηθῇ κανεὶς ξένα ὀνόματα· ἡ ὑπηρέτρια πιθανὸν νὰ μὴν εἰμφορέσῃ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κυρίαν τῆς ποῖα πρόσωπα θὰ της κάμουν ἐπίσκεψιν.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν καλά, ἀλλὰ τὸ ἐπισκεπτήριον δὲν εὐρίσκετο.

Ἐν ἐπισκεπτήριον τῆς μάμμης των τοὺς ἐφθανε, ἂν ἔξυγον τὸ ὄνομά της Κυρία Παναρέτου καὶ

ὅν ἔγραφον τὰ ἰδικά των ὀνόματα εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κυρία. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἑλένη εἶχον καλὴν ἀνατροφὴν καὶ δὲν ἤγγιζον ὅτι δὲν ἦτο ἰδικόν των, καὶ οὔτε μάλιστα ἐσκέφθησαν αὐτὸ τὸ μέσον.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνδρέας εὐρῆκεν ἓν μέσον. Ἐνθυμήθη ὅτι εἰς τὴν σοφίαν, ἐπάνω ἀπὸ τὸν σταῦλον, εὐρίσκειτο ἓν παλαιὸν κἀνίστρον τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχον στείλει εἰς τὸν πατέρα του. Τὸ ἐπισκεπτῆριον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο γραμμὴν ἡ διεύθυνσις δὲν ἦτο ἐξοχισμένον.

Ἀνέβησαν εἰς τὴν σοφίαν, ἔλαβον τὸ ἐπισκεπτῆριον καὶ εἶδον μὲ μεγάλην χαρὰν των, ὅτι εἰμύπορουν, ἂν ἐπρόσεχαν, ν' ἀφαιρέσουν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο γραμμὴν ἡ διεύθυνσις. Καὶ ναὶ μὲν τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἐπισκεπτῆριου ἦτο τότε στακτερόν καὶ δὲν εἶχε διόλου καλὴν ὄψιν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶχε μεγάλην σημασίαν δι' αὐτοὺς.

Ἐπέστρεψαν λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τὸ ἐπισκεπτῆριον καὶ ἡ Ἑλένη ἠτοιμάσθη νὰ γράψῃ τὰ ὀνοματὰ των μὲ τὸ καλλιτέρον της γράψιμον.

Καὶ εἰς τοῦτο πάλιν ἄλλαν συζήτησιν. Χωρὶς ἀμβολίαν ἡ Ἑλένη δὲν εἰμύπορει νὰ γράψῃ ἄλλο τι παρά: Δεσποινὶς Ἑλένη Παναρέτου.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ γράψῃ ξηρὰ ξηρὰ: Ἀνδρέας Παναρέτος.

Τί ἔγραφον ὁ πατήρ των εἰς τὰ ἐπισκεπτῆριά των; Δὲν το ἐνεθυμοῦντο· ἡ Ἑλένη ἤξευρε μὲ ποίαν ἐπιγραφὴν τῷ ἔστελλον ἐπιστολάς· ἀλλ' ἤρμωζεν ὁ τίτλος ἐκεῖνος εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκόμη μικρὸν παιδί;

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας διεμαρτυρήθη· εἶπεν ὅτι ἦτο εὐγενὴς καταγωγῆς καὶ τῶρα, ὅπως καὶ ἂν ἦτο γέρον. Ἡ Ἑλένη λοιπὸν συγκατένευσε νὰ βάλῃ τὸν τίτλον τοῦ πατρὸς των πλησίον τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸ ὁποῖον ἔγραψε κάτω ἀπὸ τὸ ἰδικόν της ὡς ἐξῆς περίπου:

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΛΕΝΗ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Καὶ οἱ δύο ἔμειναν καταμαγευμένοι ἀπὸ τὸ ἀριστούργημα των.

Ἐν ᾧ ἐξήρχοντο, μαῦρα σύννεφα ἐσκέπαζον τὸν οὐρανὸν ἀπειλοῦντα ἐξαφνικὴν βροχὴν. Ὁ Ἀνδρέας ἦτο βέβαιος ὅτι ἡσθάνθη μίαν σταλαγματιὰν βροχῆς ἐπάνω εἰς τὴν μύτην του. Διὰ νὰ φθάσουν λοιπὸν πρὸ τῆς βροχῆς τὰ δύο παιδιὰ διηυθύνθησαν ἀπὸ ἓν μονοπάτι τὸ ὁποῖον εἶχον ἀνακαλύψει μέσα εἰς τὸ μικρὸν δάσος καὶ τὸ ὁποῖον τοὺς ἠνάγκασε νὰ περάσουν μίαν καγκλωτῆν φραγὴν. Ἡ φραγὴ ἦτο τὸσον ὑψηλὴ, ὥστε ἡ Ἑλένη ἀνέβη ἕως ἐπάνω εἰς αὐτήν, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὰς δύο χεῖράς της καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· καὶ τὸ μὲν σῶμά της δὲν ἔπαθε τίποτε, δὲν εἰμύπορουν ὅμως νὰ εἴπωμεν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸ ὥραϊον βελούδιον ἐπανωφόριον, τὸ

ὁποῖον, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ἐφύλαξεν ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ πράσινα σημεῖα τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ μὲ τοὺς μουχλιασμένους πασσάλους.

Ὁ οὐρανὸς ἔγεινεν αἶθριος πάλιν.

Κύττα, εἶπεν ἡ Ἑλένη, οὔτε σύννεφον δὲν φαίνεται πλέον εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν θὰ βρέξῃ διόλου!

Ἐν ᾧ ἡ Ἑλένη παρετήρει μὲ τόσην προσοχὴν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της, οἱ πόδες της εἶχον ἀφελθῇ μόνον των εἰς ἓνα δρόμον τὸν ὁποῖον εἶχον χαράξει τὰ ἀμάξια εἰς τὸ μικρὸν δάσος. Ὁ δρόμος οὗτος εἶχε μερικὸς λάκκους γεμάτους νερόν. Ἡ Ἑλένη δὲν τοὺς ὑποπεύθη καὶ ἐν ᾧ ἐπεριπάτει βλέπουσα ὑψηλὰ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, ὁ εἰς τῶν ποδῶν της ἐμβήκεν εἰς ἓνα λάκκον. — Πούφ! φαντασθῆτε τί πιτσιλισμα.

Δυστυχισμένη Ἑλένη! Ὅταν ἐξηράθη ὀλίγον ἡ λάσπη, ἡ μὲν ἀπὸ τὰς κοκκίνας κάλτσας της εὐρέθη πράσινη ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὑπόδημα, καὶ τὸ βελούδιον ἐπανωφόριον... Ἀ! ἂν τὸ ἐπανωφόριον εἰμύπορει νὰ ὁμιλήσῃ. Τὸ φουστάνι δὲν το ἔνοιαζε διόλου διὰ τοιοῦτο δυστύχημα, ὅχι ὅμως καὶ τὸ ἐπανωφόριον. Τοῦτο ἦτο συνειθισμένον ἀπὸ τὴν πηγαίην μὲ τὴν ἀμάξαν, νὰ εἶνε προφυλαχμένον ἀπὸ τὴν σκόνιν καὶ τὴν λάσπην καὶ νὰ πηγαίη μὲ προσοχὴν εἰς τὰς ἐπισκέψεις ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τῆς Ἑλένης, ἔπειτα νὰ ἐπιστρέφῃ ὀπίσω, νὰ διπλόνεται καὶ νὰ μένῃ ἡσυχον καὶ καθαρὸν μέσα εἰς ἓν ἐρμάριον ὅπως πρέπει.

Κατόπιν ἀπὸ τοιαύτην ζωὴν καὶ τόσην καλοπέρασιν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπανωφόριον δὲν ἦτο βεβαίως εὐχαριστημένον βλέπον τὸν ἑαυτὸν τοῦ πιτσιλισμένον ἀπὸ τὴν λάσπην ἐνὸς λάκκου τοῦ δάσους, τὸν ὁποῖον εἶχαν σκάψει τὰ πέταλα κανενὸς ἀλόγου.

Τὸ μικρὸν δάσος συνώρευε ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μὲ τὸν κήπον τῆς Λευκῆς οἰκίας· ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο εἶχον κατασκοπεύσει τὴν μικρὰν γειτόνισσάν των· ἀνέβαινον εἰς ἓν δένδρον τοῦ ὁποῖου οἱ κλάδοι ἦσαν τόσον χαμηλοὶ ὥστε καὶ ἡ Ἑλένη ἀνερριχάτο εἰς αὐτοὺς κατόπιν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της.

Ἐσταμάτησαν εἰς τὴν ῥίζαν τῆς σκοπιᾶς των καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπρότεινε ν' ἀναδοῦν διὰ νὰ παρατηρήσουν τὸ μέρος.

Ἀμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Εὐθὺς ἀνέβησαν εἰς τὸ δένδρον τὰ δύο ἀδελφία, ἀλλὰ κανὲν σημεῖον ζωῆς καὶ κινήσεως δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν Λευκὴν οἰκίαν.

Ἐλεγον ὅτι ἡ Λευκὴ οἰκία ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς θέσεως ἐνὸς παλαιοῦ μεγάρου διὰ τὸ ὁποῖον διηγούντο μίαν θλιβεράν ἱστορίαν. Οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους ἐκεῖνου ἔλεγον ὅτι ἡ ἀρχαία ἐκεῖνη ἀρχοντικὴ κατοικία εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ μίαν πυρκαϊάν, τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ἀπὸ ἀσυλλογισίαν μία κακὴ γραῖα καεῖσα αὐτὴ πρώτη. Ἀλλὰ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς λαμπρὰς ἀναμνήσεις ἡ Λευκὴ οἰκία εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν εὐτυχὺς καὶ ἡσύχου κατοικίας.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὴν πρασίνην γλῶσσαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκοκκίνιζον μερικαὶ παπαροῦναι.

Οἱ λευκοὶ τοῖχοι ἐσχημάτιζον ἀντίθεσιν μὲ τὸ πράσινον χρῶμα τῶν πρώτων φύλλων τῆς τριανταφυλλιάς, ἡ ὁποία ἀνερριχάτο εἰς αὐτοὺς, καὶ μὲ τὸ ζωηρὸν τριανταφυλλὶ χρῶμα τῶν παραπετασμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκινούντο ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον τῆς αἰθούσης.

Ὅλα ἦσαν σιωπηλά. Ὁ Ἀνδρέας ἔρριψε μικρὸν κλωνίον εἰς τὸ ποτάμιον τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν εἰς τοὺς πόδας των, καὶ ἔκυψε διὰ νὰ το ἴδῃ πῶς ἔπλεεν, ἔπειτα ἐκάθησεν ἐπὶ ἐνὸς κλάδου καὶ ἤρχισε νὰ συρίζῃ.

— Σιωπὴ! εἶπεν ἡ Ἑλένη· ἀκουσε! τί σιωπὴ! νομίζω ὅτι κοιμάται, κοιμάται βαθεῖα, καὶ ἡ παραμύθια καὶ τὸ σπῖτι. Καὶ ὁ ἥλιος, νομίζεις, κοιμάται ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν. Ὅπως εἰς ἓνα παραμῦθι, κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μας ἀνοίξῃ ὅταν θὰ κτυπήσωμεν τὴν θύραν· θὰ ἐμβωμεν ἴσια εἰς τὸ σπῖτι καὶ θὰ εὐροῦμεν τὴν μικρὰν κόρην ἐπάνω εἰς ἓνα καναπέ μὲ μάτια κλειστά.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας πηδήσας ἀπὸ τὸ δένδρον, πάμε, καὶ μὴ λέγῃς ἀνοησίας· τὰ πιστεύ-

Δεσποινὶς Ἑλένη Παναρέτου
Κύριος Βαρώνος Ἀνδρέας

εἰς τὰ παραμῦθια;

— Δὲν τα πιστεύω τὰ παραμῦθια, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη συλλογισμένη, ἀλλὰ... ποῖος εἰξεύρει;...

Ἡ Ἑλένη κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἔκαμαν συμβούλιον τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Δὲν ἤρμωζε νὰ ἔμβουν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν φραγὴν (ἐν τούτοις ὑπῆρχε μία ὁπὴ ἡ ὁποία θὰ ἦτο πολὺ κατάλληλος) καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' οὗ διήρχοντο τὸν λαχανόκηπον.

Ἀπὸ τὴν φραγὴν λοιπὸν ἔφθασαν εἰς τὰ κάγκελα τοῦ κήπου τῆς Λευκῆς οἰκίας. Ἐκεῖ ἔσταμάτησαν πάλιν. Πόσον πλησίον εἰς τὴν οἰκίαν ἦσαν τὰ κάγκελα ἐκεῖνα! Μήπως τοὺς ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ τὸ παράθυρον;

Ἡ Ἑλένη ἐσκούπισε μὲ τὴν μίαν χεῖρά της τὸ δυστυχὲς βελούδιον ἐπανωφόριον, ἐν ᾧ μὲ τὴν ἄλλην ἐσκάλλιζεν εἰς τὸ θυλάκιόν της διὰ νὰ λάβῃ τὸ περίφημον ἐπισκεπτῆριον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξήταξε μὲ προσοχὴν τὴν οἰκίαν. Οὔτε ἡ Ἑλένη, οὔτε ὁ ἀδελφός της ἔλεγον λέξιν· ἐκυττάζοντο ἀναιματῶς των· καὶ οἱ δύο ἦσαν κατακόκκινοι.

Τότε ὁ Ἀνδρέας ἐφώνασε:

— Ποῖος φοβεῖται;

— Ὁχι ἐγώ! εἶπεν ἡ Ἑλένη προσδληθεῖσα.

— Ἐλα λοιπόν!

Καὶ ἐσκούντησε τὴν καγκλωτῆν θύραν καὶ ἐπροχώρησε μὲ ἀπόφασιν πρὸς τὴν οἰκίαν, παρακολουθούμενος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του.

Δ'

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ὁ Ἀνδρέας ἔσυρε τὸν κώδωνα καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθῇ ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδεῖ μίαν ἡμέραν νὰ ὁμιλῇ μὲ ἓνα πτωχόν.

Ἡ κόρη ἐκεῖνη ἐφάνη ἐκπεπληγμένη.

— Τί θέλετε... κύριε; ἠρώτησε.

Τὸ κύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα της ἀργότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας λέξεις, διότι ἡ ὑπηρετρία ἐκ πρώτης ὥσεως ἐσχημάτισεν ὅχι καλὴν ἰδέαν διὰ τοὺς ἐπισκέπτας ἀπὸ τὴν παράδοξον ἐνδυμασίαν τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία ἐφόρει παλαιὰν φοῦσταν καὶ καινουργῆς βελούδιον ἐπανωφόριον, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ καταλασπωμένον· ἀλλ' ἅμα ἔρριψε δεύτερον βλέμμα ἐνόησεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀφ' ἐν τὸ π ο υ λ α.

Εἶδεν ὅτι ἡ Ἑλένη, ὅσον ἀταίριαστη καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐνδυμασία της, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν καὶ ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἦτο φῶς φανερόν ὅτι ἦτο μέλλων κύριος.

Ἡ ὑπηρετρία λοιπὸν ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν ἄλλην μίαν φοράν, ἀλλὰ τῶρα μὲ εὐγένειαν.

— Τί θέλετε, σῆς παρακαλῶ, κύριε;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, ἤθελα...

Ἐδῶ ἐσκούντησε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὴν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία δὲν συνείδησε ποτέ νὰ τα χάνῃ· καὶ δι' αὐτὸ ἐπροχώρησε μὲ προθυμίαν καὶ εἶπε:

— Ἦλθαμεν νὰ ἰδοῦμεν τὴν μικρὰν σας κυρίαν· μᾶς κάμνετε τὴν χάριν νὰ της δώσῃτε τὸ ἐπισκεπτῆριόν μας;

Καὶ ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἔτεινε πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν τὸ περίφημον ἐκεῖνο ἐπισκεπτῆριον, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει πρὶν ἀναχωρήσῃ μὲ τὸν ἀδελφόν της.

Ἡ ὑπηρετρία ἠνοῖξε τόσα τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, ἐκύταξε τὰ παιδιὰ, ἐκύταξε τὸ ἐπισκεπτῆριον καὶ ἐκάγχασε.

Ἐν τούτοις ἔσταμάτησεν, ἐπροσπάθησε νὰ φανῇ σοβαρά, ἂν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἀκόμη γεμάτοι ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε φέρε ὁ πολὺς γέλως, παρεκάλεσε τοὺς ἐπισκέπτας νὰ πε-

ριμνίζουν μίαν στιγμήν, ἔπειτα δὲ ἀφήσασα ἡμιανοιγμένην τὴν θύραν, ἐμβήκεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δωμάτια τὰ ὁποῖα συνεκoinώνουν μὲ τὸν προθάλαμον.

Ἀπὸ τὴν ἡμιανοιγμένην ἐκείνην θύραν ἔφθασαν ἕως εἰς τὰ δύο ἀδελφία συγκεχυμένοι φωναὶ καὶ γέλωτες.

Ὁ Ἀνδρέας ἔγεινε κατακόκκινος.

— Τί ἀνοησία! εἶπεν ἡ Ἑλένη μὲ τόνον· καὶ θὰ ἔλεγεν ἴσως καὶ κάτι ἄλλο ἂν δὲν ἐπανήρχετο ἡ ὑπηρετρία, διὰ νὰ τοῖς εἴπῃ ὅτι ἡ δεσποινὶς Καλυψὺ τοὺς παρακάλεῖ νὰ εἰσέλθουν.

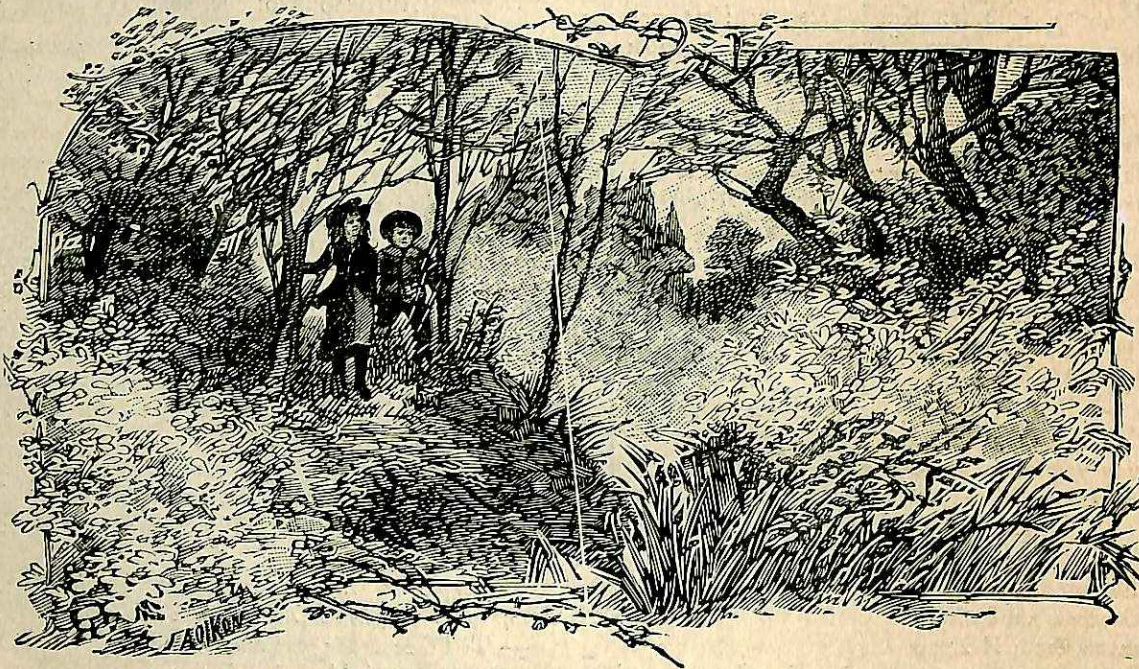
— Καλὰ πάγει ἡ δουλειά, ἐσκέφθη ἡ Ἑλένη· ἡ μικρὰ κόρη κατοικεῖ βέβαια μόνη της, διότι ἄλ-

τασμα μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ φῶς διήρχετο χρωματισμένον ὅπως μέσα ἀπὸ χρωματιστὸν ὑάλωμα.

Ὁ πράσινος τάπης ἦτο μαλακὸς ὡς χλόη· ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἦσαν καὶ εἰκόνες καὶ ἐκλεκτὰ μικρὰ ἀγάλματα, βιβλία μὲ πολυτελεῖς δέσιμον, καὶ ἐπάνω εἰς ἓν ἀνάκλιντρον βυσσινόχρουν, μεταξὺ τοῦ παρθύρου καὶ τῆς ἐστίης, ἐκάθητο ἡ ἰδία ἡ Καλυψὺ.

Ἡ Καλυψὺ, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της καὶ τὸ ἄσπρον ἀπὸ λεπτὸν καὶ πολύτιμον ὕφασμα φόρεμά της, μὲ τὸ ὠραῖον τριανταφυλλὶ χρῶμα τῶν παρειῶν της, καὶ τὰ γαλανὰ ὀμμάτιά της ἐσηκώθη, ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας.

— Ἦλθατε νὰ με ἰδῇτε; εἶπε μὲ δισταγμὸν.

«ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΕΙΧΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΣΕΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑΝ ΤΩΝ» (Σελ. 98.)

λέως ἡ ὑπηρετρία. θὰ ἔλεγεν: «ἡ Κυρία». Ἐπῆρε λοιπὸν θάρρος καὶ ἐμβήκε μὲ τόλμην εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν.

Ὡ! τί κομψὴ αἴθουσα!

Ἡ Ἑλένη ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο μέσα εἰς παλάτι νεραϊδῶν.

Οἱ λευκοὶ τοῖχοι ἐλάμβανον γλυκὺ κόκκινον χρῶμα ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν βαθέων κοκκίνων παραπετασμάτων, ὃ δὲ ἀπὸ ἐμοσχοδόλα ἀπὸ εὐωδία τριανταφύλλων.

Ὡ! παντοῦ ἦσαν τριαντάφυλλα· ἐπάνω εἰς τὰ τραπέζια, ἐπάνω εἰς τὰς κονσόλας μέσα εἰς ὠραῖα δοχεῖα τὰ ὁποῖα ἀντικατώπτριζεν ὁ καθρέπτης ὁ ὁποῖος ἦτο τεθημένός ἐπάνω εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὰ ἀνθὼ των ἐσχημάτιζον παραπέ-

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη μὲ ἀταραξίαν καὶ σοβαρότητα· ἦλθαμεν νὰ σας ἐπισκεφθῶμεν.

— Καθίσσατε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Καλυψὺ, παρουσιάσασα δύο καθέκλας. Ἐπέστρεψε τότε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ βυσσινόχρουν ἀνάκλιντρον καὶ οἱ τρεῖς ἔμειναν παρατηροῦντες ἀλλήλους χωρὶς νὰ εἰσεύρουν τί νὰ εἰποῦν.

Ἡ Ἑλένη διέκοψε τὴν ὀχληρὰν σιωπὴν.

— Ἐλπίζω, εἶπε, ὅτι εἴσθε καλά. Σήμερον εἶνε ὠραῖος καιρὸς.

— Μόνον πού ἔδρεξεν ἀρκετὰ τὸ πρῶν, εἶπεν ἡ Καλυψὺ μὲ ἀμφιβολίαν.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἑλένη... καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσε.

Μετὰ μίαν στιγμήν ἡ Ἑλένη ἐνθυμήθη μὲ χα-

ρὰν της καὶ τι τὸ ὁποῖον συνείθιζε νὰ λέγῃ κάποτε ἡ μήτηρ της ὅταν ἔκαμνεν ἐπίσκεψιν:

— Ἡ ἐξοχὴ τῶν περιχώρων εἶνε πολὺ ὠραία· σὰς ἀρέσει;

— Δὲν εἰσεύρω, εἶπεν ἡ Καλυψὺ. Δὲν εἰσεύρω ἂν εἶνε ὠραία. Δὲν ἐπῆγα ἀκόμη πουθενά.

— Τὸ εἰσεύρω! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας χωρὶς ν' ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν της. Διατί δὲν βγαίνετε ἔξω παρὰ μένετε μόνον εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸ περιβόλι; Εἶνε τόσον ὠραία εἰς τὸ δάσος! Δὲν ἀγαπᾶτε τὸν περίπατον;

— Πῶς ξεύρετε ὅτι δὲν πηγαίνω εἰς τὸ δάσος; ἠρώτησεν ἡ Καλυψὺ, παρατηρήσασα αὐτὸν μὲ μεγάλην ἐκπληξιν.

Ὁ Ἀνδρέας ἔγεινε κατακόκκινος, καὶ ἡ Ἑλένη ἐπίσης. Καὶ πάλιν ἡ συνδιάλεξις διεκόπη.

Ἄκρα σιγὴ. Ἡ Καλυψὺ παρετήρει μὲ προσοχὴν τὸ ἐπισκεπτήριον. Αἱ γωνίαι τῶν χειλέων της ἐκινουῦντο καὶ ὅταν ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ βλέμμα της συνήντησε τὸ βλέμμα τῶν δύο ἐπισκεπτῶν προσηλωμένον ἐπάνω της.

Τότε καὶ οἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ γελοῦν, ὀλίγον δειλὰ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἔπειτα τολμηρότερον. ἔπειτα δυνατὰ καὶ οἱ παῖδοι ἐκεῖνοι καὶ δροσεροὶ γέλωτες τῶν παιδιῶν ἀντήχησαν εἰς τὴν κομψὴν αἴθουσαν. Ἡ Καλυψὺ ἐγέλα τόσον πολὺ ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐδάκρυσαν.

— Εἶνε ἀστείον καὶ νόστιμον αὐτὸ πού ἐκάματε, εἶπε σηκωθείσα καὶ ἀπλώσασα εἰς τὸν καθένα τὴν μίαν χεῖρά της, νὰ ἔλθῃτε ἔτσι νὰ με ἰδῇτε, καὶ τὸ ἐπισκεπτήριόν σας εἶνε τόσον παράξενον!

— Κύριε βαρῶνε Ἀνδρέα, εἶπεν ἡ Καλυψὺ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι σας εἶδα, ὡς καὶ ὑμεῖς, Ἑλένη· ἐλάτε λοιπὸν πλησίον μου, ἐδῶ εἰς τὸ ἀνάκλιντρον, καὶ ὁμιλήσατέ μοι διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Πού κατοικεῖτε; Ἡ Σοφία λέγει ὅτι γνωρίζει τὴν κυρίαν Παναρέτου· εἶνε μητέρα σας; εἰσεύρει ὅτι εἴσθε ἐδῶ; Πῶς ἐμάθατε ὅτι μόνον εἰς τὸν κῆπον ἐξέρχομαι; Τί σας παρεκίνησε νὰ ἔλθῃτε νὰ με ἰδῇτε;

— Ἀμα ἤρχισαν μίαν φορὰ νὰ ὁμιλοῦν αἱ παιδικαὶ ἐκεῖναι γλῶσσαι, ἐξηκολούθησαν πλέον.

Ἡ Καλυψὺ ἔμεινεν ὅσα ἤθελε νὰ μάθῃ· τῆς ἔκαμαν μάλιστα λόγον καὶ διὰ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέβησαν τόσας φορὰς διὰ νὰ τὴν κατασκοπεύουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα.

Ἡ Καλυψὺ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της:

— Θαρρῶ ὅτι δὲν ἦτο καλὸν αὐτὸ πού ἐκάματε.

Καὶ ἡ Ἑλένη ἦτο σύμφωνος ὅτι ἡ πράξις τῶν ἐκεῖνῃ δὲν ἦτο σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνες τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς εὐπρεπείας.

— Ἀλλά, προσέθηκε, ξεύρετε, τότε εἴσθε ξένη δι' ἡμᾶς· τώρα που σας γνωρίζομεν δὲν θὰ σας κατα-

σκοπεύομεν πλέον· ἡ καλὴ συμπεριφορὰ δὲν ἐπιτρέπει νὰ κατασκοπεύῃ τις ὅσους γνωρίζει.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ἡ Καλυψὺ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατασκοπεύῃ κανεὶς οὔτε τοὺς ξένους, ἔπειτα δὲ ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Ἀνδρέαν εἶπεν: Ἡ ὄχθη τοῦ ρυακίου τὸ ὁποῖον ποτίζει τὸ περιβόλι μας εἶνε πραγματικῶς πολὺ ὠραῖον μέρος διὰ νὰ παίζῃ κανεὶς, καὶ ἡμπορεῖτε νὰ ἔρχεσθε ἐλευθερά ὅταν θέλετε.

— Ὡ! εἶπεν ἡ Ἑλένη, τὸ ποταμάκι καὶ τὸ περιβόλι εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα, ὅταν τα βλέπει κανεὶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο δένδρον.

Κατόπιν ἀπὸ διαφόρους ἄλλας ὁμιλίας περὶ τῶν τριανταφύλλων τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον τὴν οἰκίαν καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων, ἡ Ἑλένη ἠρώτησε:

— Καὶ διατί κατοικεῖτε μόνη; Ποῖος δίδει διαταγὰς διὰ τὸ γεῦμα; καὶ τί εἰμπορεῖτε τὰ κάμετε ὁλομόναχη ὅλην τὴν ἡμέραν;

Ἡ Καλυψὺ εἶχε καὶ πάλιν ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνάκλιντρον· εἶχε γίνῃ πολὺ ὠχρὰ καὶ ἐφαίνετο ἀκόμη ὠραιότερα. Ἡ ἐρώτησις τῆς Ἑλένης ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της βλέμμα λυπημένον καὶ σκεπτικόν.

— Δὲν κάμνω τίποτε, εἶπε. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω. Περιμένω μόνον.

— Ποῖον; εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Περιμένω τὸν πατέρα μου.

Ἡ αἴθουσα ἐσκοτείνιασε διὰ μιᾶς.

Τὰ σύννεφα, τὰ ὁποῖα περιεφέροντο εἰς τὸν οὐρανὸν ὅλον τὸ ἀπομεσήμερον, εἶχον σωρευθῇ εἰς ἓν πυκνὸν κατάμαυρον σύννεφον. Πάντοτε πρὶν νὰ ξεσπάσῃ ἡ θύελλα τῆς ἀνοίξεως σκότος σκεπάζει τὸν οὐρανόν· αἱ θύελλαι αὗται ὁμοιάζουν μὲ τὰ δάκρυα θυμωμένου παιδίου, τὰ ὁποῖα στεγνόνουν πολὺ εὐκόλα, πρὶν πέσουν δὲ ἀκόμη αἱ τελευταῖαι σταγόνας τῆς βροχῆς τῶν ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ λάμπῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦμεν ὁ ἥλιος δὲν ἔλαμπε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο κατάμαυρος.

Ἡ Καλυψὺ ἀνετριχίασε καὶ ἡ Ἑλένη παρετήρησε μὲ ἀνησυχίαν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τάκ! τάκ! Κρότος ὑπόκωφος, κανονικὸς, καὶ ὅστις ἐφάνη πολὺ μυστηριώδης εἰς τὰ παιδία, ἠκούσθη ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν των.

Εἰς κάθε στιγμήν ὁ οὐρανὸς ἐγίνετο σκοτεινότερος. Τάκ! τάκ! ὁ παράδοξος κρότος ἐξηκολούθει, ἐπλησίαζε, διεκρίνετο φανερώτερον.

Ἡ Ἑλένη ἔβλεπε μὲ ὀμμάτια ὀλόγονικτα ἀπὸ τὸν τρόπον καὶ ἐξέβλεψε μικρὰν κραυγὴν.

— Ἀνδρέα! Ἀνδρέα!

Ὁ Ἀνδρέας ἐσηκώθη καὶ ἐστάθη πλησίον τῆς ἀδελφῆς του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)